

Valtorta Mária Órangyalom mondja

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Órangyalom mondja

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Órangyalom mondja

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció a Vallás és Élet Kiadó gondozásában kéziratként megjelent füzetek elektronikus változata. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
Látta Órangyalát – Órangyalom mondja.....	12
Szentírási idézetek	13
Bevezetés	14
Isten.....	16
A Szentháromság (Zsolt 91,15-16).....	16
Isten szent hajléka (Zsolt 68,6-7.36).....	19
Tudjatok látni (Zsolt 97,1-2 Jak 1,17-21).....	21
Kicsoda Krisztus? (Róm 8,12-17).....	25
Engedelmesség.....	28
Jézus Neve (ApCsel 4,8-12)	31
Krisztus Király (Kol 1,12-20).....	33
A nagyhét (Fil 2,5-11).....	36
Víz és vér (1Jn 5,4-10).....	38
Három megjelenés (ApCsel 2,1-11)	41
Mária.....	45
A szeplőtelen fogantatás (Péld 8,22-35)	45
A Szentcsalád (Kol 3,12-17; Róm 12,1-5).....	49
Mária szerepe (Sir 24,21).....	52
Szellemvilág.....	53
Angyalok.....	53
Isten vagy a Sátán? (1Jn 3,13-18).....	57
A Sátán Istent szolgálja.....	61
Új Luciferek! (Ef 6,10-17).....	63
Isten Országá.....	65
Az egyház (Gal 4,1-7).....	65
A titokzatos test.....	69
Kereszttségünk (Róm 6,3-11)	72
Lángnyelvek (1Pt 2,11-19)	73
Az ég kenyere (Kiv 16,1-7)	77
Oltáriszentség (Zsolt 81,17).....	79
A szeretet feloldoz (1Pt 4,7-11).....	83
Lelki élet	86
Isten dicsérete (Zsolt 66,1-2)	86
Isten irgalma (Zsolt 33,5-6 1Pt 2,21-25).....	88
Bizalom és aláztatosság (1Pt 5,6-11)	92
A tökéletes szeretet (Fil 1,6-11).....	95
Ellenségszeretet (1Kor 10,6-13)	97
A türelem jutalma (1Kor 1,4-8)	101
A Tízparancs (Róm 12,6-16)	103
A tökéletes ima	106
Az igazak imája (Fil 3,17-21; 4,1-3).....	108
Ne aggódjatok!.....	111

Isten atlétái (1Kor 9,24-27; 10,1-5)	112
Az okosság erénye (Ef 5,15-21).....	115
Az engedelmesség gyümölcsei (Ef 4,1-6)	117
Nagylelkűség (Jak 1,22-27)	119
Kisdedek (1Pt 2,2)	122
Példaadás (1Kor 12,2-11)	124
Az igazi keresztények (Ef 4,23-28)	126
Utolsó dolgok.....	129
Te légy bírám, Istenem! (Zsolt 43,1-2).....	129
Engesztelés (Róm 6,19-23).....	131
A világvége (Róm 8,18-23)	133

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családjá a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy általa vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmséget. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érke se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnak készülő ifjúhoz, Máriaóhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos förládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjjaiból hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelkiiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Máriaóval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadóan végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anyja a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkozott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmesség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinusz plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísérette a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnijában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérette hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkből és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: Il Poema dell’Uomo-Dio, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevtették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarozatát, a korabeli mise leckéinek magyarozatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzetrel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megéri.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell’Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg

a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

- Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt),
 Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7
 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáiel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus ellenségszeretete (Je) 7 füzet, 352 oldal
 Jézus és a Sátán (JS) 3 füzet, 232 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ósegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáiel
Gy	Jézus és a gyermekek

H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)
Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Je	Jézus ellenségszeretete
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
JS	Jézus és a Sátán
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ö	Az Ösegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

Látta Órangyalát – Órangyalom mondja

Hitünk biztos tanítása, hogy léteznek angyalok, és közülük egyesek feladata az emberek segítése. Ezeket az angyalokat nevezzük órangyaloknak. Nagyon ritka esetben engedi meg Isten valakinek, hogy lássa órangyalát, de szentek életében olvasunk olyan esetekről, hogy valaki akár évtizedeken keresztül is – gyakran látta órangyalát, és oktatásban is részesült általa. Természetesen, amikor ez történt, még nem volt „kanonizált” szent az illető, és az sem biztos, hogy mindenkit szentté fog nyilvánítani az Egyház, akinek hasonló élményekben volt része.

Valtorta Mária ritkán látta órangyalát, de egy éven keresztül minden héten megjelent neki, és kifejtette a vasárnapi szentmise szövegét, kivéve az evangéliumokat, amelyeket illetőleg látomásokban részesült már éveken át. Ezeket Valtorta Máriának fel kellett jegyeznie, s 11 évvel halála után, 1972-ben, könyv alakban kiadták. A magyarázatok egy része személyes oktatás volt, más részük azonban mindenki számára hasznos. Ezeket tartalmazza ez a könyv. Mivel az órangyal a lelki életnek sok részletét érintette, bőséges tárgymutatót készítettünk a könyvhöz, és jelezzük azokat a szentírási helyeket is, amelyeket az órangyal – legalább részben – kifejtett. Eredetileg csak a vasárnapi mise időpontja szerepelt a fejezetek előtt, mivel azonban azóta a misék beosztása megváltozott, címet adtunk minden fejezetnek, ami legalábbis a fejezet fő gondolatát kifejezi.

Órangyalán kívül néha más angyalokat is látott Valtorta Mária, sőt a mennyországról is részesült látomásokban. Természetesen az ilyen látomások alkalmazkodnak a korlátolt emberi felfogáshoz, és csak jelképes értelmük van. Azt, amit a mennyországban látni fogunk, képtelenek vagyunk kifejezni addig, míg a földön élünk. Ez még Szent Pálnak sem sikerült, aki egyszer szintén „elragadtatott a harmadik égig.” (2Kor 12,1-4)

Órangyalom mondja

A „Nihil Obstat” és az „Imprimatur” annak hivatalos megállapítása, hogy egy könyv mentes a hitbeli és erkölcsbeli tévedésektől; teljesen elvonatkoztatva attól, hogy azok, akik a „Nihil Obstat”-ot és az „Imprimatur”-t megadták, egyetértenek-e annak tartalmával és a benne foglalt véleményekkel és megállapításokkal, vagy sem.

Szentírási idézetek

A Szentírás könyveit az abc sorrendjében tartalmazza ez a jegyzék, jelezve az oldalszámot, ahol az a fejezet kezdődik, amelyben az idézet előfordul valamelyik oldalon.

[A kötethez eredetileg Tárgymutató is tartozik, ám azt digitális formába átültetni egyelőre nem áll módunkban. Szerk.]

ApCsel 2,1-11
ApCsel 4, 8-12
Ef 4,1-6
Ef 4,23-28
Ef 5,15-21
Ef 6,10-17
Fil 1,6-11
Fil 2,5-11
Fil 3,17-21; 4,1-3
Gal 4,1-7
Jak 1,17-21
Jak 1,22-27
1Jn 3,13-18
1Jn 5,4-10
Kiv 16,1-7
Kol 1,12-20
Kol 3,12-17
1Kor 1,4-8
1Kor 9,24-27; 10,1-5
1Kor 10,6-13
1Kor 12,2-11
Péld 8,22-35
1Pt 2,2
1Pt 2,11-19
1Pt 2,21-25
1Pt 4,7-11
1Pt 5,6-11
Róm 6,3-11
Róm 6,19-23
Róm 8,12-17
Róm 8,18-23
Róm 12,1-5
Róm 12,6-16
Sir 24,21
Zsolt 33,5-6
Zsolt 43,1-2
Zsolt 66,1-2
Zsolt 68,6-7.36
Zsolt 81,17
Zsolt 91,15-16
Zsolt 97,1-2

Bevezetés

Valtorta Mária 1897-ben született az olaszországi Casertában. Apja altiszt, anyja franciatanárnő volt. Máriának kiváló tehetsége volt az írásra, és kitűnt az erények gyakorlásában is. Az első világháborúban a sebesülteket ápolta.

1924-ben a család Viareggióban telepedett le, s az apa 1935-ben bekövetkezett halála után is ott maradt. Mária éveken keresztül dolgozott az Actio Catholicánál. Teljesen átadta magát Krisztusnak: tisztasági, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. 1931-ben felajánlotta magát Jézusnak engesztelő áldozatul. 1933-tól kezdve oly sokat szenvedett, hogy ettől kezdve nem tudta elhagyni a házat. Küldetése volt, hogy szenvedjen, engeszteljen és szeressen. 1934. április 1.-től haláláig, 1961. október 12-ig ágybanfekvő beteg volt. Belépett a szervita rend harmadrendjébe.

1943-1951-ig látomásokban szemlélte a Szűzanya és az Úr Jézus életének sok részletét, és számos egyéb látomásban is részesült. Ezeket hűségesen fel kellett jegyeznie. Valtorta Mária írásainak rövid ismertetését lásd a 231-232. oldalon. [A kötetben szereplő ismertetés lényegében a Vallás és Élet kiadónál megjelent füzetek listáját tartalmazza. Ennek közlését itt szükségtelennek látjuk. Szerk.]

1946. február 24.-től, ami akkor hatvanadvasárnap volt, 1947 hetvenedvasárnapjáig, február 2-ig Valtorta Mária őrangyala, Azaria, magyarázatokat fűzött a szentmise részeihez, az evangéliumokat kivéve, amelyek már szerepeltek a Jézus életével kapcsolatos látomásokban. Ezeket az olasz kiadó *Libro di Azaria (Azaria könyve)* címmel jelentette meg. A könyvben levő tanácsok sokszor elsősorban Valtorta Máriának szóltak, nagy részük azonban mindenki számára hasznos. Ezeket ismertetjük itt kivonatosan. Mivel azóta megváltozott a szentmise beosztása, tárgy szerint csoportosítottuk a magyarázatokat, és részletes Tárgymutatót is készítettünk róluk. A bennük előforduló Szentírási idézeteket külön táblázat foglalja össze.

Azaria jelentése: *Isten megsegít*. Az Ószövetségben több mint hússzor szerepel az Azaria név, emberekkel vagy angyalokkal kapcsolatban. Tóbiás könyvében Ráfael főangyal így nevezi magát, hogy egy ideig elrejtse kilétét.

Mivel Valtorta Mária minden szentmise magyarázatot ezekkel a szavakkal kezdett: *Azaria mondja*: ennek a kivonatnak ezt a címet adtuk: *Órangyalom mondja*. A fejezeteket mi láttuk el címeikkel, és a végén zárójelben közöljük, hogy az olasz eredetiben hol található meg a lefordított szöveg.

Valtorta Mária holttestét tizenkét évvel halála után, 1973-ban Viareggióból átszállították a firenzei Annunziata bazilikába, amely azóta zarándokhellyé vált. Havonta miséket mutatnak be boldoggá avatásáért. Az olasz kiadó: Centro Editoriale Valtortiano, az évente kétszer kiadott *Il Bollettino Valtortiano*-ban számol be az újabb kiadványokról és fejleményekről.

Előadásokat, tanulmányi napokat tartanak a hívek és a papság számára, amelyeken ismertetik Valtorta Mária írásait, és igyekeznek behatolni lelkiségébe.

XII. Pius pápa már 1948-ban véleményt nyilvánított a Valtorta Mária által feljegyzett látomásokról, egy magánkihallgatás alkalmával, amikor azt mondta a kéziratot bemutató Corrado Berti teológiatanárnak: *Adják ki ezt a művet úgy, amint van anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.*

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S.J., Msgr. Gabriele Roschini és Alfonso Carinci.

Minden ilyen műnél számolni kell azonban azzal a lehetőséggel, hogy leírásába és még inkább a fordításokba belekeveredhet olyan gondolat is, ami a látnoktól vagy a fordítótól származik. Nem biztos az sem, hogy minden részletük megfelel a történelmi tényeknek, de

alapjában véve lélekemelő tanítást tartalmaznak, az olvasót közelebb viszik Istenhez, és elősegítik a Szentírás megértését és megszeretését.

Kővári Károly S.J.

Isten

A Szentháromság (Zsolt 91,15-16)

A zsoltár egy ígéretet tartalmaz, ami igaz, mint minden, ami Istentől származik! „Ha kiált hozzám, meghallgatom; megmentem és megdicsőítem, betöltöm őt hosszú élettel.”

Úgy tűnik, hogy csak egy Isten mondja, nemde? De a mi Istenünk Hármas, jóllehet Egy. És a Hármas-Egy-Isten mindegyik személye sajátos tulajdonságokkal rendelkezik, amelyek nem hiányoznak a másokban, de amelyek különösen tündökölnek Egyben, és amelyek a Szeretet által egyesülve, közös tulajdonságként alkotják a mi Egy és Hármas Úristenünknek, az elképzelhetetlen és legtökéletesebb Tökéletességét.

És a Három Személy szeretettel egymást csodálja és beteljesíti, kiárasztva hármas egyesült tökéletességeit gyermekeire, megváltottjaira, az általuk oktatókra. És íme, az Atya megígéri: „Hozzám fog kiáltani, és én meghallgatom őt.” Ő atya. És egy atya süket lehet-e gyermekének segélykiáltására? Nem lehet! És egy Atya, a legtökéletesebb, még kevésbé lehet, *egyáltalán nem lehet* süket gyermekei iránt, akik őt segítségül hívják. Odafordul a bűnösökhöz, akik visszatérnek hozzá a szenvedés vagy a bűnbánat által. Hogy ne tenné akkor meg ezt azok iránt, akik hűséges gyermekeként szeretik Őt?

Támaszkodj rá, lelkem, teljes ráhagyatkozással az Atya szeretetére. Nem bántja meg Őt a ráhagyatkozás, amint azok hihetik, akik nem ismerik Istent úgy, mint ahogy mi ismerjük Őt! A szeretet mindig tiszteletteljes. Annál tiszteletteljesebb, minél teljesebb. Mert a lélek az, aki szeret. És a lélek, ha egyszer rálépett Isten szeretetteljes ismeretének útjára, alázatos. A bizalmasság csak az emberi szeretet-fajták esetében vezet a tisztelet hiányára, mert ezek a fajta szeretetek mindig súlyosan anyagiasak. De a lelki szeretet fajtáiban – *az igazi szeretetekről* beszélek, nem az érzélgősek szertelen, átmeneti és felszínes szívdobogásairól – a bizalmasság nem fajul tisztelethiánnyá. A lélek rátámaszkodik Istenre, megalázva homlokát Isten lábainál, térdre borulva, tudatában a végtelen távolságnak, amely mindig ott van csekély tökéletessége és a végtelen Tökéletesség között. Ott marad, imádva, de gyermeki, meleg érzelemnyilvánítással, amíg Isten azt nem mondja neki: „Ne így, ne, mint egy rabszolga! Hanem az Atya térdén, keblén, gyermekem, aki téged teremtett”. És ez elragadtatás, tudod, amíg Isten el nem távozik, és a lélek vissza nem tér Isten lábaihoz, imádó szeretettel.

És a Fiú megígéri: „Megszabadítom és megdicsőítem majd őt.” Végtelen érdemei által Ő megszabadítja azokat, akiket megváltott. Ezért lett Krisztussá. Ezért hagyta el az eget. Ezért szenvedett és halt meg. És nemde azt kérte számotokra, mielőtt megkezdte Szenvetését, hogy az Atya ugyanazt a dicsőséget adja tanítványainak, amelyet neki adott, azt adja meg *mindazoknak, akik hittek benne és azért eggyé váltak az Egy és Hármas Istennel?* Jézus, a mi Urunk sose hazudik. Azért azokat, akik az Ő tanítása szerint élnek, meg fogja dicsőíteni. Ő Isten, és ezért Ő fog megítélni mindenkit, mert Ő az Atya kedves Fia, mert Ő az Engedelmes, aki megvigasztalja az Atyát, a Megváltó, mert Ő az, aki megkapott *mindent*: az Atyával való egységen az égben és az ég békéjét, mivel megtestesült, és az Életet, mert meghalt az emberért.

A Szentlélek megígéri: „Boldoggá teszem hosszú élettel”. Kívánhatja-e a lélek, aki felfogta az Igazságot, a földön meghosszabbított napoknak a nyomorúságát? Nem. Akkor milyen életről beszél az örök Lélek? Az örökéletéről, amelyet azok kapnak meg, akik értettek a szeretethez. Mert *az tud szeretni, aki mindent jól tud tenni, aki szentté lesz, törekszik az üdvösségre, elmélyül a megismerésben és a bölcsességben.* És a Szeretet megígéri: „Azoknak, akik tudtak szeretni, hosszú életet fogok adni.” Véget nem érő életet! Időtlen

időig, változatlan boldogságban, amely nem fáraszt, hanem minden pillanatban növekszik, mindig újnak, nagyobbak, szebbnek látszik... A mi angyali boldogságunkat... Dicsőség az Istennek!

(A 11-13)

Ma szemléljük és imádjuk a Három imádatra méltó Személyt, akik ismét egyesültek. Ezzel a cselekedettel elkezdjük az előkészítést, hogy gyümölcsöző módon megértsük az Ige földre jövetelét és szent szavait.

Az egyházi év nem ma kezdődik. Te tudod ezt és én is tudom. Az, az Adventtel kezdődött. De amint az Úr eljövetelének előkészítésére évszázadok szolgáltak, amelyekben a pátriárkák és a próféták voltak ennek az előkészületnek a mesterei, úgy most azt akarom, hogy úgy szemléld a sok vasárnapot, amelyek pünkösdtől adventig tartanak, mint az egyházi év kezdetének előkészítését.

Ezek a Bölcsesség vasárnapjai. Valóban a Szentlélek egészen átjárja mindet, és mesteri módon előkészíti az embereket a Messiás eljövetelére, úgy, hogy amikor Óróla, mint Kisgyermekről megemlékeztek, azt erőteljes, tevékeny szeretettel tegyétek, és ne csak felületes, érzelgős és hasztalan érzelmekkel a Kisded iránt.

A Kisdedben már ott van a jövődő Megváltó, aki meg fog halni, sebekkel borítva, a kereszten, miután fáradozott a jó hír terjesztésével, és alávetette magát a sok megszegyenítésnek és nélkülözéseknek. Ha olyannak ismeritek meg Krisztust, amilyen Ő valójában, akkor eljuttok az Ő születésének valódi megismerésére.

Isten az örökkévalóság, azért az állandóság is. Nincsenek törések műveiben. Az egyikből származik a másik, amint a Háromságnál az Egyik a Másiktól ered. A Háromság rányomta pecsétjét és hasonlatosságát cselekedeteire. Azért azok egyformák és sokfélék, de soha sincsenek szétválasztva vagy félbeszakítva. A szeretet végtelen, örök és határtalan láncolata, mert minden szeretet abban, amit Isten művel. Megszakítás nélkül folytatódik éveken és évszázadokon keresztül. Így az egyházi év is egy lánc, amelynek egyik részétől ered a másik, és nincs vége, mert mindegyiknek megvan a létjogosultsága ahhoz, hogy előkészítse a másikat.

Dicsőítsük az Urat az Ő időinek eme nagyszerű haladása által, amely visszatükröződik az egyházi év kis idejében. És haladjunk tovább annak megismerésében, miután kellő tisztelettel adóztunk a tökéletes Háromságnak.

A szent pátriárka felkiált, és a szertartás magáévá teszi az igaz ember szavait: „Áldott legyen az Ég Istene, és dicsőítsétek Őt az élők előtt, mert irgalmasságot gyakorolt veletek.” A kezdő szavak megváltoznak a szertartásban így: „a Szentháromság és az osztatlan Egység”, és utána megnevezi a Három Személyt, hogy megerősítse a magasztos hitigazságot, amelyet sose lehet eléggé szemlélni, átélmélni, és szeretni, az Isten Egységét és Hármasságát. De a felhívás lényege ez: „Hirdessétek bátran, Isten ellenségei előtt is, vagy azoknak, akik, jóllehet nem hadakoznak ellene, de hidegek vagy közömbösek az Istenség iránt, vagy azt hiszik, hogy Isten elképzelése az emberektől ered, akik szükségesnek érzik, hogy higgyenek valamiben, abban, hogy Isten létezik és működik, mert létezik, és teljesen irgalmas műveiben.

Ez az alázatos és szent igehirdetés minden hívőnek meg van engedve. A tudatlanság, bármennyire mélységes is, nem tiltja meg az igazán hívő számára azt, hogy beszéljen Istenről és az Ő irgalmasságáról. Nemcsak a művelt szavak és magasröptű cselekedetek hirdetik Istent. Az egyszerű, összetörhetetlen, a szenvedésben is nyugodt hit, mélyebben hatol be azokba is, aki nem ismerik, vagy *nem* akarják megismerni Istent. Minden nyugodt cselekedettel, teljes békével, szeretettel és ráhagyatkozással megvallják azt, hogy Isten irgalmas, és hogy tőle csak jó származhat.

Mily sok ember, aki nem művelt, akit elszigetel a betegség, aki szegény, elhagyatott az anyagi nyomorúságban vagy a szegénységben, felülmúl minden igehirdetőt a meggyőző erőben, pusztán a béke által, amely kiárad cselekedeteiből és szavaiból, egyszerű mondataiból, amellyel azoknak válaszol, akik rosszul ismerik Istent: „Ha Isten így akarja, akkor az biztosan igazságos. Legyen meg az Ő akarata! Ő biztosan javamat akarja. Ez iránt nincs kétségem. Beléje helyezem minden reményemet. Amint megmentett engem a bűntől, Jézus áldozata által, úgy meg fog megadni nekem minden kegyelmet, amire igazán szükségem van, és én dicsérem Gondviselését.”

És akkor is, ha szíve mélyén. a hívő, a szenvedések nyomása alatt, felsóhajt: „Meddig? Mindörökké el fogsz feledni engem? Mikor fordítod felém arcodat?” panasza nem haragosan száll Istenhez, hanem a szerető gyermek szomorúságával fordul az Atyához, úgy, amint Krisztus tette legfájdalmasabb óráiban. Nem szemrehányás, hanem remény fejeződik ki ebben a felkiáltásban. Nem lázadás a késlekedés miatt, hanem várakozás, nyugodt várakozás abban a biztonságban, hogy eljön a pillanat, amelyben megszűnik majd a szenvedés, és hite elnyeri jutalmát.

Halljuk a két imát. Mi kell az imádatához és a meghallgatáshoz? Az igazi hit.

A *hitnek* ahhoz, hogy igazi legyen, *bátornak kell lennie*. Hősiesen bátornak, szemben minden kinevetéssel, minden támadással, elcsüggedéssel. A Sátánon kívül a világ is, a test is ellensége a hitnek, és hősiesen szembe kell szállni velük.

Isten jósága oly nagy, hogy a vértanúság dicsőségét nemcsak az igazi és sajátos értelemben vett vértanúknak adja meg, akik vérüket ontották a hitért, hanem azoknak is, akik minden és mindenki ellenében hűségesek, teljesen hűségesek tudnak maradni az Úrhoz.

Mennyi támadás éri a hitet! Mily ravasz fogásokat használ a Sátán, hogy csökkentse azt, hogy nevetségessé tegye, hogy lehetetlennek állítsa be követését! De íme, itt látható a három isteni erény szentsége. A hit, amit támogat a remény, és főleg a szeretet, nem omlik össze semmi oknál fogva sem, hanem győz.

A *hit a szeretetből fakadó ismeret*. Ha erősebb a szeretet, erősebb a hit, mert a szeretet megismerteti velünk Istent.

Íme, mennyire igaza van a Szentháromság miséje könyörgésének: „Isten, ki megadtad szolgálóidnak, hogy az igazi hit megvallásában az örök Szentháromság dicsőségét megismerhessük, és nagyhatalmú fölségében az egységet imádhassuk...”

Isten Egysége és Hármassága hittitok. Senki se tud belehatolni, bármily szent legyen is. Még azok sem mondhatják, hogy megismerték, akiknek Isten részben kinyilatkoztatta, mert egészen nem nyerheti el azt, aki még halandó. Annyira kápráztató hittitok, hogy az ember nem tud belenézni, hogy teljesen megismerje. Felette áll minden más hittitoknak. A Felfoghatatlan hittitok, mert a Legfenségesebb. Azért csak a hősies hit, amelyet az erős szeretet támogat, képes elvinni, nem bensejébe, hanem küszöbéhez, és meghallani, hogy így mondjuk, a Szentháromság isteni mormolását, amelyet Tüzének vakító fala mögé rejt. Minél erősebb a szeretet – és emlékeztetlek téged arra, hogy a szeretet fokának, amire eljut a teremtmény, megfelel az Isten szeretetének megfelelő foka, megsokszorozva hatalmával, mert Isten szereti odaadni magát annak, aki méricskélés nélkül keresi Őt, aki irgalmasan és gondviselésével odaadja magát azoknak is, akik nem keresik. Annál erősebb az ismeret, mert jobban le van csökkentve a távolság, mert a lélek jobban egyesül Istennel, *aki leszáll*, mert ő nem tud felszállni Istenhez a magasságba, ahol a Háromság lángol – *aki megengedi*, hogy megismerjék a lehető legnagyobb mértékben, vágyakozva arra, hogy gyermekei *egészen* megismerjék, *egészen* birtokolják, amikor hitüknek, szeretetüknek, hősiességüknek megadja majd a mennyország jutalmát.

Isten szent hajléka (Zsolt 68,6-7.36)

Hol van Isten szent hajléka? Erre a kérdésre egyesek azt válaszolnák: „az Égben”, mások: „az Egyházban”, ismét mások: „az ember szívében”. És egyik sem tévedne teljesen, jóllehet válasza nem lenne tökéletes. Mert Isten az égben, Egyházában, a kegyelem állapotában lévő emberek szívében lakik. De pontosan kifejezve magunkat, Isten Önmagában van. Az Ő végtelen Szeretete az Ő hajléka, az egyetlen hajlék, amely, mivel tökéletes és végtelen, magába foglalhatja a Tökéletest és a Végtelent. A Szeretetben minden tevékeny, abból ered, születik, kielégíti önmagát, megpihen, megnyugszik. A Szeretet, azaz Önmaga Isten szent hajléka.

Ezért mondja a szertartás: „Isten lakóhelyet nyújt azoknak, akiknek azonos a jellegük”. Ez bölcsen kifejezi, hogy csak azok lakoznak Istenben, akik a szeretetben laknak. Urunk, Jézus szavaiban is benne van ez a fogalom: „Maradjatok bennem és én tibennetek... Ha valaki bennem marad és én őbenne, sok gyümölcsöt hoz”, és abban az isteni imában: „hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te bennem vagy, Atyám, és én tebenned”. A Szeretet Apostola gyűjtötte össze ezeket a szavakat, amelyek visszhangoznak levelében, amit sok évvel az Utolsó Vacsora után írt, amikor, a túlvilág küszöbén, János, anélkül, hogy szüksége lett volna elragadtatásra, már szemlélte „Isten hajlékát”, amely leszállt, hogy befogadja azt, aki megértette a Szeretetet: „Aki szeret, az Istentől született és ismeri Őt... Isten a Szeretet... Ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk és az Ő szeretete tökéletes bennünk. Erről ismerjük meg, hogy benne vagyunk, és hogy Ő bennünk van: a tényről, hogy saját Lelkét adta nekünk.”

Három működés, amelyek magukban foglalják az összes működést, a létezés összes gyümölcsét, az ember összes időszakát, aki egy idő után örökre visszatér Eredetéhez. „Aki szeret, Istentől született.” Amikor egy asszony a világra hozza gyermekét, azt mondják: „ez a gyermek ettől az asszonytól született”. *Ettől született*. Azaz belőle ment ki, az ő méhéből. Ő alakította ki, öltöztette testbe, látta el vérrel és szervekkel, és nemcsak ezekkel az anyagi dolgokkal. De ő nyomta rá, ha nem is teljesen, legalábbis néhány részben a jelleget és a testi hasonlatosságot önmagával.

Az asszony csak egy tökéletlen teremtmény, és tökéletlen az ő méhe. De Isten nem tökéletlen. Fontoljátok meg azért, milyen jelleget és hasonlatosságot fog rányomni azokra, akik az Ő öléből jönnek ki. Minden lelket Isten teremt, és azért az Atyától veszi első képét és hasonlatosságát. De saját akaratából, minden lélek, hogy úgy mondjam, vissza tud térni az Atyába, és újra születhet tőle. A léleknek erről az „újjáteremtéséről” beszéltek az egyházdoktorok.

Látod ezek után Szent János szavai igazságának teljes mélységét: Aki szeret, Istentől született, és ismeri Őt. Aki szeret. Mert ha nem szeretné Istent, nem igyekezne *újából belépni* Istenbe, és teljesen újjászületni, saját akaratából Istentől.

Első születéseket az akarta, aki nemzett titeket. Isten szentesítette és megneemesítette azt azzal, hogy az anyagnak megadta a lelket, de ez a születés független a ti akaratotoktól. Az Egyház, Isten Jegyese, közreműködik születéseknél, és megerősíti az embert a keresztelés kegyelmével, és utána a többi szentséggel. De csak az értelmének és akaratának használatára eljutott ember akarhatja, hogy megszülessék Istentől egy második és tökéletesebb születéssel. Ezt Isten és a felebarát szeretetének közvetítésével éri el, mert ez a Törvény.

A második működés: Isten bennetek lakozása és a ti Istenben lakozástok a Szeretet által. Isten leszáll, hogy egy Őt szerető szívben lakozzék. A lélek felszáll, hogy Isten hajlékában lakozzék, azaz a szeretetben. Íme, akkor „tökéletes bennetek a szeretet”. Annyira tökéletes, hogy megsemmisíti a távolságot az ég és a föld között, az ember elválasztását a Teremtőtől,

és ők: a véges és a Végtelen, a semmi és a Minden, „egyetlen dologgá” válnak, amint azt Szent Mesteretek kérte.

A harmadik működés: Isten, Lelkével ajándékozza meg az embert. Isten Lelke a Szeretet. A Lélek, akit Jézus az Igazság Lelkének, a Vigasztalónak nevezett. Az, akit befogadhat az, aki nem a világból való. Az, aki megtanít majd minden dologra, és emlékeztetni fog minden szent dologra. Az, aki az Atyától származik. A Szentlélek belenyomja az igazi keresztények jellegét abba, aki befogadja, azaz Krisztus testvéreinek és azért Isten gyermekeinek jellegét.

A Zsoltár mondja, hogy Isten azoknak nyújt lakóhelyet, akinek azonos a jellegük. Ez a jelleg a szeretet. Jézus mondta: „Atyám házában sok lakóhely van”. De azok elfoglalásához megköveteli az *egyetlen jelleget*: a szeretetét.

Valaki helyet kap az égben, mert a lelkek mestere volt a földön. A másik, mert tanítvány volt. Egyik a szenvedéssel éri el azt, a másik a bölcsességgel. Ismét másik a hithirdetéssel, vagy a rejtett étellel. Van, aki a világban marad, de mint jó polgár, jó gyermek, férj és atya. Más viszont mindenről lemond a zárdái, vagy a szerzetesi hivatásért. De mindazoknak, akik Isten házában fognak lakni: a gyermekeknek vagy öregeknek, gazdagoknak vagy szegényeknek, tanultaknak vagy műveletleneknek, birtokolniuk kell *egyetlen jelleget*: a szeretetét. Ez a szeretet „türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem tapintatlan, nem keresi a maga javát”. A szeretetet, amely saját testvéreként szereti a felebarátot, és nem teszi másnak azt, amit nem akar saját magának. A szeretetet, amely megfékezi a bűnös vágyakat, amely kedvez a hitnek, fenntartja a reményt, amely, mintegy hatalmas fa, sok ágat hajt: az erősség, igazságosság, józanság, mértékletesség, alázatosság, engedelmesség, őszinteség ágait, amelyek által az, aki birtokolja azokat, be tud lépni az égi Jeruzsálembe, ahonnan ki vannak zárva a gyávák, a hitetlenek, gonoszok, gyilkosok, kicsapongók, csalók, bálványimádók és hazugok; és ahová semmi tisztátalan sem lép be.

A Szeretet, végül, amely egymagában menekülésre készíti az ördögöt, mert a szeretet fény és az ördög szereti a sötétséget; mert a szeretet Bölcsesség, és a Sátán csalárd szavait meghazudtolja a Bölcsesség; mert a szeretet Igazság és a Gonosz gyűlöli azt; mert a szeretet Isten, és a Sátán nem tudja elviselni Isten látását.

A Szeretet megsemmisíti mindazt a zavart, amit az Ellenfél képes kelteni a múltbeli mulasztások felidézésével és a jelenlegi kísértésekkel. A Szeretet irgalmas és felülmúlja az Őt szerető emberek érdemeit és vágyait, megadja nekik, a Gonosztól való megszabadításon kívül azt is, aminek elnyerését saját imájával az alázatos és szerető ember nem meri feltételezni.

Mondd Szent Pállal az őszinte, alázatos és hálás szavakat: „Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, és a nekem adott kegyelem nem volt hiábavaló, sőt mindenkinél többet fáradoztam. Azonban nem én, hanem Isten kegyelme, ami velem van.”

Az Élet fája kivirágzik, leveleket hajt, és szakadatlanul érleli gyümölcseit azok számára, akik szeretik és szolgálják, és jó akarattal válaszolnak Isten kegyelmének kívánságára.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 252-257)

Tudjatok látni (Zsolt 97,1-2 Jak 1,17-21)

Az emberek, akik többé nem akarják vagy nem tudják elolvasni és megérteni a szavakat, amelyeket az események írnak az Idő lapjaira, biztosan nem mondják a bevonulási ének szavait, sőt, felemelt ököllel és gyűlölettel fordulnak Isten felé, és káromolják: „Nincs csoda! Nincs igazságosság! Vagy nincs Isten, vagy ha van, egy bálványisten, aki nem tud ellenszegülni az embereknek. Egy bálványisten. Inkább isten az ember, mert az ember meg tudja tenni azt, amit akar, és senki sem bünteti meg érte.”

Így beszélnek az emberek, az emberek többsége, akikben az ember természetfölötti, királyi lelkülete megsemmisült, mert meghalt bennük a lélek. Elcsábította őket a Gonosz, az istentelenség, istengyűlölet, embergyűlölet, a vadság és romlottság különböző formáival.

De én nem hozzájuk beszélek. Hozzád beszélek, kis hang, beszélek minden „hanghoz”, és utána azokhoz, akik még Isten képére és hasonlatosságára alkotott emberek: azaz testből és lélekből állnak, és akikben az Istenre emlékező lélek a király, aki szolgálja Istent, aki engedelmeskedik Istennek, és aki birtokolni fogja Istent, a boldogító birtoklásban, amely az embereket mindmegannyi örökkévaló és boldog istenné teszi.

Megfontoltatom veletek a bevonulási ének szavainak igazságát. Igazság, amely a felületes szemlélő előtt hazugságnak látszik, de ami a másvilágon ragyog a pusztulások, csapások, nyomorúságok, és más büntetések füstös és átlátszatlan képernyőjén, amely mutatja azt, ami az emberiséget érte és érni fogja.

Isten csodákat művelt. Ha felülről láthatnátok mindazt, ami ezekben az utolsó években történt a ti bolygótokon, mintegy nagyszerű mozaikon látnátok megjelenni az Isten által művelt csodákat, és kibontakozna egy mérhetetlen, csodálatos remekmű, amely tanúskodik az Úr igazságosságáról. Ezekben a magasságokban, ahonnan ezt szemlélhetnétek, az Igazság és a Fény uralkodik, amelyek ott királynők, és behatolnak a természetfeletti világ lakóiba. Olyan látvány ez, mint amit repülőgépeitekről láthattok, amikor a magasból letekintve figyelitek a világrészeket, amelyek fölött elrepültök. De sokkal magasabbra kell ehhez szállni.

Mert kedves gyermekek, akik hűségesek vagytok az Úrban, nincs senki se közületek, aki ne mondhatná el: „Az Úr megvédett engem, gondoskodott *igazi* szükségleteimről, láttam kezét a háború vagy az üldöztetés idején.” Sokan sírnak közületek, mert a család többé nem olyan, mint amilyen volt a háború előtt, mert a jólét többé nem az. Az Úr gyermekei, ti sírtok, de nem sírnátok-e még inkább, ha, véletlenül az, akit sirattok, még az élők között volna? Mily sok ember számára volt irgalmasság a halál!

Ti nem tudjátok. Irgalmasság az időben. Irgalmasság az örökkévalóságban. Ha még élnének, veszélyben lennének. Ha élnének, azt találnátok, hogy az emberek igazságszolgáltatása mindig durva, összehasonlítva Istenével, inkább a gyűlölet irányítja, mint a pártatlanság. Ehelyett meglátjátok, mily irgalmasságot gyakorolt Isten bizonyos halálesetekben, ami által a lelkek engesztelést nyújtottak, letörlesztették *a nagy adósságot*, amivel Istennek tartoztak. És abban az esetben is, amikor a bünbánatnak egy gondolata sem merült fel a romlott lélekben a halál órájában – és elég lett volna *egyetlen* segélykiáltás az Atyához, az Üdvözítőhöz, hogy megmentse a lelket a haláltól, és megadja neki az Életet abban az órában, amikor a kis élet megszűnt – mindig irgalmas igazságszolgáltatás történt *abban* a halálesetben is, mert megakadályozta, hogy szégyenkezzetek, újra átélve a borzalmakat, anyák, feleségek vagy gyermekek, annak új erkölcsi bukása miatt, akit most sirattok.

És igazságszolgáltatás történt és történik az általános eseményekben. Azt követelnétek talán, hogy a megbántott Isten tétlen maradjon az állandó kihívásokkal szemben, amelyek által az ember lábbal tapossa, ezernyi módon megsemmisíti a főparancsot? Azt hiszitek, hogy ki szabad gúnyolni Istent, és szabad úgy tenni, mintha nem létezne? Sokat tehettek, és

visszaéltek ezzel a hatalommal. De íme, Isten válasza: nem lép közbe a ti javatokra, nem az egyesek, hanem a tömegek javára.

„Nincs Teremtő!” – kiáltják. „Nincs Isten!” – káromolják. És a Teremtő megmutatja nektek létezését a megmagyarázhatatlan csapásokkal, amelyek a légkörben vagy az állatvilágban jelentkeznek.

Ne mondjátok: „Akkor nem jó!” A jóság erény, az ostobaság betegség. Isten nem lehet beteg, tökéletlen, korlátolt, semmiféle hatalmában sem. És az embernek, aki tönkretette, megsértette, lábbal taposta a hozzá hasonlók jogait – és ezt a bűntényt elkövetik az *egész* földön – válaszol saját jogával, hogy elpusztítsa azt, amit teremtett. Az embernek, aki nem lesz okosabb a háború által, hanem mindinkább ördöggé válik, Isten tönkreteszi hírnevét. Vadállatokként bánik veletek, mint olyanokkal, akik nem értenek meg mást, csak az állati szükségleteket. Úgy bánik az emberiséggel, amilyen az.

Ti, akikhez beszélek, azt mondjátok: „És mi?” Igazatok van. Egy nép bűnei miatt a benne levő jók is elvesznek. De míg sírtok a jelenlegi büntetések miatt, emeljétek fel szíveteket, amint a mise imája tanít titeket, és irányítsátok tekinteteket oda, „ahol *az igazi* örömök vannak.” A lelki dolgokra, a jövő élet ígéreterre, a jutalomra az állhatatosak számára, Istenre, Atyátokra, aki Jutalmatok.

Azért, hogy megsemmisítsétek Isten gondviselését illető kételyeteknek minden maradékát, Jakab apostol azt mondja: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről jön.” Vonatkozik ez azokra a tényekre is, amelyek látszólag nem Istentől erednek, nem jó az eredetük, mert sírásra indítanak titeket.

Értetni kell ahhoz, hogy lássatok. Ez lényeges. Látni, hogy higgyetek. Nem azért van szükség a látásra, hogy higgyetek Isten létezésében, mert ezt illetőleg boldog az, aki tud hinni anélkül, hogy látna, és hitének állandó bizonyítása miatt nagy dicsőségben részesül majd az égben. Hanem hinni, a tény anyagi oldalán túl meglátva a természetfeletti igazságszolgáltatást, amit azok a tények elrejtenek. Amikor valaki *így tud látni*, íme, az anyagi tény, átváltozása által, természetfeletti ténnyé, jótékony ténnyé változik, megneemesedik halhatatlan fizetőeszközzé, amelyet megszerzett és kiérdemelt.

Figyeljétek meg a lepkebábót, amely be van zárva a gubóba! Egy ronda rovar, amelyet szívesen eltaposnak, mert undort kelt. De ha a lepkebábnak sikerül elkerülnie, hogy tönkretegyje az ember, a fagy, a madarak, az eső, és megmarad odatapadva gubójával, ahová az előrelátó gondviselés elhelyezte, íme, akkor a megváltozhatatlan és bölcs törvények által megállapított órában a gubó kinyílik, és a csodálkozó ember látja, hogy a mozdulatlan, undorító hernyó átváltozott gyors, szép lepkévé.

Ugyanezt teszi Isten a hozzá hűségesekben, és azok javára. Veszi a ronda, durva, visszataszító emberi cselekedeteket, amelyeket beburkol az önzés, a gyűlölet, a kapzsiság az emberek többségében, és amelyeket jégesőként ver és ostorcsapásokként sebez a jobbik rész, azzal együtt, ami megérdemli, hogy gyötörje önmagát, mert elvesztette az emberi testvériességet és átváltozott a vadállatok és ördögök megszámlálhatatlan csordájává, és – ha az Istenhez hűségesek értenek ahhoz, hogy ott maradjanak, ahová Isten előrelátó gondviselése helyezte őket: az Ő Fényének sugaraiban – ott átváltoznak a legjobb dologgá, tökéletes ajándékokká. Így látható, hogy egy általános szerencsétlenségből megszületnek a kiválasztottak, és a Fény gyermekei ragyogóbbakká és kiválasztottakká teszik magukat, mert *tudnak látni*. Közben a sötétség gyermekei mind sötétebbekké s kárhözottabbakká teszik magukat, mert még az sem indítja bűnbánatra őket, hogy tapasztalják a sok rosszat, amit rossz akaratuk hozott létre, és nem fontolják meg ezt, hogy az Istenhez visszavezető útnak legalább az elejére álljanak.

Ezért, Uramnak jó gyermekei, *tudjatok látni! Természetfeletti módon látni!* Látni, hogy az evilági gyötrelmek által, amelyektől szenvedtek, és amelyek az emberek művei, elérhessétek az érdemek és a dicsőség növelését. Lássátok azért, a Gonosz karmai mögött és a gonoszok

mögött, akik titeket karmaikkal megragadnak és gyötörnek, az Atya Szent Kezét, aki módot ad nektek arra, hogy részetek legyen egy nagy, örök ajándékban türelmetek, hitetek, annak elfogadása által, amit nem tudtok visszautasítani.

Íme, miért lehet bölcsen azt mondani, hogy minden jó dolog, minden tökéletes ajándék a Magasból jön, míg a rossz és tökéletlen dolgok a Mélyből szállnak fel és nyílnak ki, mint káros spórák, és azok szedik le, akik a Legmélyebben levő szolgálói, és szétszórják, hullatják a gyötrelmeket az egész emberiségre.

„Minden tökéletes adomány felülről jön, és a világosságok Atyjától *száll le.*”

Lássátok, milyen biztonság jön ebből a mondatból: „A világosságok Atyjától *száll le.*” Ha a világosságoké az Atya, lehet-e valaha is olyan, mint aki a sötétben tapogatózik, és véletlenül azt választja, ami a sötétben keze alá kerül, de aminek nem ismeri a természetét és hatásait? Nem. Nem lehet olyan. Akkor bízzatok, ennek a világosságok Atyjának kedves gyermekei, bízzatok! Ő tudja mit, mikor, hogyan adjon nektek tökéletes ajándékokat, hogy tökéletesekké tegyen titeket. Ne utasítsátok vissza azokat, ne használjátok fel rosszul, ne rontsátok meg! Fogadjátok el! Alázatosan. Annál nagyobb alázatossággal, minél rendkívülőbbek az ajándékok, és ezt nektek mondom, kedves hangok. Akkor, szeretettel az igazság iránt, ne adjatok hozzá vagy vegyetek el egy parányit sem abból, amit Isten rátok bíz, ne takarjátok el egy részét, vagy cikornyázzátok fel hamis szégyenből vagy hamis félelemből.

Legyetek olyanok, amilyeneknek Isten tesz titeket. Hisznek nektek? Boldogok azok, akik *tudnak hinni* Istennek eszközében. Nem hisznek nektek? Imádkoztatok értük! Kigúnyolnak titeket? Igyekeznek rávenni titeket arra, hogy tagadjátok le, amik vagytok? Legyetek kedvesek, megbocsátással válaszolva a sértésre, de *letörhetetlenek, szilárdak, mint a gránit hegyek, a ti biztonságtokban.* Csak Istennek van joga ahhoz, hogy ne tegyen többé titeket azokká, amik vagytok. És nektek nem kell siránkoznotok, ha miután felhasznált titeket, elhagy titeket a földön, hogy másokat támasszon helyetekbe. Higgyetek nekem, hangok: ha ti egyformán engedelmesek vagytok mind a hívásra, mind a pihenést kívánó parancsra, akkor is, ha a ti Hangotok csak *egyetlen szót* adott volna tovább, érdemetek az égben nagy lenne engedelmessegetek miatt, amivel megtettétek, és megnyugvástok miatt, miután megtettétek.

Jakab azt mondja: „A világosságok Atyjától, akinél nincs változás, sem árnyéka a változandóságnak.”

Látjátok, milyen állandó Isten önmagában és határozataiban? Csak a teremtmény állhatatlan, és azért néha elmenekül az Isten állandó akaratától, szomorú sorsot okozva magának. De Isten nem változik, és nem cserélődik. És ha annyira szeretett titeket, hogy magához vonzott, hogy küldetést adjon nektek az emberek között, nem tud utána elhagyni titeket, és nem képes rá, hogy megváltoztassa határozatát.

Jézus Urunk nem változtatta meg szívét apostolai iránt, mivel egyenlő az Atyával. Anélkül, hogy nem tudta volna, ki volt Júdás, aki kivált a változandóságban, Jézus sose változott meg. Az utolsó óráig apostolaként és barátjaként bánt Júdással. A Vacsorán megmosta lábát, mint a többiekét, és megáldoztatta őt, mint a többieket, és a Getszemániban még így üdvözölte: „Barátom”. És ha, feltételezve, hogy Júdás ahelyett, hogy felakasztotta magát, a Kereszt lábához futott volna, a Haldokló összeszedte volna erejét, és még azt mondta volna neki: „Barátom, mi végre jöttél? Hogy bocsánatban részesülj? Íme, itt van, és teljes. Menj, és többé ne vétkezzél! Szeress engem és szeretted meg másokkal!” És azt mondta volna az Anyának: „Asszony, íme *a te fiaid!*” És az ártatlant a bűnbánó istengyilkossal együtt átadta volna neki. Az Isten után legnagyobb teremtmény, a Szent Asszony sem utasította volna el őt, mert ő a Szent, akinél csak Isten tökéletesebb. Júdás sírása a Kereszt lábánál a legtökéletesebb imát adta volna a világnak, amit Jézus intézett volna az Atyához, a bűnösért. De a világ nem érdemelte meg az irgalmas szeretetnek ezt a mértékét. És ez az ima nem hangzott el...

De Jézus, aki Isten, mint az Atya, sose változtatta meg Szívét és Gondolatát választottjai iránt. Nem Ő, hanem Júdás változtatta meg szívét és gondolatát, és ment szabadon a kárhozatba.

(A 112-118)

Kicsoda Krisztus? (Róm 8,12-17)

Kicsoda Krisztus? A valódi Krisztus és a titokzatos Krisztus? Ő Isten Temploma. Ő maga mondta ezt. És ezt az igazságot használták fel vádként ellene, gúnyosan, szenvedésének órájában, és pedig egészen az utolsó pillanatig: „Te, aki azt mondtad, hogy három nap alatt ismét fel tudod építeni a Templomot”; és előzőleg: „Hallottuk, hogy azt mondta: »Le tudom rombolni Isten Templomát, és újra felépítem azt három nap alatt.«”, hitványul hazudva, mert hazugság valaki szavainak megváltoztatása, hogy vádként használhassák fel ellene, vagy egy igaz kifejezés átváltoztatása hamissá, amiért szigorúan elítélhetik, és hazugság az, amikor valaki azt mondja: „Én nem tettem ezt”, amikor pedig azt tette.

A gonoszok használják ezt a módszert, mert minden jó szolgálatot tesz a gonoszoknak, minden arra szolgál, hogy ártsanak, még a jóság is, még az igazság is, még a másokhoz való leereszkedés és irántuk gyakorolt türelem is. És még a csodákat is a sátánizmus bizonyítékának fogják fel, testi vagy lelki rendellenességként mutatják be. Nem kell csodálkoznotok vagy szomorkodnotok, szeretett lelkek, kedves hangok, az emberek megjegyzésein vagy gúnyolódásán, az irántatok tanúsított viselkedésükön. Még elítélnetek sem kell őket.

Korlátozzátok magatokat arra, hogy feltételezitek, nem teljesen szándékosan ártnak nektek azok, akik ezt teszik, hanem fogyatékosak, vagy néha az Ellenség nyomja el őket, aki dolgozik, amint tud, hogy lelassítsa, lecsökkentse Isten műveit, és megbosszulja magát az eszközökön, akiket mások üldözésének tárgyává tesz. Fogyatékos az ez mivel, amint nem minden ember tökéletes öt érzékében és végtagjaiban, úgy nem minden lélek rendelkezik tökéletes érzékenységgel az isteni és a természetfeletti iránt.

Az Ellenség elnyomása. Nem azt jelenti ez, hogy akit elnyom, az ördög vagy bűnös. Sőt, nagyon gyakran éppen egy olyan lélek, aki az Úr útján jár, és akit ezért gyűlöl a Sátán. Nem tudja őt másként gonosznak és Isten útjában állónak feltüntetni az emberek szemében. Azért nehézkessé teszi, elkábítja, elnyomja őt, oly fokban, amily fokban Isten ezt megengedi neki. Látod, nem azt mondom, hogy ezek megszállások; még zaklatások sem, hanem elnyomások. A pokoli oroslán kihasználja a lelki bágyadságnak vagy a szétszórtságnak egy pillanatát, és lecsap áldozatára, elnyomva tartja sötétségével, de nem tudja elnyelni, mert a leütött harcost még megvédi erényeinek páncélja. Egy ideig még kábulva maradhat az ütéstől, de utána magához tér és felkel, megszabadítva magát a reá nehezedő súlytól.

Másokat elnyom, mert ezek kezdeti tévedés által az oroslán ösvényére tértek, azaz egy bűnt követtek el, amely nem súlyos, úgyhogy nem vesztették el a kegyelmet, de amely mindig egy hálóból burkolja őket, amely nem szakad szét. Csak úgy kerülhetnek ki belőle, ha visszafelé mennek a téves ösvényen, alázatosan bevallva: „Hibát követtem el.” Ezek addig, amíg önként vissza nem térnek a helyes ösvényre, hanem mindinkább törekszenek kiszabadulni a hálóból, amit a Sátán font számukra, még inkább belebonyolódnak abba. Vaktában erőlködnek minden irányban, kivéve abban, hogy alázatosan, hősiesen bevallják első eltévelyedésüket. A Sátán még nem is fáradozott megtámadásukkal. Kivetette hálóját, megvetésből Isten iránt és az iránt, aki beleesett, és aki saját hibájából nehéz helyzetbe került, aminek következményeképpen nehézzé vált rendkívüli szolgálatának betöltése.

Messze távoztunk a kezdeti gondolattól, lelkem. De mi, mennyeiek azt kívánjuk, hogy te mind képzetebbé válj a Tudományok Tudományában, ami a szellemek és működésük ismerete. Így nem fogsz tévedni azok megismerésében és megítélésében. Ez az ismeret jóságot és irgalmasságot szül, akárcsak a jó orvosokban a test fogyatékoságainak és tökéletlenségeinek ismerete, amikor a betegeket, gyengéket vagy eltorzultakat kezelik.

Te tudod, hogy Jézus Urunk, mert Isten tökéletességével ismerte a szívek tekervényeit, milyen jóságosan hajolt fölénk.

Azt akarjuk, hogy meglegyen benned ez a teljes ismeret, mert az a kedves irgalmasságnak tengerét váltja ki, amelyben elhelyezheted testvéreid lelkét, feloldozva őket, önként, minden

bűntől, és kérve az irgalmasság Istenét, hogy Ő is oldozza fel őket. Mindig emlékezz vissza arra, hogy a te és az én Uram azt tanította neked, hogy az erő, ami elnyeri Istentől a bocsánatot egy bűnös számára az, hogy te megbocsátod a sérelmeket. Ez az Úr Imája kérésének visszajára fordítása. „Atyám, bocsásd meg nekünk vétkeinket, amint mi megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, mondja a Miatyánk. Egy szív irgalmassága, amely mindent és mindenkit feloldoz, azt mondja: „Szerencsétlenek, nem rosszakaratúak”, és e helyett így kiált: „Atyám: bocsáss meg az ellenünk vétkezőknek, mert mi már mindent megbocsátottunk nekik!”

Nem érzed-e te, hogy ez az a kedvesség, amelybe a haldokló Krisztus Szíve elmerült legkeserűbb szomorúságában, amikor bocsánatért imádkozott keresztre feszítői számára? Rettenetes órájának sötétjében ez zárta le békésen szemeit, szemlélve a napot, amelyben látta mindazok arcát, akiket „*bocsánata megváltott*”.

De térjünk vissza az első gondolathoz! Azt mondtam neked: Kicsoda Krisztus, a valódi és a titokzatos Krisztus?

Ő Isten élő Temploma. Benne nyugszik az Ígélet és a Törvény, és van elhelyezve a Manna, és tündöklük az Istenség az Ő Hármas Dicsőségében. Ez a valódi Krisztus. A titokzatos Krisztus pedig az a Test, amelynek Ő a Feje, és a hívek a tagjai, és amelyet Egyháznak neveznek.

Nos, honnan jött az irgalmasság az emberek számára? Isten élő Templomából, a Megtestesült Igétől, aki az emberekért meghalt a kereszten, és a Templomból, amely az Egyház, amelyen keresztül leszáll a hét szentség vize, hogy megöntözze a lelkeket és táplálja bennük a gyümölcsöket.

Íme, helyes azt mondani, és helyesen fogjuk fel, hogy Isten igazi Temploma által – az égben örökké élő Jézus által és az Egyházában élő Jézus által – kapták és kapják meg az emberek az Úr irgalmasságát, azaz a kegyelmet és a bocsánatot.

Jézus által árad ki az irgalmasság. Azért a lelkek hálijának Jézus iránt arányosnak kellene lennie az ajándék nagyságával és az Ajándékozó életszentségével, azaz tökéletesnek és teljesnek kellene lennie, mert tökéletes és végtelen volt Jézus Krisztus önátadása. Ő Isten és Ember. Általa részesültök az isteni irgalmasságban, és vagytok képesek létezni, lélekben, mert ennek megléte a fontos ahhoz, hogy elnyerjétek az örök életet.

Istentől jön a Bölcsesség, és Isten adja az Igazságosságot, Istentől van az Erősség és minden más erény, amely képessé tesz titeket arra, hogy Isten akarata szerint éljétek. Mindezek az erők, amelyek táplálékul és világosságul szolgálnak lelketek számára, Istentől jönnek. Igen, helyes azt mondani, hogy Általa léteztek. De különösképpen Isten Fiától, Jézustól jönnek, akiben megvan a Szentháromság tökéletességeinek foglalata, hogy a Szeretet, az irgalmas isteni Szeretet remekművévé tegye Őt, aki üdvözít.

Hallgasd Szent Pált: „Nem vagyunk a test lekötelezettjei, hogy a test szerint éljünk.” Nem kell alárendelni magatokat a testnek, ha igazán akartok *élni*. Mert a test a halálba visz, amikor uralkodik. A test eszköz, amikor rabszolga. Kinek a halála és eszköze? Kié? A léleké.

A lélek, amelyen a test uralkodik, meghal. A testen uralkodó lélek él és feldíszíti magát a szerzett érdemekkel, a leigázott test szenvedései felett aratott győzelmekkel. Ha az emberek elmélkednének a lélek királyi tulajdonságáról és arról, hogy milyen méltóságot ad az embernek az, hogy a lélek uralkodik benne, valóban egy ember sem akarna másképpen élni, hanem csak a lélek szerint.

Halljátok az Apostolt: „Akiket az Isten Lelke vezérel, azok Isten gyermekei.”

Tudjátok, hogy Isten Lelke nem lakozik ott, ahol a testet leláncolják állati éhségei, és ahol a felsőbbrendű lélek nélküli szabadosság uralkodik!

Akkor az Isten Lelke leszáll, hogy az ember lelkének Mestere és Vezetője legyen, és mivel az Istennel való érintkezés nem hagyhatja meg azt az állapotot, amit talál, íme, az ember lelke, azáltal, hogy benne, vele együtt lakozik az Isten Lelke, átalakul, megistenül, és elfogadja Istent Atyjának. Íme, az ember, azáltal, hogy annyira lelkies, megérdemli, hogy Isten Lelke benne lakozzék és tanítsa őt, és vezesse őt különféle cselekedeteiben. Amit tesz, gondol, megvilágosításai, mozdulatai többé nem emberiek, hanem isteniek. Egy kis isten, mert emberi személyisége megsemmisül annak hatalmában, aki birtokolja őt. A szolga többé nem szolga: felszívódik az Örök Úrba, és azért részévé válik, boldog résszé, az atyai javak örökösévé, társörökössé az Atya szeretett Fiával, Krisztus testvérévé, és neki is joga van ahhoz, hogy mint Ő, „Atyjának” nevezze a Magasságbelit.

Nekünk, angyaloknak, nincs megengedve, hogy „Atyának” nevezzük az Örökkévalót. Nektek, embereknek, igen. És Atya, valódi Atya Ő számotokra, igazak, akik megkaptátok, akik értettetek ahhoz, hogy befogadjátok magatokba Istennek ezt az áldott Lelkét, nem azért, hogy a félelemre egy újabb okotok legyen, hanem azért, hogy új okotok legyen a reményre, a békére, az örömrre, nem érezve egyedül magatokat a számkivetésben, gyengéknek a megpróbáltatásokban, hanem egyesülve vagytok Krisztussal, testvéretekkel, aki szeretett titeket a halálig, hogy az Életet adja nektek, és hogy Isten Lelkét adja nektek, aki a Bölcsesség és a Fény.

„És jó nektek, hogy én elmenjek (a halálba), mert ha én nem megyek, nem fog eljönni hozzátok a Vigasztaló. Ha elmegyek, elküldöm Őt nektek... És amikor eljön ez az Igazság Lelke, megtanít titeket minden igazságra.” És még: „Kérni fogom az Atyát, hogy adjon nektek egy más Vigasztalót, aki mindörökké veletek marad: az igazság Lelkét, amelyet a világ (azaz a test, ami a világ) nem képes befogadni... Ő megtanít majd titeket minden dologra, és emlékeztet arra, amit én mondtam nektek”

Lelkek, emlékezzetek rá, mit kaptatok az Isten Lelkétől, Krisztus áldozatától!

Ő, ez a boldog Fény, a szeretetnek ez a Tüze áthatolt a Bárány Testének tátongó sebein, és lángként kitört belőle, mint egy szétrepedt kemencéből, és kiáradt Isten Fiának, a ti szent testvéreteknek szétrepesztett Szívéből.

Váljék azért mindinkább erőssé szeretetetek Krisztus iránt, mert igazán általa kaptatok mindent, amitek van. És szenteljétek meg magatokat, megdicsőítve Őt! Ez a ti kötelességetek iránta.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 223-229)

Engedelmesség

Az engedelmesség nagyszerű erény, amelyet a három isteni erény után szeretni, és tökéletesen gyakorolni kellene, de amelyet ennek ellenére úgyszólván nem gyakorolnak, vagy rosszul gyakorolnak, és még kevésbé szeretnek. Mégis ez egyik sarkalatos erénye a Teremtetlennek (Jézusnak), és a teremtett világban az embernek. Nélkülözhetetlen sarokkő ez az életszentség épületénél felépítésénél. Szemléljük közösen, és meglátod, hogy az mindenütt jó.

A Második Személynek az engedelmissége: Az Ige engedelmeskedik az Atya kívánságának. Mindig. Sose utasítja vissza azt, hogy az legyen, akinek a Szaván keresztül teljesedik az Atya akarata. Az Isteni Ige tud tökéletesen engedelmeskedni. Ragyognak számotokra, halandók számára, a Teremtés könyvének első szavai: „Isten azt mondta: Legyen világosság!” Íme, az Ige azonnal kifejezi a parancsot, amit az Atya elgondolt, és világosság lett. Létrejött a világosság, és az Ige, aki testet öltött, többször a „*Világosság*”-nak nevezte magát. János apostol sugalmazott ajkával mondja: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ez volt a kezdetben Istennél. *Minden dolog általa lett*, és nélküle semmi teremtett dolog sem jött létre. Benne Élet volt, és az Élet az emberek *Világossága* volt. És a *Világosság* megvilágít minden embert, aki erre a világra jön.”

Valóban ének ez az oldal, amelyet az a szeráf írt, aki ismerte Istent, és nemcsak az Istenembert, az Üdvözítőt és a Mestert, hanem Istent, a Megismerhetetlent is, és felfogta annak természetét. Ez az ének az Ige természetéről szárnyakat ad annak, aki hallgatni tudja, szárnyakat, hogy felszálljon az Ige szemlélésére, aki Emberré lett, hogy az Életet és a Világosságot adja az embereknek.

Az Ige azt akarta, hogy az ő jellegzetes neve legyen a *Világosság*. Mintegy megkeresztelte saját magát ezzel a névvel, amit Ő maga ejtett ki először, az Atyának engedelmeskedve: „Legyen Világosság!”

Az Ige mindig engedelmeskedett. Az Atya azt mondta neki: „Te emberré leszel, mert csak te vagy képes az emberiség tanítására.” Az Ige azt mondta: „Emberré leszek. Legyen meg a te akaratod!” Az Atya azt mondta: „Meg fogsz halni, mert csak a te Áldozatod képes megváltani az emberiséget.” Az Ige azt mondta: „Meg fogok halni. Legyen meg a te akaratod!” Az Atya azt mondta: „És a kereszten fogsz meghalni, mert a világ megváltásához nem elég számomra a te életed feláldozása a halál és a betegség szenvedései által.” Az Ige azt mondta: „És meg fogok halni a kereszten. Legyen meg a te akaratod!”

Telnek az évszázadok, és az Ige, amikor eljött órája, megtestesült a Szűz méhében, és megszületett, mint ahogy minden ember megszületik. Kicsiny volt, gyenge, képtelen a beszédre és a járásra. És lassan növekedett, mint az emberek minden gyermeke. Ebben is engedelmeskedett az Atyának, aki azt akarta, hogy Ő alá legyen vetve minden általános törvényszerűségnek, hogy megőrizze Őt a Sátán és az emberek cselvetéseitől. A Sátán vad gyanakvással várta a félt Messiást. De azért is akarta ezt az Atya, hogy ez által megelőzze a jövőben támadó ellenvetéseket a tévtanítók részéről, akik tagadják majd Isten Fiának *igazi emberségét*.

Növekedett bölcsességben és kegyelemben, *engedelmeskedve*. Férfivá és munkássá vált, *engedelmeskedve* az Atyaistennek és szüleinek. Amikor elérkezett életének harmincadik évéhez, a Mesterré vált, hogy tanítsa az emberiséget, *engedelmeskedve*. Három év és három hónap elteltével elérkezett az idő, hogy meghaljon, és pedig a kereszthalállal. *Engedelmeskedett*, ismételve: „Legyen meg a te akaratod!”

Könnyű engedelmeskedni addig, míg csak gondolatban kell azt megtenni. Azt mondani: „Tedd meg...” és válaszolni: „Megteszem”, évekkal a parancs teljesítése előtt – Krisztus esetében: évszázadokkal előtte – még könnyű dolog. De megismételni: „Legyen meg a te

akaratom”, amikor az Áldozat már maga előtt látja szenvedésének minden eszközét, és amikor elérkezett az óra, hogy átölelje azokat, teljesítve Isten akaratát, akkor sokkal nehezebb ezt megtenni. Mindentől visszariad az emberi természet: a fájdalomtól, a megbántásoktól, a haláltól. Krisztus esetében az emberek bűneinek terhe is ránehezedett, mint Megváltóra, aki közel állt már a megváltás idejéhez. De Jézus *engedelmeskedett*, mondva: „Legyen meg a te akaratom”, és meghalt a kereszten, miután mindent elszenvedett és beteljesített. Ez a Második Isteni Személy engedelmissége.

A teremtett világban az elemek, amelyek a zűrzavar állapotában léteztek, engedelmeskedtek a parancsnak. Gondoljatok itt a Teremtés könyvének szavaira. „Isten megteremtette az eget és a földet, és a föld még nem alakult ki, üres volt, és sötétség borította a mélységet, és Isten Lelke ott lebegett a vizek fölött. És Isten mondta: „Legyen Világosság!” A levegő, a víz, a tűz, a fény tehát meg volt már teremtve, de nem voltak elválasztva egymástól és nem voltak elrendezve. Isten parancsolt nekik, hogy váljanak szét és rendeződjenek el a törvények szerint, amelyeket Ő adott nekik, és azok *engedelmeskedtek*, és *engedelmeskednek* évmilliók óta, megalkotva a nappalt és az éjszakát, a tengereket és a szárazföldeket. A tűz, a föld mélyén munkálkodva, előkészíti az ember számára szükséges ásványokat.

A teremtett világ engedelmissége: Isten, miután megalkotta az eget, vagyis az atmoszféra rétegeit, teleszórta azt csillagokkal, megparancsolva nekik, hogy kövessenek egy bizonyos megváltoztathatatlan utat, és a csillagok engedelmeskedtek.

Isten miután megalkotta a földet, azaz, miután tömörre és rendezetté tette az előzőleg szétszórta és összekeveredett port és vizet, megteremtette a növényeket és az állatokat a földön és a vizekben, és megparancsolta nekik, hogy hozzanak gyümölcsöt és szaporodjanak, és az állatok és növények *engedelmeskedtek*.

Utána jött az ember, a teremtett világ királya, és Isten megparancsolta az embernek, hogy engedelmeskedjék. Az ember engedelmissége fenntartotta volna a földön a földi Paradicsom állapotát, amelyben nem ismerték volna meg a halált, az éhséget, háborúkat, szerencsétlenségeket, betegségeket és a fáradságot. Öröndetes tartózkodás lett volna – békében és Isten barátságának szeretetében – az ember élete, egészen addig, míg át nem ment volna mennyei lakóhelyére, úgy, amint ez a Boldogságos Szűz Mária esetében történt, aki nem halt meg, *hanem elszenderedett az Úrban, és felébredt az Ő ölén, szépen és megdicsőülten, tökéletes lelkével és bűn nélküli testével*.

De a Sátán nem akarta az embernek ezt az örömét, amely kissé maradt csak alatta az angyalok boldogságának. Kárpótlásként az angyalok és az emberek közti különbségért, a gyermekek öröme nélkülözte volna a bűnös vágyat, amely mindig szenvedés. Nem szenvedett volna, mert a szenvedés a bűnös vágy gyümölcse. És az ember engedelmeskedett Lucifer kívánságának, és engedetlené vált, magára és leszármazottaira vonva engedetlenségének minden következményét, ami sose jó, és mindig pusztulást okoz.

Attól kezdve, mióta az ember lelkét megrontotta az engedetlenség, a Sátán jellegzetes tulajdonsága, csak azok tudnak engedelmeskedni, akik szeretik Istent, és szentekké válnak az engedelmisség szelleme által.

Az engedelmisség, amely alacsonyabb rendűnek látszik a három isteni erénynél, csak azért, mert még a négy sarkalatos erény között sem szerepel, a valóságban jelen van mindegyikben, elválaszthatatlan minden erénytől. Védelmezi mindegyiket, és segíti őket abban, hogy növekedjenek bennetek.

Fontold meg! Hogyan tehettek szert a hitre?

Engedelmeskedve Istennek, aki azt mondja nektek, hogy higgyetek igazságaiban és titkaiban, amelyeket elétek tár, és engedelmeskedjétek annak, amit a Szentegyház, Isten hangjainak Hangja mond nektek. Hogyan tehettek szert a reményre? Megint, engedelmeskedve Istennek, aki belétek önti ezt az erényt, azt mondva nektek, hogy

remélnetek kell Őbenne és az ő irgalmasságában, aki segíteni fog titeket, hogy eljussatok az örök életre, és birtokoljátok azt. Hogyan tehetek szert a szeretetre? Engedelmeskedve az istenszeretet és a felebaráti szeretet parancsának. Hogyan tehetek szert az okosság erényére? Azáltal, hogy engedelmeskedtek Isten parancsainak és tanácsainak, amelyek célja, hogy az ember minden cselekedetét igazi céljára irányítsák.

És hogyan az igazságosság erényére? Engedelmeskedve a természetfeletti erkölcsi erénynek, amely megtanít titeket arra, hogy ne tegyétek azt másokkal, amit nem akartok, hogy ők veletek tegyenek.

És hogyan az erősség erényére? Hősiesen engedelmeskedve Istennek, akiről tudjátok, hogy nagyobb minden teremtett dolognál, és akiért készen kell állnotok arra, hogy mindent elszenvedjétek azért, hogy hűségesek maradjatok hozzá, és birtokoljátok Őt az örökkévalóságban. Hősiesen engedelmeskedve, az Ő ígéretével szívetekben:

„Veletek leszek a megpróbáltatások idején”. Mert ezt ígéri meg az Igazság minden szava, amelyeknek szellemét meg kell érteni. Tegyétek meg, és ne féljétek! Isten azokkal van, akik engedelmeskednek akarátának. Az üldözők ott lenn maradnak. Nem érnek el titeket, Istennek engedelmeskedőket, a másvilágon. És eljön majd az a nap, amikor ismét meglátnak titeket, és csodálkoznak azon, hogy az áldottak között látnak benneteket.

Hogyan tehetek szert a mértékletesség erényére? Megint azáltal, hogy engedelmeskedtek Isten szent tilalmainak, és az üdvösségetek érdekében általa megszabott határoknak, hogy így veszély nélkül élhessetek az ideigvaló dolgokkal.

Látjátok, hogy az engedelmesség, az elrejtett erény, ott van minden erényben!

Mindegyikben.

És most, miután megdicsértük az engedelmességet, elmélkedjünk Jézus Szent Nevéről.

(A 375-382)

Jézus Neve (ApCsel 4,8-12)

Jézus engedelmeskedett abban is, hogy felvette azt a nevet, amelyet az Atya akarta, hogy viseljen. Ne vessék ellen az emberek: „Biztos, hogy azt a nevet vette fel, hiszen Ő volt az Üdvözítő!” Talán azt is fogják mondani: „Már a próféták Üdvözítőnek nevezték”. Az emberek mindig lekicsinylik a szentek hősiességét és azért a Szentek Szentjének: Jézusnak, Isten és Mária Fiának tökéletes hősiességét is. Sok név volt Izrael nyelvén, amelyek szolgálhatták Mária Fiának megjelölését. Nevezhették volna Elizeusnak, Joábnak, Jonatánnak, Malakiásnak, Mátyásnak és Matatiásnak, Zakeusnak és Zebedeusnak, Natánaelnek és Urijának, és Joákimnak is, mert az Úr Isten felemelte Igéjét mind a keresztre, mind a világ és minden teremtmény fölé. És voltak nevek, amelyeket a próféták a Szentlélek sugallatára használtak, hogy jelezzék velük a Megtestesült Igét. Azért nem mondható, hogy egyedül ezt a nevet kellett neki fölvennie. De ezt vette fel azért, mert Atyja így akarta. És Mária és József, akik szintén hősiességgel engedelmeskedtek, ezt adták a Gyermekeknek, mert „az angyal így hívta, mielőtt megfogant volna az anyaméhben.”

Már megmagyaráztam neked, mit jelent „Jézus”, és még ékeesebb magyarázattal, mint amit általában a tudósok adnak. De ennek a névnek hatalmához és igaz voltához te most csatolhatod annak ismeretét is, hogy milyen erényt rejt magában.

A szent engedelmeskedést hűséges társául vette nagy és kis dolgokban egyaránt, és abban is, hogy az örökkévalóságban, mint Istenember ezt a nevet viseli. Ez az a Név, amely előtt minden térdnek meg kell hajolnia a földön, az égben és a pokolban, és minden nyelvnek meg kell vallania, hogy az Úr Jézus Krisztus az Atyaisten dicsőségében van. Ez a Név csodálatraméltóbb minden másnál, amit ember viselt. Ez a Név műveli a csodákat és szabadít meg az ördögöktől pusztán azáltal, hogy kiejtik, mert ez a Mindenható hatalmas neve. És te sokszor tapasztaltad annak igazságát és mértékét, hogy mennyire mindenható és milyen csodákat művelt köztetek.

Aki azt mondja: „Jézus”, már imádkozik, és könyörög, amit az Atya az égben sose utasít vissza. „Jézus”-t mondani elég ahhoz, hogy legyőzzenek bármilyen ellenséges erőt. A Sátán és gonosz szolgálói nem képesek megtartani zsákmányukat, ha az, vagy valaki érette kiáltja: „Jézus!”

Dicsérjük, én és te, ezt a Nevet, és dicsérjük Jézust, királynak nevezve és akarva Őt a családi otthonokban, hogy helyreálljon a béke és az öröm, a rend és a szeretet ott, ahol Lucifer felforgatta azt. Ezt mondja az Apostolok Fejedelme, aki már igazi apostol és tanító, pünkösdi megkeresztelkedése óta: „Tudjátok meg mindnyájan, és minden nép Izraelben, hogy a názáreti Jézus Krisztus nevében,... ennek a névnek erejéből áll ez egészségesen előttek ... Nincs más üdvösség. *És nincs más Név az ég alatt... amelynek erejében üdvözülhetünk*”.

A halálig, és pedig a kereszthalálig Engedelmesnek a Neve minden fölött és mindig győzedelmes Név. Az ördög gyűlöli. Amint gyűlölte Máriát és Józsefet, felizgatva mindenkit, akit csak tudott, hogy ártsanak nekik, és fájdalmat okozzanak nekik, mert ők engedelmeskedtek az Úrnak. Mennyire gyűlöli! Amint gyűlölte a három Bölcset, megkísérelve, hogy imádatuk kárrá változzék az isteni Gyermekek és saját maguk számára, keresve Heródestől, aki csalódott és dühös volt azért, mert elmenekültek tőle. Ők is engedelmesek voltak. Engedelmeskedtek a magasból jövő hangoknak. Mindig. Akkor is, amikor ezek a hangok azt mondták nekik: „Menjete imádni a zsidók most született Királyát” és akkor is, amikor azt mondták nekik: „Ne menjete vissza Heródeshez!”

Engedelmeskedtek, kiérdemelték, hogy mint minden nép zsengeje, térdet hajthattak Krisztus előtt, Jézus előtt, Isten és Mária Fia előtt.

Jézus Krisztus élete mindenben engedelmisség, és Krisztus szüleinek és barátainak élete is. Az engedelmisség kövezi ki az Úr útját, és azon haladt Ő, Anyjával és Józseffel; földi életének első pillanatától fogva. Sőt, a tehetetlen Kisdedit azon vitték ők, akik Isten akaratából Istent képviselték számára és előtte, mint a Nevelőatyja és a Szűzanya. És ha az Anya tudta, a Kegyelem révén, amellyel teljes volt, hogy nem kellett oktatnia a Kisgyermeket az életszentség útjára, József, aki nem ismerte az összes titkokat, amelyeket Mária megőrzött szívében – emlékezzél itt arra a magyarázatra, amelyben részesültél a mi Urunk Jézus gyermekségéről szóló könyvben – mivel igaz ember volt, meg akarta tanítani a Kisgyermeket értelme használatának első felvillanásától kezdve arra, hogy engedelmeskednie kell Isten parancsainak, akkor is, ha azok a parancsok száműzetésbe menetelt, nagyobb szegénységet és szenvedést kívánnak. És Mária, az alázatos és okos jegyes, követte jegyesét, és hasonlóképpen tett Gyermekével, aki, hogy félrevezesse a Sátánt, olyan bánásmódot kívánt, mint minden más kisgyermek.

Mily mélységes erényről tesznek tanúságot ezek a szavak: „És József *felkelve éjjel*, vette a Gyermeket és Anyját, és elmenekült Egyiptomba, és ott maradt...” és ezekben: „És ő, felkelve, vette a Gyermeket és- Anyját, és visszatért Izrael földjére... és egy álmában kapott utasításra Galilea tartományába költözött...”

Azonnali és teljes engedelmisség, annyira, hogy egy szót sem szólt, hanem vitatkozás nélkül, még a reggelt se várva be, teljesítette a parancsot. És ezt nemcsak az első alkalommal, amikor egy órányi késés a Gyermek „halálát” jelenthette volna, hanem a második alkalommal is, amikor nem volt annyira sürgős az eltávozás, amikor a barátságos város elhagyása azt jelentette, hogy ismét elveszíti munkaadóit, és azt a keveset is, amit munkájával újból szerzett.

József nem tudta, mit fog találni, visszatérve hazájába. De elindult, mert Isten akarta, és oda, ahová Isten akarta.

József csak egyszer kételkedett, és egy teremtményben. De soha Istenben. Most, előre haladva az erényben Mária közelsége által, nem kételkedne, nem kételkedik többé még egy teremtményben sem. Elfogad mindent. És azt mondja magában: „A Magasságbelire bízom magamat. Ő ismeri az emberek szívét, és megment engem a hazugok és a gonoszok cselvetéseitől”. Az égből jövő szavakat illetőleg soha sem kételkedett, és nem kételkedik. Megy.

Kövessétek a kiválasztottak és a különösen szeretettek engedelmisségét! *Aki tud engedelmeskedni, az uralkodni fog. Mert ha Isten a szeretet, az engedelmisség az istengyermekség jele.*

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek.

(A 382-385)

Krisztus Király (Kol 1,12-20)

A mise elején van egy mondat, ami a kulcs annak megértéséhez, hogy miként dicsőül meg valaki. Azt mondja: „Méltó a Bárány, *aki megöletett*, hogy övé legyen a hatalom és Istenség és bölcsesség és erő és tisztelet. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön örökké.” (Jel 5,12 1,6)

Ki a Bárány? Istennek és a Szeplőtelen Máriának a Fia. Az Atyától kapott öröktől fogva életet, az Anyától kapta annak idejében az emberséget, és Jézus Krisztussá vált. Talán megszűnt Isten lenni, mivel Jézus Krisztussá lett? Nem, nem szűnt meg az lenni, hanem magára vette az emberi természetet is, igazi Emberré válva, hogy az Üdvözítővé, azaz Jézussá lehessen. (Jézus jelentése: Isten üdvözít.)

A tudósok magyarázzák, hogy mit jelent: Üdvözítő. De egy ugyancsak hatalmas dolgot is jelent! Szemléld, és hasonlítsd össze Isten nevét, amint azt a zsidók kiejtették, és Mária Fiának nevét. Ugyanaz a gyökere, hogy jelezze az azonos eredetet és természetet. Jézus tehát szintén Istent jelent. És jelenti az üdvösséget is, a végső szótaggal. (Héberben: Jehosua.) De a származást, az Atyaistentől való eredetet megerősíti a név gyökere. [Jézus nevének jelentése: „Isten megszabadít” vagy „Isten a szabadító”. Szerk.]

Mivel Isten volt Az, akit Báránynak mondtak, nem lehetett volna méltó arra, hogy részesüljön a hatalomban, Istenségben, bölcsességben, erőben és tiszteletben? Nemcsak ezeket birtokolhatta, hanem saját isteni természetét is. És akkor tévedés lenne azt mondani, hogy a Bárány méltó azokra? Nem tévedés! Attól a pillanattól kezdve, hogy az Ige testté lett és Isten Bárányává lett a nagy megváltó Húsvét számára, Ő, azzal a Tökéletességgel, ami Istennek a sajátja, egyesült az emberi természettel, és mint minden embernek, neki is volt szabad akarata, voltak szenvedélyei, érzelmei, érzékei.

Az Atyaisten semmiféle kényszert sem gyakorolt megtestesült Fiára, hanem minden emberrel azonos módon bánt vele, mert emberi életszentsége valóságos és tökéletes volt, és megfelelt isteni szentségének. Ha az Atya megkötötte vagy csökkentette volna a Fiú szabadságát, érzékeit és érzelmeit; ha – és megtehetette volna – megtiltotta volna az ördögnek, a világnak és a testnek, hogy kísértsek a megtestesült Fiút, a Fiú embersége és emberi életszentsége csak látszólagos lett volna. De a testté lett Fiú teljes és tökéletes életszentségét akarta, hogy az Áldozat valóban feltétlenül Bárány, szeplőtelen és mindenkiért feláldozott áldozat legyen.

Isten Fia nem egy, hanem ezernyi kísértést szenvedett el emberségében, mert egyedül csak abban érthette kísértés a világtól és az ördögtől. És szent és hűséges maradt szabad akarata a Törvényhez, az Igazsághoz, és azért küldetéséhez is. És azért hűségesen meghozta az áldozatot, amelyért testet öltött.

És akkor *ezért* Az, aki Isten lévén emberré, Áldozattá, Báránnyá lett, méltó arra, hogy mint ember is mindörökkön örökké részesüljön mind a dicsőségben, mind pedig a hatalomban, amelyet mint Isten már birtokolt.

Ha nem lett volna feláldozva – íme a kulcs – nem részesült volna benne. És az áldozat iránti szeretete által, amely a szeretet legmagasabb formája, a Bárány megkapta a Királyok Királyának és az Urak Urának jogarát.

Aki akarja az igazi dicsőséget, annak akarnia kell az áldozatot, követve a Bárányt, és a Báránnyal megosztja majd a boldogító dicsőséget.

A könyörgésben mondjuk: „Mindenható örök Isten, azt akartad, hogy szeretett Fiadban, a mindenség Királyában minden megújhódjék”. Látjátok, lelkek, Isten kívánságát és nagylelkű szeretetét? Csak egy Isten volt képes kiengesztelni Istent, és eredeti tökéletességére visszaállítani az Édenben megzavart rendet. A rend az volt, hogy azok, akiket Isten az Ő

képére és hasonlatosságára teremtett, örvendhessenek Istennek, és istenek lehessenek a szép Paradicsomban.

Az Isten által adott, belőle kiáradó lélek Istennek, az emberek Atyjának a csírája az emberekben. Nem volt méltányos, hogy elveszen a test halála után. És az sem volt méltányos, hogy örök számkivetésben legyenek az igazak lelkei, távol az Atya házából, egy örök limbusban. Az első dolog nem volt méltányos a méltóság miatt, amelyben mindenki részesül, aki Istentől származik, a második pedig nem volt méltányos Isten Igazságosságának. Az igazaknak meg kellett kapniuk jutalmukat. Milyen jutalom lett volna az, ha nem a Paradicsom lett volna? De a Paradicsomba nem voltak képesek belépni az eredeti bűn által megsebesült lelkek. Ezt a sebet semmiféle tisztítóvíz sem volt képes megszüntetni. Azért szükség volt ennek a Bűnnek a megszüntetésére. Íme a szükség, hogy egy Isten állítsa helyre a rendet, és azt még magasabb rendűvé is tegye, mert a Bűntől való megtisztulás nem örökségképpen jön, mint amilyen lett volna az emberek számára, ha Ádám és Éva hűségesek maradtak volna, hanem egy Istenember áldozatából, az Ő végtelen érdemeiből, tanításából jön, amelyet a jóakarátú lelkek elfogadnak, és amely őket Isten Fiának követőivé teszi mind műveikben, mind érényeikben.

Ha a kettő bűne nem tette volna szükségessé a Megtestesülést és a Megváltást, nem jött volna létre az áldozat, a hősies szeretet, az isteni Vértanú követése, a szegény teremtménynek részesülése egy Isten szenvedésében, azonos érdemekkel és gyümölcsökkel, mindig szem előtt tartva azonban a különbséget, ami fennáll Isten és az ember között. Mennyi hiányzott volna az emberek számára abból, amit irigyelnek bennük az angyalok, ha az Atyaisten jósága és a Fiúisten nagylelkűsége, amely a Végtelen Szeretetből születik és táplálkozik, nem küldte volna el az embereknek az Üdvözítőt, a tökéletes Mestert, akit minden embernek, aki „istenné” akar válni, tisztelnie és követnie kell, hogy megossza Jézus dicsőségét az égben.

A ti koronátok többé már nem az eredeti és könnyű korona, amiben az emberek gyermekei részesültek volna az Édenben, hanem Krisztus testvéreinek arany, tövises, értékes királyi koronája, a fájdalom által megkoronázott Királynak, a dicsőség Koronás Királyának, a vértanúknak a koronája, a kemény, tüskés, vértől ázott ágak koronája, a ti áldozatotok gyöngyökkel kirakott koronája, amely rátok vár az égben.

„Testvérek – kiált fel az Apostol – adjunk hálát az Atyaistennek, aki méltókká tett minket arra, hogy részünk legyen a szentek sorsában, a Világosságban, és kiragadott minket a sötétség hatalmából s áthelyezett szeretett Fiának országába. Benne van megváltásunk a vére által és a bűnök bocsánata.”

Az emberek szívéből az állandó hálának himnusza kellene, hogy felszálljon, ennyi szeretet láttára. Egy himnusz, amely nem üres szavakból áll, hanem a szeretet szívveréseiből és a Krisztus követéséből fakadó szent cselekedetekből. Az elismerés és a dicséret himnusza azért, mert részeseivé tett titeket Krisztussal testvéreitek megváltásában, Igéjének testvéreivé tett titeket. Testvérei vagytok Jézusnak, Isten és Mária Fiának, aki tökéletes Isten és tökéletes ember.

Testvérei vagytok az örök Királynak, aki elhozta az embereknek „a láthatatlan Isten képét”. Testvérei vagytok az igazi Elsőszülöttnak. „Benne teremtett minden az égben és a földön”, „minden Őáltala és Őérette teremtett” azaz azért, hogy az Atya Kedveltje a Királyok Királyává lehessen, miután minden királyi tulajdonsággal rendelkezett: az emberséggel, a bölcsességgel, a szenvedéssel, a főpapi koronával, a halál feletti uralommal.

Oly tökéletesek vagytok testvérek, a Drágalátos Vér által, amelyet az Atyának tetszésére a Fiú kiontott – megalázva a végtelenségig Istenségét, amely egyesült a szeplőtelen testtel – a Kereszt fáján, hogy kiengesztelje a földet az éggel. És a Tökéletes Testvér kezét és jogaát nyújtja felétek, mint Eszter történetében olvassuk, hogy ti megcsókoljátok, és többé ne féljete a nagy és rettenetes Királytól, aki számotokra, akik Őt szeretitek és követitek, a Testvér, akitől nem kell féljete.

Atyja állandóan azt mondja neki: „Kérd tőlem, és neked adom a nemzeteket örökségedül...” És Ő, a fenséges Király kér titeket, kik szeretitek, a kedvenceket, és kéri a bűnösöket, és hozzátok fordul, hogy egyesítsétek kéréseteket az övével, a ti jelenlegi szenvedéseteket az Ő egykori szenvedésével, és közösen egyesülve dolgozzatok vele uralmának kiterjesztésén egészen a föld végső határáig. Legyetek büszkék kiválasztottságotokra, és küzdjétek hősiesen Krisztus Király zászlaja alatt, hogy utána vele uralkodhassatok az égi dicsőségben!

(A 300-305)

A nagyhét (Fil 2,5-11)

Olvassuk Pált: „Ugyanazt az érzést ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban is megvolt”. Íme a példakép. Nem azt mondja Pál: ebben vagy abban a szentben. Azt mondja nektek: *Krisztus Jézusban*.

Krisztus mondta: „Legyetek tökéletesek, mint Atyám az égben.”

Nyilvánvaló, még a helyes emberi gondolkodás számára is, hogy ha Krisztus csak nagy próféta lett volna, kénytelen lett volna először eljutni az Atya Tökéletességére, a szerint, amint tanította. És igazában, Jézus a Hármas Isten égi tökéletességének a tükörképe. Életének harminchárom évében semmiben sem vétett, olyannyira, hogy az Igazság, aki halandó alakban élt, elmondhatta: „Közületek ki tud bűnről vádolni engem?” És közel a halálhoz, amelynek órájában még az sem hazudik, aki közönséges ember, hanem csak az képes hazudni, aki a Hazugságnak a szolgája, megismételte a Főpap előtt: „Mindenki füle hallatára beszéltem, és semmit sem mondtam titokban. Miért kérdezel engem? Kérdezd meg azokat, akik hallottak engem, arról, amit nekik mondtam!”

Ó, boldogok azok, akik vádlóiknak pirulás nélkül el tudják ismételni ezeket a szavakat, biztosan abban, hogy nem tettek szégyenteljes dolgokat! Boldogok! Nagyon boldogok! *Miután megölték őket, anélkül, hogy a tények meghazudtolták volna őket, ők felszállnak Istenhez, már megkoronázva,* és ha idővel az emberek megváltoztatják róluk ítéletüket, akiket ők egykor elítéltek, már nem ők azok, akik a sötét földről felemelik a koronát, hogy a boldog fejére tegyék, hanem a korona száll le, és földöntúli tündöklésében beszél, és megremegetteti azokat, akik kezüket emelték és szájukat kinyitották arra, akit Isten szeretett és aki szerette Istent, és tökéletes szolgálattal szolgálta Őt.

„Legyen meg bennetek Jézus Krisztus érzülete, aki, midőn az Isten alakjában volt, nem tartotta az Istennel való egyenlőséget oly dolognak, amelyhez erőszakosan ragaszkodjék.”

Jézus, azáltal, hogy Máriától született, nem volt kevésbé Isten, mint akkor, amikor Igeként az égben volt. A Test nem semmisítette meg az Istenséget Krisztusban. Igaz Isten és Igaz Ember volt, nem egy, hanem két tökéletességgel önmagában. Az Isteni Természet el volt rejtve, nem volt csökkentve a Test által, és az emberi természet visszahozta, sőt felülmúlta tökéletességben, az Ádámokban lévő természetet. A tökéletes emberi természet ajándékával, amit Isten ingyen adott Ádámnak, egyesült saját akarata, hogy az emberi természetet mindennél tökéletesebbé tegye. Az Elsőszülött a halottak között meg akarta váltani a bukott embert, nemcsak a Vérrel, hanem azáltal, hogy elviszi az Emberiséget egy, a bukás utáni, mindent felülmúló tökéletességre, hogy a pokol és az Igaz káromló le legyenek győzve, és zavaruk teljes legyen.

Hajtsátok le homlokotokat, emberek, akik meg akarjátok magyarázni a megmagyarázhatatlant az általatok teremtett sötétséggel, és a világosságot és természetfeletti irányítást nélkülöző szegényes tudományokkal. Semmisüljete meg ti, akik nem tudtok mást, mint csak felfedezni a Tévedést, sőt az Ártalmast. Le vagytok győzve. Jézus Krisztus, az Ember, Emberségének ragyogásával lerombolja feltételezéseiteket, megsemmisíti számításokat, megvilágít titeket azoknak, akik vagytok: kevély félrebeszélők, akik felmérítek

Istent, ha egyáltalán elismeritek létezését, a ti kicsinyességetek szerint, és ha nem ismeritek el létezését, örjöntök az anyag lehetetlen önteremtése fölött, a megalázó és lehetetlen leszármazás fölött.

Jézus Krisztus az Ember. És nincs az a bölcselő, sem bolond, szentségtörő vallásalapító, aki tudna teremteni egy olyan tökéletes embert, aki tökéletesebb annál az Embernél, aki nem a test vágyából, hanem Isten Akaratából született.

És ez a Tökéletes, akiben megvolt az Istenség Teljessége és a szent Embersége, nem gondolta, hogy az első által visszaélhet minden hatalmával a második javára... Hanem

„kiüresítette önmagát, felvette a szolga alakját, emberekhez hasonló lett és külsejét tekintve úgy jelent meg, mint ember. Megalázta magát, és engedelmes lett a halálig, és pedig a kereszthalálig.”

Íme, kedves hangok, kedves áldozati lelkek, hová kell eljutnotok éppen azért, hogy Isten erősebben ragyogjon bennetek. A megtiszteltetés kötelez. Azért, mert rendkívüli eszközök vagytok, nem szabad kevélyekké válnotok, vagy igényt tartanotok az anyagi jótétemények feletti örömről, igényt tartanotok a szenvedéstől, a sértésektől, rágalmaktól, igazságtalan vádaktól, megvetéstől, elhagyatástól, egyszóval minden dologtól való mentességre, amit Jézus, az Istenember elszenvedett.

Sőt, ellenkezőleg, tökéletesednetek kell az alázatosságban és az engedelmisségben, a halálig, és a kereszthalálig tartó hősi engedelmisségben, hogy megfizessetek minden áldozattal a rendkívüli ajándékokért, amelyeket Isten nektek adott, és azért, mert elfogadta a ti áldozatokat.

De hallgassátok meg, mit mond befejezésül Pál: „Ezért az Isten is igen felmagasztalta Őt és oly nevet adott neki, amely minden más név fölött van: hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, az égieké, a földieké és az alvilágiaké, s minden nyelv vallja az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.”

(A 65-69)

Víz és vér (1Jn 5,4-10)

Olvassuk most el a szeráf apostolnak, János testvérünknek szavait. Ő a szűztiszta testvér, akinek tökéletes a szeretete, aki Krisztus társa volt a Keresztnél, testben és lélekben angyal a legfenségesebb Vértanú és a legfenségesebb női Vértanú mellett virrasztók hosszú sorában, az angyalok és az emberek Királynőjének segítőtársa, az isteni szívverés „szava”, aki birtokolja a Szeretetet, és a Szeretet apostola, az áldott János, aki fény az ég fényei között.

„Mindenkinek, aki Istentől született, legyőzi a világot.”

Igen. *Ez a válasz az okoskodásokra, a kételyekre, a túl sok „miért”-re azok számára, akik a lelki dolgokat is úgy akarják kezelni, mint az anyagiakat. Mind a Bölcsességet, mind pedig a Tudományt – az első természetfölötti, a másik emberi – ki akarják belezni ugyanazzal a korlátolt okoskodási rendszerrel, mert meg vannak fosztva a fénytől, amely megengedi, hogy felfogják és elfogadják az elsőt, azaz a Bölcsességet, amelyet csak a hit tesz fölfoghatóvá. Az emberi művek nem állnak ellen az események támadásainak, nem viselik el az idő vasfogát. De az, ami Istentől jön, nem vész el!*

Az egész isteni Történet ezt bizonyítja. Mind az, ami megelőzte az Ige eljövételét, mind az, ami attól a pillanattól mindmáig történik, mind az, ami lesz a világ végéig, be fogja fejezni a végső szóval az Istennek az emberiséggel való viszonyának történetét.

Ennek a sokezeréves történetnek első fejezetétől kezdve sose vész el, sose semmisül meg az igazság, hogy *az ember Istentől jön, és hogy Isten gondoskodik üdvösségéről és az égnek szánja őt.* És amikor megszűnik az idő, és az utolsó szót kimondják a hosszú történet végén, a feltámadottak meglátják majd, hogy mivel Istentől származó dolog volt, a szentek törzse diadalmaskodott a világ fölött. Diadalmaskodott a világon, az időn és az emberi vagy sátáni cselvetéseken. Örök élete van az örök országban, amelyet kezdetben Isten gyermekei számára teremtett az Isten, és amit megőrzött a gyermekek számára a bűnbeesés után is, amit visszaállított Krisztus Áldozatával, amit megnyitott halálával és az igazaknak ajándékozott, az Atya öröme, hogy megadj nekik azt, ami számukra volt teremtve.

De mi az a győzelem, ami diadalmaskodik a világ fölött?

„Ez a mi hitünk” – biztosít róla János. Valóban, az Istenbe vetett hit nélkül, az Ő jutalmába, az Ő parancsainak bölcsességébe vetett hit nélkül, hogyan múlhatná felül az ember az angyalokat az érdemszerző küzdelemben, hogy azt elviselve kiérdemelje a megígért Jutalmat? Nemde elpusztulna, mint az a katona, aki elszakadt társaitól, nincsen fegyvere, nincs reménye, és megadja magát az ellenségnek, mert reménytelensége előbb legyőzte, mint az ellenség.

De a hívő tudja! A hívő tudja! Ő látja a szilárd, kegyetlen, csalárd bástya mögött, ami őt körülveszi és elválasztja és támadja, kísérti minden oldalról, és amely meg akarja győzni arról, hogy minden bevégeződik itt lenn, és a másvilág nem létezik, Isten nem létezik, nincs jutalom vagy büntetés, és okos dolog örvendeni a jelennek, ő látja, mintha már a másvilágon volna, mert a hit természetfeletti látást ad neki, látja, hogy Isten létezik, hogy az Élet folytatódik és hogy van jutalom.

És eljut a jutalomhoz a hit által, ami táplálja reményét, szeretetét, küzdeni akarását, és amely által legyőzi a Sátánt, a világot és a testet.

És ha még nehéz lett volna hinni Jézusnak, az Üdvözítőnek eljövetele előtt, a szigorúság és a harag idejében, amelyben az ember csak a hitének alapjához szükséges kinyilatkoztatással rendelkezett, az Üdvözítő eljövetele után a hitnek megvolt minden eszköze ahhoz, hogy növekedjék és diadalmaskodjék. Hit Isten bocsánatában, az üdvözülés lehetőségében, a Törvény igazságában, a mennyországban. Jézus tanúságot tett *mindenki számára, mindenről és mindennel.* Szent megtestesülésével. Isteni kinyilatkoztatásával. Szent halálával. Dicsőséges feltámadásával.

Azok szívében, akik nem adták el magukat a Sötétségnek, a hitet óriási módon megnövelték ezek a tanúságtételek. Érezték az emberek, hogy egy Isten, aki megalázza magát, testet véve föl, hogy megváltsa az embert, kétségtelenül megbocsát és megjutalmaz, és egy Birodalmat ad az üdvözülteknek. Óriási módon megnövekedett a bizonyosság egy második, halhatatlan életben, mert egyébként nem lett volna szükség a Megtestesülésre, ha a földi élettel minden megszűnne. A Krisztusba, Isten valódi Fiába vetett hit óriási módon megnövekedett az Ő igazi emberségének bizonyítéka által. Azért vett fel testet, hogy vérét onthassa és meghalhasson. Óriási módon megnövekedett a hit az Ő igazi Istenségében a bizonyíték által, amit az Atya szava, a csodák és a feltámadás nyújtottak.

Azért annak számára, aki szívében vágyakozott a hitre, az könnyebbé vált Jézus Krisztus által, akit igazi embernek és igazi Istennek hittek, amiről tanúskodott a szeretet, a bocsánat és hatalma.

És aki ebben hisz, az legyőzi a világot, mert hite olyan alapon nyugszik, amely nem omlik össze.

„Ez pedig az, hogy Jézus eljött vízzel és Vérrrel” – mondja az Apostol.

Milyen vízzel? Milyen Vérrrel? Csak a keresztség vízének anyagával, amelynek természetét megváltoztatták érdemei, s amely a tisztító szertartásból az újjászületés szertartásává változott?

Nem, nemcsak a víz anyagával, hanem az Atya tanúságtételével és a Lélektől jövő tanúságtétellel is, amelyek eljöttek, hogy rámutassanak isteni Természetére működésének elején, a megkeresztelkedés pillanatában, hogy megvilágítsák alakját, ünnepeljék alázatosságát, és ajánlják tiszteletét annak, akiben az Örökkévaló kedvét találja. Nemcsak a víz anyagával, hanem az átszúrt kebléből kiömlő vízzel is, az akkori és a mindenkori tagadók számára, akik láthatják, hogy neki igazi teste volt, és Ő igazán meghalt, miután Drága Vérét teljesen odaadta az embereknek.

Amikor megáldják a keresztvizet, belekeverik a szertartás által előírt olajokat. [Ez az előírás megszűnt 1970-ben. Kővári K.] De nem gondoltok-e arra, hogy minden keresztvízbe, isteni csoda által, bele van vegyítve a keresztre feszített Bárány átszúrt melléből kiáradó víznek egy cseppje, hogy azt a kegyelemben való újjászületés érvényes eszközévé tegye? Ez az a víz, amely újjászüli az embert, megsemmisítve az eredeti bűnt! Ezt vonták ki az emberek megváltásáért feláldozott Bárányból, akit még halála után is átszúrtak, hogy semmi kétség se maradhasson, megfosztva őt az élet minden maradványától, egészen a vízig a Vér után, mert a bűn nagy volta megkövetelte az *Áldozat teljességét*.

A Lélek tanúskodott arról, hogy Krisztus az igazság. A Vér tanúskodott róla, hogy Krisztus ember. A víz tanúskodott arról, hogy a Megváltás teljesen bevégeződött, úgy, amint a Jordán vize fölött Isten tanúskodott arról, hogy megkezdődött a nyilvános működés.

Az égben hárman tanúskodnak az Istenségről: az Atya, aki Fiának nevezi Őt, az Ige, aki kinyilvánítja magát, és a Lélek, aki megkoronázza Őt ragyogó fényeivel.

Hárman tesznek tanúságot a földön az Ő emberségéről: a rettenetes haláltusa által visszaadott lélek, a fájdalmas Szenvedés közben kiontott Vér, és a víz, amely egyedül maradt meg az Elvérzettben, és cseppenként kifolyt a megváltás teljességének mindeneket felülmúló nagylelkűségében, az oldalból, amelyben többé nem vert a szív. Megváltó, még halála után is!

És amint nem lehet tagadni az emberek tanúbizonyosságát, úgy, de még inkább, és először, el kell fogadni Istenét, amit Isten mindig megadott Fiának, megtestesülése pillanatától kezdve a Szentlélek által, mennybemeneteléig testben és lélekben, miután befejezte földi küldetését. Azért aki elfogadja a földnek és az égnek ezt a tanúbizonyosságát, az hiszi, hogy Jézus Krisztus a Megváltó, az Üdvözítő, a Bíró, Ő Isten Fia, és azért önmagában tanúskodik Istenről. De azok, akik azt mondják, hogy hisznek Istenben, azonban elvetik a hitet Krisztus Istenségében

és emberségében, azok nélkülözik a hitet, és ezért el vannak választva Istentől, megsértik Istent, és halottak Isten előtt.

Számukra semmiség az, hogy megelőzte őket a Feltámadt az ég Országában. Számukra semmiség az, hogy Krisztus állandóan megmutatkozik Isten szolgáinak műveiben és az általa alapított Egyházban. Haszontalanok számukra az isteni jókivánságok szavai. Nincs béke abban, aki nem hisz. Hasztalan az is, ha Isten megmutatkozik előttük. Elutasítják, mint egy lázálmot, miután elvesztették a hitet, vagy egyszerűen széttúzták egy száraz tudomány észimádatával. Nem lehetséges többé elismerni, hogy Isten mindenható, és azért tagadják a csodákat is, bármiféle legyen azok alakja és természete. Ó, mennyinek mondhatná Jézus a Tamásnak mondott szavakat: „Jöjj ide, állapítsd meg, és ne legyél hitetlen, hanem hívő!”

A világ árasztja a Tamásokat! Mégis Uram azt mondatja velem, azoknak, akik kevélységük miatt – ez a rossz fa, ami kioltja a hitet – nem tudnak elfogadni mást, csak amit ők megértenek, elfelejtve, hogy Isten végtelen mindenben, és ők mind korlátoltak: „Boldogok azok, akik tudnak hinni anélkül, hogy felfognák egy dolog miértjét.” Boldogok egyszerűségük, alázatosságuk miatt! Boldogok, ráhagyatkozásuk miatt!

Mindig boldogok, akkor is, ha néha becsaphatják őket. Mert valójában a csapda arra nehezedne rá, aki felállította, s nem pedig arra, aki beleesett. Ami a többit illeti, visszatérve a szentlecke első szavaihoz, *az, ami Istentől jön, tanúskodik erről tartóssága által. A hamis jelenségek hamarosan megszűnnek.*

Vagy azért, mert abbamaradnak, vagy, mert téves cselekedetekké és tanokká fajulnak el. Azért, ha a dolog tartós, és méltóságteljes komolysággal és szent erényekkel folytatódik, akkor Istentől jön, és inkább el kell fogadni, és azt kell mondani: „Dicsőség neked, Urunk, ezért a kinyilatkoztatásodért”, ahelyett, hogy azt mondanák. „Én nem tudom elhinni, hogy Isten képes erre.”

Két bűn a Szeretet ellen. *Mind az Úristen ellen, akit megbántotok, korlátozni kívánva Őt, mind pedig eszközei ellen, akiket igazságtalanul vádoltok Ha nem értitek meg, hallgassatok! Az égben majd megértitek. De ne ítéljétek el, nehogy ti is elítélésben részesüljétek! Hagyjátok Istenre a feladatot, hogy felragyogtassa Igazságát és Irgalmasságát.*

Mária, lelkem, ne bántsd meg az Urat, elfogadva egy pillanatig is az emberek és Sátán kételyeit. Imádkozz azért, aki nem képes meglátni és meghallani Istent, de légy erős igazságodban. Utasítsd el az Ellenséget, aki a kételyeket használja fel, amikor más kísértésre nem képes ahhoz, hogy eltávolítsa a lelkeket Istentől. Utasítsd el őt a mindig győzedelmes szavakkal: „Távozz, Sátán, Isten szent Nevében és Jézus Krisztus Urunk érdemei által!”

Elhagylak, Mária. Megyek, hogy csókodat adjam egy ártatlannak, aki megszületik a kegyelemre. Az Úr legyen veled, és az én angyal testvéreim legyenek társaid!

(A 84-90)

Három megjelenés (ApCsel 2,1-11)

Dicsőség az Isteni Vigasztalónak! Dicsőség! Alleluja! Ünnepeljünk együtt, dicsérve a Szeretet (pünkösdi) megjelenését. És szemléljük előkészületét, alakját és hatásait.

Általában az ember csak egy megjelenésre korlátozza szemlélését: Krisztuséra. Valóban az ember nem tud látni, megfontolni, megérteni.

Ha az ember tudna szeretni, az ember látna, megfontolna, megértene. A látás, megértés, megfontolás mértékét abban a fokban kapja meg a lélek, amely fokban eljutott a szeretetre.

Minél inkább átadja magát az ember a szeretetnek, ráhagyatkozva, hogy az beburkolja, elégesse, megsemmisítse, hogy új alakban felépítse, lánggra lobbantsa, és ezzel megtisztelje és megszentelje, elvive az emberek közé a végtelen kohó lángolását, ahol a teremtmény átalakul szeráffá, mert Igazán *belép* Istenbe, az égő Tabernákulumba, amely Isten – a Munkás, akitől minden jön, a Fáradhatatlan, aki mindent művel, a Tökéletes, a Befejezett, a Szent, a Hatalom, a Bölcsesség, a Világosság, a Gondolat, a Szó, a Szeretet, az Élet, a Kegyelem, a Kegyelemben Megerősítő – annál inkább alkalmas az ember arra, hogy lásson, megfontoljon és megértsen, mert birtokolja a bölcsességet. A szeretet bölcsesség. A bölcsesség az erények forrása. Soha sincs elválasztva a szeretet, azaz a bölcsesség az életszentségtől. Sőt, mindig a tökéletességre ösztönöz, mert termékeny cselekedetre indítja az embert. És a termékeny művek, az építők, mindig a szeretet művei. Mint egy aranylépcső fokai, az ilyen cselekedetek mindig mindinkább felemelik az embert az ég felé. Mint tollak, amelyek megerősödnek a repülésben, és a szeretet minden műve repül az ég felé, az ilyen művek mindinkább kiterjednek, szentebbekké, örvendetesebbekké válnak ugyanazzal az örömmel, amely Istent tölti el működésében.

Az ember, akit átjárt a szeretet, magáévá teszi, hogy így mondjam, a Szeretet érzelmeit, és az Egy és Hármassal Szeretettel újjáteremti önmagát, megvált másokat önmagán kívül, örvend annak, hogy teremt és megvált; és annak ellenére, hogy mértéken felül tevékeny cselekedeteiben a szeretet két formájában: Isten imádásában és a felebarát szeretetében, szert tesz a kedves, állandó és állandóan felfogott elragadtatás által Isten bölcs fényeire, amelyekben elmerül. Ez mélységes, kiegyensúlyozott, békés, ünnepélyes fenségesség, amelyen áttetszik az Istenséggel való emberfeletti egység.

Egyszóval: mivel szerető ember, aki lelkével a Szentháromságban él, átveszi annak légköréből a formákat és az érzelmeket, és azért tevékeny szeretet, szemlélő, örvendező, és azért Világosság és Bölcsesség, képes a látásra, a megfontolásra és a megértésre.

Most azáltal, amit neked mondok, a Világosság által, amit neked hozok, a buzgóság által, amellyel táplállak, azt akarom, hogy velem együtt irányítsd tekintetedet a felsőbbrendű ismeretekre, amelyeket az ember általában nem szemlél, és hogy te *lásd*, milyen az Isten, a Sokalakú és az Egyenlő, az, aki teljes Önmagában, de nem múlja felül egyik vagy másik részét, mert a felülmúlás, a felülmúlás lelkülete, már önzés, és Isten nem ismeri az önzést, mert Istenben engedelmisség van a Fiúban, ragaszkodás a Lélekben, hogy ragyogjon az Atya hatalma mellett, de az Egyik sose múlja felül a Másikat, sose értékeli le a Másik Kettő cselekedeteit.

Isten meglátása azt jelenti, hogy észrevesszük a cselekedeteket, azokat is, amelyeket a nehéz felfogásuk nem vesznek észre. És *látni* azt jelenti, hogy észrevesszük, hogy Krisztus megjelenésének megfelelnek az Atya és utána a Lélek megjelenései is.

Az Atya első alkalommal a teremtésben nyilvánítja ki magát. A Hatalom végtelen megjelenése, amely a semmiből létrehoz mindent, mert a Minden a semmiből képes dolgokat alkotni, míg a semmi, a nemlétező nem képes magától kialakulni, se mást kialakítani.

Válasz a kevélyeknek, akik tagadják Isten létezését és azt, amit szemükkel látnak, letagadhatatlanul látnak, és a tehetetlenséget, amelyet kevélységük kénytelen megállapítani, képtelenségüket arra, hogy a semmiből akár egy fűszálat is teremtsenek. Nem teremtés az, hogy ők szerszámokat vagy orvosságokat készítenek, vagy új fémeket, növényeket, állatokat hoznak létre keresztezéssel. Ez a már létező anyagot felhasználó cselekvés.

Teremtés az, amikor a semmiből hozza létre valaki mindazt, ami titeket körülvesz, ezt az égboltot bolygóival, ezeket a tengereket vizeivel, ezt a földet a növényekkel és az állatokkal, amelyek benépesítik, ezeket az embereket, akik először a porból eredtek, amelyet Isten emberré alakított, ezt a megteremtett *embert*, akit nemcsak a korlátozott életre hívott meg, hanem lelkével az örök életre szánt, akit nemcsak ösztönnel látott el, hanem értelemmel is. Isten első megnyilvánulása az idők kezdetén, mint ragyogó nap, amely soha többé nem homályosodik el.

Melyik szervezet tart örökké, miután egyszer kialakították? Melyik dolog nem ismeri a szétszórást, az elhomályosodást, a szétesést, csökkenést, halált? Eljön majd a pillanat, amikor nem lesznek többé csillagok, még a nap sem. A világrészek többé nem lesznek olyanok, amilyenek voltak, amikor Isten megteremtette a földet. Az uralkodóházak kihalnak. Sokszor még nevüket sem ismerik a nagyoknak, akik léteztek, mert az évszázadok pora befödte, az idő folytán elfeledték őket. De a Teremtő és az Atya megnyilvánulása létezik és létezni fog. Mert az Utolsó Nap feltámadottaival fennmarad ez a megnyilvánulás a tökéletesnek tökéletesen felüli részében, azaz az Élőkben, az emberekben, az örökre létezőkben.

Csodálkozol, lelkem? Nem látszik megfelelőnek neked, hogy a kárhozottakat a tökéletesen felülieknek mondjuk? Ők a Rossz tökéletessége lesznek, és tanúskodni fognak ott lent, a Lázadó országában – aki nem akarta meghajtani lelkét a Tökéletes imadására, hanem isten akart lenni, Isten helyett, vele egyenrangú akart lenni – arról, amit Isten megtehet mint Teremtő, amit megtehet mint Bíró: a semmiből nemcsak élőlényeket alkotni, hanem örökéletre hívni, nemcsak élőlényeket teremteni, hanem őket szellemmel megajándékozni. És ítélkezni tud *egész* lényük felett, megadva mindenkinek, aki lázadó volt, azt, amit megérdemelt, időtlen időkön át életben tartva őket, miközben mindaz, amit teremtett, meg fogja ismerni a halált, és elkülöníteni őket az általuk szabadon választott országban, az ő országukban.

Amint látod, a Teremtő és Atya első megnyilvánulása az időn túl is megmarad, a két Országban, amelynek nem lesz vége: a mennyországban és a pokolban, hogy mindörökké mindenki emlékezzék saját állapotára szerint arra, hogy Isten létezik, és hogy Létezőnek nyilvánította ki magát a teremtés első napjától kezdve. Fényes és boldog emlék az ég polgárai számára. A büntetés emléke a pokolbeliek számára. De mindkettő számára eltörölhetetlen, még azután is, hogy a két országon kívül minden más el lesz törölve.

A teremtő kinyilvánítást követték az Első Személy más megnyilvánulásai, a pátriárkáknak, az első napoktól kezdve a Sinai megnyilvánulásáig, amely a második hatalmában, és a harmadikig, a teljesig, mert abban mind a Három Személy jelen van, a Jordánnál, és még egy másikig, hogy felrzza a pogányokat és a zsidókat. – az elsők jobbak a másodikkaknál – azért, hogy az Üdvözítőnek már közel álló szenvedése által a beléje vetett hit révén lelkük felkészüljön arra, hogy részesüljenek érdemeiben. És az Atya megjelenésével, íme egyesülnek a Szeretet megjelenései. A Szeretet mindig jelen volt az Atya minden cselekedetében, és azért megnyilvánult vele együtt és az Igével a „Legyen”-ben, egészen az Első Személy első megnyilvánulásától kezdve, mert, „az Úr Lelke betölti az egész világot”, de különösen megnyilvánul a bölcsesség olvasmányaiban és a megváltó tevékenységekben.

Ó, a Szeretet magasztos megnyilvánulása, Mária szüzi házában! A Szeretet, aki megnyilvánul minden szeretetében, kiáradt a Szeretetre, hogy az megfogja az Üdvözítőt! „Betöltve minden dolgot, tudja, mit mond nektek” mondja a kezdőének. Betöltve a Szűz szívét, tudta, mit tett: létrehozta, hogy a Szűz megfogja az Embert, hogy beteljesedjenek az

ígéretet, és az ember Isten barátjává és gyermekévé legyen, a Szeretet egymást követő működésein keresztül.

Nézd! Elmélkedj rajta! Az, aki jelen volt a Teremtő minden cselekedeténél, és azért a Gondolatánál is, hogy megteremtse a Szeplőtelen, a Megváltó jövőjé Anyját, íme, most leszáll, hogy előkészítse. Szébbnek találta őt az egész mennyországnál, mert szép önkéntes szentségében, azon kívül, hogy a mennyország Ura akarta szépségét.

Van-e az Isteni Szeretnek ennél kedvesebb megnyilvánulása? És ez által a kedves megnyilvánulás által, íme, kialakul a Szűz méhében az Ige teste, és kezdetét veszi Krisztus Szíve, az a Szív, amely első dobbanásától kezdve csak az engedelmisség és a szeretet megnyilvánulása volt és lesz, és aki saját magát ajánlja példaképül ahhoz, hogy eljussatok a mennyország dicsőségére.

De a galileai márciusnak ez a megjelenése, és a másiké a Jordán partján, íme egyesül a ragyogó és mindent megkoronázó pünkösdi megjelenéssel, amelyet Krisztus megígért Apostolainak, hogy megvigasztalja őket húsvét estéjén és mennybemenetelének reggelén. Íme, beteljesül, megelőzve az engedelmisség és az ima előkészítése által, hogy a *szegény* apostolokból a *nagy* Apostolokat alakítsa ki. „Megkereszteli őket a tűzzel”, amint Jézus megígérte, hogy megtisztuljanak nehézkes felfogásuktól, és inkább lélekké, mint testté váljanak, bele tudjanak merülni a Tűzbe, és el tudják hinteni azt mindenütt, lánggra lobbantva általa az egész világot. Jól tudta a Lélek, mit tett abban a pillanatban! Átalakította a szíveket. És az emberek szívéből Isten „hangjait” hozta létre.

Íme! A Lélek végrehajtja ezeket a műveket. Fogja a semmit, aki tud szeretni, és az engedelmet, a hűséget, aki Istennel beszél a bizalmas imában, és beöltözteti magába, átalakítja, Isten eszközévé teszi.

„Új teremtést fogsz létrehozni” – mondja az Írás. Igen. Újjáteremti az embert, eszközéül, hogy utána az eszköz jó akarata, a Szeretettel egyesülve, megteremtse a szentet.

És megjegyzi: Az Első Személytől származik a parancs: „Legyen Világosság!”. A Harmadik mondja: „Legyen Szeretet!”. Az első parancsolja: „Legyen ember!” A Harmadik mondja: „Legyen szent!” Az Első azt kiáltja Lucifernek: „Légy átkozott!” a Harmadik menekülésre készíti a Gyűlöletet a Szeretet villámaival.

Felkel az Úr és szétszórja ellenségeit és azok gyermekeit, és menekülnek színe elől és közeléből annak gyermekei, akik gyűlölik a Szeretetet.

Mondtam neked előzőleg, hogy Mária szép és szeretett volt, mert szép volt önkéntes szentsége azon kívül, hogy Isten is azt akarta, és ez által kiérdemelte az isteni eljegyzést. És még mondom neked, hogy az apostolok kiérdemelték a pünkösdi krizmáját engedelmisségükkel és előkészítő imáikkal.

Minden léleknek önként kell akarnia a Szeretetet, hogy kiérdemelje, és méltónak kell maradnia a Szeretetre az engedelmisséggel és a fáradhatatlan imával. Ha nem tenné ezt, hiábavaló lenne a Szentlélek leszállása. Miután leszállt, nem tudná lakásává tenni, és gyorsan visszazárná az égbe, szárazságot, fagyot, hideget, hallgatást hagyva ott, ahol termékenység, meleg, világosság és isteni tanítás lehetett volna.

De ha ez igaz minden hívő számára, annál inkább igaz az eszközök számára. Az Apostolok átalakultak emberekből Isten hangjaivá a Vigasztaló műve által, és saját előkészületük által az engedelmisséggel és az imádsággal. Azok, akik rendkívüli küldetésre hivatottak – és minden meghívás próbatétel, de még nem biztos és megváltozhatatlan kiválasztás – átalakulnak „hangokká” a Szeretet működése által, és saját előkészületük által, az engedelmisség és az ima révén. Ne adjatok soha más nevet e kettőn kívül, a „semmiknek”, akik eszközzé válnak. Az ő engedelmisségük, Istennel való beszélgetésük, Isten parancsainak való engedelmisségük teszi őket azokká, akik. És ne adjatok más nevet, az engedelmesség és kevélység kívül azok bukásának, akik szenteknek látszottak, de csak külsőleg voltak azok.

Én, lelkem, sohasem szűnök meg buzdítani téged ezekre az erényekre, amelyek mindenkinek szükségesek, de feltétlenül és teljes mértékben elengedhetetlenek a rendkívüli utakra kiválasztott lényeknek. Ezek az erények: a tökéletes engedelmisség és a tökéletes alázatosság, az Istennel egyesült lélek, azaz *az életté vált ima*, amely már nem gépies mormolása az imának a meghatározott órákban.

Már elmagyaráztam neked, hogy az is, amit értelmed nem fog fel, *mert nem táplálták teológiai ismeretekkel*, végbeviszi benned a lelki átalakulást, mert a lélek beszívja a tanítás nedvét, és táplálkozik vele. És ez értékesebb, mintha értelmekkel tudnál elemezni és megérteni minden szót, de az hidegen hagyna, és nem lenne kenyér és tűz lelked számára.

Sokan vannak a tudósok, de kevesen azok, akik a tudást életszentséggel párosítják. Miért? Mert *tudják* azt, hogy van Isten, de nem akarják, hogy ez a tudás leszálljon értelmükből a szívükbe, lelkükbe, és tudósok, de nem szentek, nem alakulnak át emberi lényekből lelkiekké. Nagyok a kevélységben, de nem nagyok az engedelmisségben. Merészek az ítélkezésben, de gyengék a szeretetben. Sok szó folyik ajkukról. De leszállnak ahelyett, hogy felemelkednének, mert *szavak csupán*, s nem a szeretet nyilai, amelyek az ég felé szállnak...

Mondtam neked az elején, hogy megfontoljuk a pünkösdi előkészületét, alakját és hatásait. Az előkészületet három időre lehet szétosztani. A távolira, közelire és a közvetlenre.

A pünkösdi távoli előkészülete az, ami Isten Gondolatában volt attól fogva, hogy elhatározta az Ige eljövételét a földre, hogy megváltson, és hogy a szent és tökéletes vallást adja, amit Krisztusról neveznek el. [Amit tévesen „keresztény”-nek fordítottak le magyarra, „krisztusi” helyett. Kővári K.] Nagyon távoli előkészület, de mindig jelenlévő és mindig elevenebb, amint lassacskán az idő telt, közeledve a büntetés idejének végéhez, és azért a bocsánat idejének kezdetéhez. Mivel Isten minden cselekedete a Szeretetből ered, nem téves azt mondani, hogy az előkészület az idők kezdetének kezdete volt.

A közeli előkészület az Angyali Üdvözlés idejétől a Feláldozásig tartott.

A közvetlen előkészület a feltámadástól pünkösdig terjedt. Ez alatt az Úr külön oktatta az apostolokat, anélkül, hogy a tömeghez beszélt volna és feltűnést keltő csodákat tett volna. Nem akarta, hogy a tömeg elterelje körülötte a figyelmet végső tanításáról. Így tett mennybemenetelének pillanatáig, amikor meghagyta nekik, hogy maradjanak együtt, imádkozva, és várva a Vigasztalót, a Szűzanya *vezetése alatt*.

Akkor a pünkösdi kiárasztotta hét folyamát és világosságát, lelki férfiasságot, lelki táplálékot adott ajándékaival, és alkalmassá tette a lelket a hétalakú gyümölcs befogadására, amelybe a Lélek elhelyezi a magot, amit a lélek jó akarata elvisz a kifejlődésig. Biztosan nem tudják befogadni ott, ahol nincs hely az *Ő* bősége, méltó hely az *Ő* természete számára, ahol hiábavaló lenne az oktatás, mert a világ zaja megzavarja és elnyomja, ahol az engedelmisség hiányzik és az ima külsőséges, ahol más ízek vannak, amelyek nem a lisztlángé és a kősziklából származó méz, (Zsolt 81,17) – amint a pünkösdi mise mondja, azaz nem egyszerű és kellemes de igazán tápláló dolgok, mint amelyek Istentől jönnek, és amiket Isten ad jóságában gyermekeinek – hanem a világ, a test és az ördög ínycsiklandozó és rossz útra csábító ízei...

Hála Istennek! Adjunk hálát Istennek ennek a rendkívüli magyarázatnak a végén, amelyet az Úr rajtam keresztül akart neked adni. Hála Istennek! Alleluja!

(A 149-159)

Mária

A szeplőtelen fogantatás (Péld 8,22-35)

Elmélkedjünk, megénekelve Szűz Mária dicsőségét. Ennek az ünnepnek a miséje teljes egészében himnusz Isten hatalmáról és Mária dicsóságáról. Ahhoz, hogy jól megértsük ennek a szertartásnak a fényét és tüzét, helyezzük magunkat a minden Urat szerető teremtmény Királynőjének és Tanítónőjének az érzelmeibe.

Királynő és Tanítónő! Az embereké. De az angyaloké is. Vannak hittitkok, amelyeket ti nem ismertek, és amelyeket nekünk nincs megengedve teljesen feltárni előttek. De meg van engedve, hogy felemeljünk egy leplet, hogy néhány nagyon szeretett lélek örvendjen neki. És én felemelem azt előtted. A lepelnek egy sarkát. Az elhárított akadály megengedi neked, hogy lelki szemeidet az ég végtelen fényére irányítsad, és a fényben jobban megismerd. Nézd, hallgasd, és légy boldog!

Amikor Lucifer bűne felforgatta a Paradicsom rendjét, és magával sodorta a rendetlenségbe a kevésbé hűséges lelkeket, nagy borzalom töltött el mindenkit, mintha valamit széttéptek, leromboltak volna, és semmi remény sem maradt, hogy azt ismét feltámadva lássák. Valóban ez történt. Szét volt rombolva az a teljes szeretet, amely a kezdetben *egyedül* létezett ott fent. Leomlott egy örvénybe, amelyből felszállott a pokol büze.

Elpusztult az angyalok teljes szeretete, és létrejött a Gyűlölet. Mi, az Úrhoz hűséges angyalok megrémültünk, amennyire ez lehetséges a mennyben, sírtunk Isten szenvedése és haragja miatt. Sírtunk a Paradicsom békéjének tönkretétele miatt, a megsértett rend miatt, a szellemek gyarlósága miatt. Nem éreztük többé biztosnak magunkat azt illetően, hogy nem vagyunk képesek büntetést elkövetni, mert tiszta szellemeknek voltunk teremtve. Lucifer és a hozzá hasonlók bebizonyították nekünk, hogy az angyal is képes vétkezni, és ördöggé lenni. Éreztük, hogy a kevélység – amely bennünk lappangott – kifejlődhet bennünk. Féltünk, hogy Istenen kívül senki sem képes ellenállni annak, ha Lucifer engedett neki. Féltünk ettől a sötét erőttől, amelyről nem tételeztük fel, hogy belénk tud hatolni. Azt mondhatnám: nem tudtunk létezéséről, és hogy durván megnyilvánulhat. Leverten kérdeztük magunkban, reszkető fénnel: „Hát akkor nem segít, hogy oly tiszták vagyunk? Ki képes akkor majd szeretni Istent úgy, amint Ő kívánja és megérdemli, ha mi is alá vagyunk vetve a bűnnek?”

Íme, akkor felemeltük szemünket a mélységből és a levertségből az Istenségre, és nézve az Ő tündöklését, addig még nem ismert félelemmel, szemléltük az Örök Gondolat második kinyilatkoztatását. És ha az első megismerése révén jött a kevélyek által teremtett rendetlenség, akik nem akarták imádni az Isteni Igét, a második megismerése által tért vissza belénk a béke, amit megzavartak.

Máriát láttuk az örök Gondolatban! Látni és birtokolni ezt a bölcsességet, amely megvigasztal, biztonságot és békét ad, egyet jelentett. Üdvözlöttük jövőd Királynőnkét fényünk énekével, és szemléltük őt ajándékba kapott és szándékos tökéletességében. Ő, annak a pillanatnak a szépsége, amelyben az Örökkévaló, az Ő angyalainak megvigasztalására bemutatta nekik Szeretetének és Hatalmának gyöngyét!

És láttuk, hogy az ő alázatossága oly nagy volt, hogy egyedül azzal jóvátette minden teremtmény kevélységét. Megtanított minket attól fogva, hogy ne tegyük az ajándékokat romlásunk eszközévé.

Nem az ő testi alakja, hanem lehelete beszélt hozzánk szavak nélkül, és a kevélységnek minden gondolatától megőrzött minket az, hogy egy pillanatig szemléltük Isten Gondolatában

a Legalázatosabbat. Időtlen időkön keresztül működtünk annak a ragyogó kinyilatkoztatásnak kedvességében. Időtlen időkön, az örökkévalóságon keresztül örvendeztünk és örvendezünk és örvendezni fogunk annak birtoklásának, Akit lelkileg szemléltünk. Isten Öröme a mi örömünk, és mi megtartjuk magunkat az ő fényében, hogy átjárjon minket és megörvendeztessük és megdicsőítsük Azt, aki minket teremtett.

Most tehát, eltelve az ő szívének lüktetésével, elmélkedjünk a szentmisén, amely róla beszél!

„Örömmel.” Ez az igazi alázatosság jellegzetessége, az igazi öröm, amelyet semmi sem zavar meg.

Aki csak aránylag alázatos, az mindig magában hordja a zavar okát, legtisztább győzelmeiben is. Az igazán és teljesen alázatos ellenben semmiképpen sem zavarodik meg. Bármilyen legyen is az ajándék vagy a diadal, amely sajátos öltözettel ruházza fel, ő örvendezik, és nem fél, mert tudja és elismeri, hogy amennyiben ő különbözik a többiektől, az nem saját alkotása, amit emberi eszközökkel ért el, hanem olyan dolog, ami a magasból jön, és amit senki sem tud elrabolni tőle. Szemléli azt, és nagyon értékes ruhának tekinti, amelyet azért adtak neki, hogy egy ideig hordozza, és amit gondosan kell viselnie azzal a gonddal, amivel más dolgait kezeljük, és vissza kell adnia sértetlenül annak, akitől kapta.

Akkor is, ha ez királyi köntös, amit nem feltűnésvágyból kért, hanem a végtelen Bölcsesség adta neki, aki jól meg tudja ítélni, hogy kinek adja. Nem vágyakozik azért arra, hogy megkapja vagy megtartsa. Az igazán alázatos nem dicsekszik a rendkívüli dolgok miatt, és nem zavarodik meg, ha az, aki adta, elveszi tőle. Azt mondja: „Minden jól van, mert a Bölcsesség így akarja.” Azért alázatos, és mindig örvendezik. Mert nem sóvárog az után, amit kapni fog, mert nem érzi megfosztva magát, ha elveszik tőle.

Máriának megvolt ez az öröme. Születésétől mennybeviteléig rendelkezett azzal a földön, könnyei között is, hosszú kálváriáján, mint Krisztus anyja, és a keserű szenvedés közben is Fiának Kálváriáján. Fájdalmában, amely nem volt hasonló senki más fájdalmához, ujjongva örvendezett azért, hogy megteszi *a teljes áldozathozatalig*, amit Isten kíván tőle, amit Isten megmutatott neki, hogy elvár tőle, amikor felöltöztette őt az üdvösség ruhájába és befödte őt az igazság palástjával, mint az ékszerekkel feldíszített jegyest.

Mérd fel, mennyire lezuhant volna Mária, ha miután részesült a szeplőtelen fogantatásban, az életszentségben és minden más isteni ékszerben, lábbal taposott volna mindent, hogy kövesse az örök Megrontó szavát! Felméred annak mélységét? Nem lett volna többé megváltás az emberek számára, nem volna többé mennyország az emberek számára, nem birtokolhatnák az emberek többé Istent. Mária megadta nektek mindezt, mert az alázatosak igazi örömeivel hordozta ruháját, amelyet az Örökkévalótól kapott, mint annak hön Szeretettje, és dicséneket énekelt neki, *egyedül neki*, jóllehet sóhajtozva és leverten, Jézus kínszenvedése közben.

Örvendezett! Mily mélységes kifejezés! Mindig örvendezett, lelkével magasztalva Urát, akkor is, amikor emberileg megismerte egy egész nép gúnyolódását, és elmerült és kínlódott saját szenvedése és Fiának szenvedése miatt. Örvendezett, arra gondolva, hogy saját szenvedése és Fiáé megdicsőítette Istent, megváltva az embereket Istennek.

Anyai sóhajtozásai fölött, asszonyi siránkozása fölött énekelt Társmegváltó lelkének örömét. Esdekelt, alávetve magát annak az órának, remélve a Bölcsesség szavaiban, szeretettel, amely áldotta Istent azért, hogy átdöfték.

Mária hosszú szenvedése beteljesítette Máriát, egyesítve a nagy dolgokat, amelyeket Isten művelt benne, a nagy dolgokkal, amelyeket ő meg tudott tenni az Úrért. Valóban, miközben anyai szíve felkiáltott gyötrelmében, hűséges lelke ezt énekelt:

„Magasztallak téged, Uram, mert megvédelmeztél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örvendjenek felettem!”

Látod, milyen alázatosság? Mindenki más azt mondta volna: „Meg vagyok elégedve, hogy a próbatétel közben is hűséges tudtam maradni. Meg vagyok elégedve, hogy teljesítettem Isten akaratát.” Nem bűn ezt mondani. De a kevélységnek egy fonala már megtalálható benne. „Meg vagyok elégedve, mert megtettem”. A teremtmény énje, amely teljesítménye egyetlen szerzőjének érzi magát. Mária azt mondja: „Örvendezem, mert te megvédtél engem.” Istennek adja az érdemet azért, hogy szentül megtartotta őt a küzdelemnek ebben az órájában.

Isten méltó lakóhelyet készített Igéje számára. De Mária meg tudta őrizni Istennek ezt a méltó lakóhelyét, akinek benne kellett testet öltenie. Utánozzátok őt, teremtmények! Hozzátok szabottan ugyan – akiknek nem kell megfogannotok Krisztust, de amilyen mértékben szükséges, – hogy hordozhassátok magatokban Krisztust – Isten megadja, (ha kisebb mértékben is) az eszközöket és a megfelelő ajándékokat, amelyek belőletek templomokat és oltárokat tudnak készíteni. Kövessétek Máriát, értve ahhoz, hogy megőrizzék szíveteket méltónak a Szenthez, aki kéri, hogy lakást vegyen nálatok, hogy örvendezzék bennetek, és hogy az emberek gyermekei között éljen, általuk méricskélés nélkül szeretve.

És ha nem tudátok követni őt, és a ti otthonotok már meg van szentségtelenítve vagy lerombolták, akik benne lakást vettek, állítsátok helyre azt Máriában, aki a szeretetreméltó és fáradhatatlan Anya, aki fiakat szül az Úrnak. Mert Márián keresztül kell az Élethez menni, és azért aki elbágyadt vagy meghalt és nem meri felemelni szeméit az Úrra, visszatérhet az életbe, és kellemessé válhat az Örökkévaló számára, ha belép abba az ölbe, abba a Szívbe, amely az Üdvözítőt adta a világnak.

Az Úr Jézus megmagyarázta neked a Bölcsesség fejezetének fényét. Én nem engedem meg magamnak, hogy arról beszéljek, amiről Ő már beszélt. De szavaim megerősítésére megjegyeztetem veled a Bölcsesség szavait, amelyeket Máriára alkalmaz.

„Örömöm az emberek gyermekeivel lenni.” Azokkal a gyermekekkel, akik oly sok könnybe kerültek neki. De az igazi Anya sajátossága, hogy sírjon és szeressen. És szeressen annyira, amennyire sír, szeressen annyira, hogy elvigyen a szeretetre, sírjon annyira, hogy megtérítse a bűnösöket. Mert örömét leli abban, hogy az emberek gyermekei között tartózkodják. Ez az Áldott, akinek lakása öröktől fogva az ég. Ez az Áldott, aki Isten csodálatos Ölében lakott, és aki lakást adott az Istennek. Ez az Áldott, akinek népe az angyalokból és a szentekből áll. Azért találja örömét abban, hogy az emberek gyermekei között tartózkodják, hogy helyreállíthassa a szegény szíveket, amelyeket a világ és a Sátán, a test és a szenvedélyek tönkretettek. Miért találja ebben örömét, ha nem azért, mert közöttetek tartózkodva újjászült titeket Istennek?

Halljátok énekelni gyöngyfény hangján: „Boldogok azok, akik az én utjaimon járnak.” Mária útjai Isten Szívében végződnek. „Hallgassátok meg tanácsaimat, hogy bölcsékké váljatok”. Ne utasítsátok vissza azokat! Egy Anya, és szent, mint ő, csak az élet szavait adhatja. De fontoljátok meg, hogy a kegyelemben már teljes, és azért a bölcsességgel teljes, hányszor fogja elhagyni az Igét, akit kilenc hónapon keresztül hordozott méhében, és sok éven keresztül keblén. Keblén kisdedkorában és gyermekkorában és halálában, legtisztább szívében 33 éven keresztül. Sose volt tétlen az Istenfia szeretett Anyja iránt. Soha, Ő, aki sose volt tétlen még a bűnös emberekkel sem. Azért a teljes Bölcsesség összeforrott a teljes Tisztasággal, és Mária csak Isten szavait volt képes ismételni. Azokat a szavakat, amelyekkel Krisztus az Életet adta azoknak, akik hallgatták. Mária énekel, ő, aki tudja, ki van benne: „Boldog az az ember, aki engem hallgat, és virraszt ajtómnál, és vár házam küszöbénél.” Isten hajléka, ő tudja, hogy aki őt megtalálja, megtalálja Istent. Azaz, amint Ő énekl: „Aki megtalálja Őt, megtalálja az Életet, és megkapja az Úrtól az üdvösséget.”

Valóban, aki benne él, az részesül az üdvösségben, életben, bölcsességben, dicsőségben, vidámságban és tiszteletben, mert ő mindez, mivel magában Istenben gyökerezik, mintegy

Isten hegyén van alapja, hogy a Templom legyen, amelyet a Magasságbeli Úr minden más teremtménynél jobban szeret.

Neki mindörökké az Ember Anyjának kell lennie.

Ő, keveset elmélkednek ezeken a szavakon, még kevésbé értik meg azokat, amelyek teljesen magukban foglalják Mária alakját. Mi Mária? A Nő, aki helyreállít. Ő semmisíti meg Évát. Ő hozza vissza a felfordított dolgokat arra a pontra, amelyen voltak, amikor a gonosz Kígyó és az oktan Éva felfordította azokat. Az angyal üdvözli őt: „Ave!” [Az „Ave!” latin köszöntés, jelentése: „Üdvözlégy!” Szerk.] Azt mondják, hogy az AVE az ÉVA megfordított alakja. De az Ave még egy visszhang is, amely emlékeztet Isten szent Nevére, úgy, amint még élénkebben emlékeztet arra, amint megmagyaráztam neked, az Ige neve: Jehosua (Jézus).

A szent kezdőbetűkben, amelyeket Isten népe használt, hogy titokban ejtse ki a megismételhetetlen Nevet, amely Isten temploma, már benne van az Ave. (JAHVE). Az első szó, amellyel Isten elküldte, hogy a Teljesen Szépet a Szent Anyává és a Társmegváltóvá tegye. Ave: mintegy, amint az valóban megtörtént, Ő kiejtve saját nevét, ezzel belépjen egy anyaölbé, és testet öltön, az Egyetlen anyaölbén, amely magában foglalhatta az Egyetlent. [A Kr. e. VI-V. századtól kezdve soha nem ejtették ki a JAHVE nevet, helyette a JHV betűkhöz az „Adonáj” (jelentése: Úr) szó magánhangzóit írták le és ezt a szót is olvasták ki. Azt, hogy eredetileg „Jahve”-nak hangozhatott Isten neve, a modern szentírástudomány kutatásaiból tudjuk. Szerk.]

+

Ave, Mária, az Ember Anyja, még Évánál is inkább, aki visszahoztad az embert, az Ember által az ő Hazájába, az ő örökségéhez, az ő gyermekségéhez, Öröméhez.

Ave, Mária, szentség Öle, amelybe ismét elhelyezte Isten a Faj magját, hogy az örök Ábrahámnak, akit a Sátán irigysége meddővé tett, gyermekei legyenek.

Üdvözlégy, Mária, Istenszüdő Anya, az örök Egyszüdütté, az Emberiség kegyes Anyja, akit a te könnyeid és a te vérednek a Vére mosott le.

Üdvözlégy, Mária, az Ég Gyöngye, a Csillag Fénye, a Kellemes Szépség, Isten Békéje.

Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes, akiben az Úr van, sose válva el Attól, aki benned gyönyörködik és leli nyugalmát.

Üdvözlégy, Mária, minden asszony között áldott Asszony, élő szeretet, akit a Szeretet hozott létre, a Szeretet jegyzett el, a Szeretet Anyja.

Benned van a tisztaság, benned a Béke, benned a Bölcsesség, benned az engedelmesség, benned az alázatosság, benned tökéletesen a három (isteni) és a négy (erkölcsi) erény...

Mária. Az ég a szeretet mámorában úszik, amikor szemléli Máriát. Az ő éneke növekszik egészen az összehasonlíthatatlan hangig. Semmiféle halandó, bármily nagy szent legyen is, sem tudja felfogni azt, hogy mi az egész ég számára Mária.

Minden az Ige által jött létre. De a legnagyobb dolgok Máriában és Mária által jöttek létre az Örök Szeretet által. Mert Az, aki hatalmas, határtalanul szerette és szereti őt. És Isten hatalma a legtisztább Liliom kezében van, hogy szétossza annak, aki hozzá folyamodik.

Üdvözlégy! Üdvözlégy! Üdvözlégy! Mária!

(A 336-349)

A Szentcsalád (Kol 3,12-17; Róm 12,1-5)

A Szentcsalád miséje bevonulási énekének szavai: „Örömmel ujjongjon az Igaz atyja... és örvendezzék, aki téged szült.” (Zsolt 83,2-3) Ha az Üdvözítő „igaz”, az annak a jele, hogy ember. Mert az emberek természetükkel, amely alsóbbrendű részük, ellentétben a felsőbbrendűvel, egyedül ők képesek arra, hogy szabad akaratukkal „igazakká” váljanak, vagy ne váljanak.

Isten nem lehet híjával az igazságnak, mert Ő a Tökéletesség. Mi angyalok nem rendelkezünk a test bűnével és a bűnre való hajlandósággal, tehát csak arra kell vigyáznunk, hogy alázatosak, engedelmesekek és lelkileg szeretetteljesekek legyünk, hogy tökéletesen szolgáljuk a Magasságbeli Urat, Teremtőnket.

Ti emberek azonban rendelkeztek a fájdalmas és dicsőséges lehetőséggel, hogy igazak lehettek, azaz küzdhetek a test hajlamai, a kísértések és mindenféle bűnös vágy ellen. Ez a küzdelem a rossz ellen képezi a ti igaz voltotokat. Mert „igaz” az, aki igaz módon cselekszik, diadalmaskodva a kísértő hangok és az emberi hajlamok felett. És az ember ezért lehet igaz.

Tehát ha Jézus igaz volt, szent ember volt, úgy – mivel asszonytól született, igazi ember volt. Mert annak, aki szellemi lény, nem kell anyának a méhében kialakulnia, és annak, aki kísértet, nincs szüksége anyaöltre ahhoz, hogy megjelenjék.

Mi angyalok megmutatkozunk előttetek azon a módon, amit Isten ad nekünk, hogy érzékelhetővé tegyük magunkat a ti nehézkes érzékeitek számára, amikor erre szükség van, de te látod, hogy nem a fejetekben levő szemetek számára jelenünk meg, hanem lelki látástok számára, és lelki hallástokhoz beszélünk. Ezek rendelkeznek azzal az élethűséggel, amellyel testi szemetek és fületek rendelkeznek, sőt még nagyobb, mert miközben a lélek lát és hall, örvend a békének, amit mi hozunk magunkkal. Így jelennek meg a szentek, akiket az Úr Jézus küld, amikor ez helyénvaló. És mindig annak, akinek szüksége van rá, vagy aki megérdemli. De ezt teszik anélkül, hogy szükségük lenne újra megszületniük az anyaméhből ahhoz, hogy alakot vegyenek fel, és megjelenjenek.

Jézus azonban, igazi Ember, egy anya méhéből született, mindenben úgy, mint mindenki más, aki embertől születik, és igazzá tette magát akaratával, hogy szolgálja a Magasságbeli Urat, amint igazságos azt tennie minden embernek.

Nem rám tartozik, hogy hadakozzam az ellentmondó elméletekkel, azt illetőleg, hogy az Üdvözítő miként válaszolt az emberségét körülvevő kísértésekre. Csak azt mondom, hogy nagyon tévednek a tévtanítók, akik tagadják Krisztus igazi emberségét, és azt állítják, hogy Ő el tudta kerülni azt, amit az emberek éreznek. Hasonlóképpen tévednek azok is, akik helytelenül tisztelve Krisztust olyan emberré teszik, akiben az Isten tökéletes szentsége minden esetben testi, erkölcsi és lelki érzéketlenséget hozott létre.

De Ő maga fog erről beszélni, ha akarja. Számodra elég, ha megérted, hogy a bevonulási ének szavai megerősítik igazi emberségét. A vízkereszt utáni első vasárnap bevonulási énekének szavai pedig megerősítik a Máriától született Ember Istenségét. „Fölséges trónján láttam ülni egy férfiút, kit imád az angyalok sokasága, együtt zengedezve: íme az Ő uralma örökké való.” Ki ülhet az ég trónusán, Istenen kívül, és kit imádkozhatnak az angyalok, jóllehet ember? És kinek a hatalma örökkévaló és ki Isten és Ember, ha nem Jézus Krisztus az, az Üdvözítő?

Íme az áldott Messiás, a Megváltó Krisztus kettős természete, aki testet öltött azért, hogy megváltson titeket, és aki egészen a halálig, és pedig a kereszthalálig szeretetett titeket, Vérért adva nektek fürdőül és Testét eledelül, a Bölcsességet adta nektek Szavával és az üdvösséget szeretetének végtelen hatalmával.

Annak, aki teljesen szeret, teljes szeretetet kell adnia. Aki nem hálás, az nem szeret. Aki nem szeret, nem tartozik Istenhez, és nem fog visszatérni Istenhez.

A hála nemcsak a jótévő szeretetére vezet el, hanem mindannak szeretetére is, ami a jótévőhöz tartozik. Az emberek talán nem törekszenek arra, hogy magukévá tegyék annak a szokásait és gondolatait, aki jótévőjük, vagy jótévőjének látszik egy embernek vagy egy egész népnek? Igen, így tesznek. És akkor nem kellene még nagyobb gonddal törekednetek arra, hogy felvegyétek azt, ami a ti igazi jótévőtökben, Jézusban volt? Öltözzetek tehát, amint az Apostol mondja, abba, amibe az Ige öltözött, aki követőiül választott ki titeket. Legyetek szentekké! Szeressetek úgy, amint Isten szeret titeket, szeressétek Istent a felebarátban, legyetek irgalmasok, jóságosak, alázatosak, szerények és türelmesek, kölcsönösen viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, mindig arra gondolva, hogy senki sem mondhatja magát olyan tökéletesnek, hogy kijelenthetné: „Én nem bocsátok meg, mert nincs szükségem a bocsánatra.”

Jézus minden hiba nélkül volt, és megbocsátott *mindenkinek*. Isten a Tökéletesség, mégis megbocsát annak, aki bocsánatot kér. Ne akarjatok többek lenni az Üdvözítőnél és Istennél! A szeretet a tökéletesség köteléke és jel minden teremtményen. Ha hiányzik a szeretet, a teremtmény nem rendelkezik a jellel, ami megnyitja az eget. A T (kereszt) a megváltottak jele. A szeretet a szentek jele. Mint a titokzatos test tagjainak, szeretnetek kell, amint ennek a testnek a Feje szeret. Ha nem szerettek, nem maradtok a testben, és meghaltok, mint a testnek ama részei, amelyek elválnak attól, ami táplálja őket, és elsenyvednek és elüszkösödnek, zavart és fájdalmat okozva, mert aki elválasztja magát az igazi Krisztustól, az elválasztja magát az Ő békéjétől.

Az igazi Krisztus nem eszményi vagy eszményített alak, amely lassanként az igazi alakot helyettesítette sok lelkiismeretben, akik – vagy egyénileg vagy a közösségben – kialakítottak maguknak, saját tetszésüknek megfelelően, egy valótlán Krisztust, aki nem más, mint saját gondolatuk visszatükröződése, többé kevésbé távol az igazságtól. Az igazi Krisztus, aki elevenen jelenik meg az Evangéliumban, az önmehtagadás, jóság, önzetlenség, szerénység, hősiesség, pártatlanság óriása, a szeretet és a szenvedés hőse, *aki megtette, mielőtt még mondta: „Tegyétek!”*, és aki világosan megmondta: „Tegyétek azt, amit én teszek ... Legyetek tökéletesek... Ne legyetek sóvárok... Ne féltsétek életeteket!...”

Ez a Krisztus. A szegény Krisztus, a szelíd Krisztus, az alázatos Krisztus, a türelmes Krisztus, a fáradhatatlan Krisztus, a jóindulatú Krisztus, az engedelmes Krisztus, a vértanú Krisztus, a Krisztus, aki szeret. Nem, mint az a Krisztus; akitől a gyűlölet, vagy az esztéta beállítottság vagy a semmi jót sem tevés (kvietizmus) lemetszett minden erőteljes ágat, hogy ne kelljen azt mondaniuk: „Ő valóban nagy volt. Ő kíméletlenül hős volt. Ő erőteljesen tanított és példát adott. És nekünk követnünk kell Őt!”

Nem kell lecsökkenteni Krisztust szépítgetéssel, költői tettekkel, nyugodt eseményekkel, amelyekből hiányzik minden küzdelem. Ő az Erős, aki dolgozik, fáradozik, küzd a Sátánnal és az emberek rossz hajlamaival, eltorzul a fáradságtól és a szenvedéstől, és átalakul az Emberből a *minden* vértanú Vértanújává, és a vértanúból az Isteni Győztesé.

Ez Krisztus, akit az egész világ 20 évszázada földre akar teperni, de nem sikerül neki; akit minden tévtan és a semmi jót sem tevők meg akarnak változtatni, akit a beteges vagy tökéletlen imádók igyekeznek mehtagadni, azt gondolván, hogy megvallják Őt, és ők az egyedül tökéletesek és józanok. Ez a Krisztus: Isten, természeténél fogva, Szent, akaratánál fogva, Ember, születésénél fogva. Ez a Krisztus, a tökéletes Lény, akiben tökéletesen egyesül egy hármasság: Isten Tökéletessége, az Ember tökéletessége, az Istenember lelkének tökéletessége. Krisztusban, az Igében, azaz abban, aki Isten, mint az Atya, Krisztusban, az Emberben, az Emberben a kegyelemmel teljes lélek, vagyis aki szintén önmaga. Ha azt

lehetne mondani, hogy Isten, aki mindig tökéletes, felül tudta múlni egyszer magát, ezt kellene mondani, szemlélve az Istenség, az Emberség, a Kegyelem hármas tökéletességét, egyesülve Krisztusban, akiben a legtökéletesebben megvan minden, ami létezik.

Az Isten, aki magától szüli Egyetlen Fiát, és aki ebből a Fiúból egy napon Embert alkot, anélkül, hogy kényszerítené az Istenit szolgálatára, egy testi akarattal, hogy testet adjon a Végtelennek. Egy ember, aki szeretetből alakot vesz fel, mint a mélységben a tűz hevében kialakult gyémánt. Az Istenség szeretete és a Szeplőtelen teremtmény szeretete egyesül, és a szeretet kohójában megszületik a szeretetek Szeretete, az egész emberiség Megváltója. És miközben az Elsőszülött növekszik a Szeplőtelen sértetlen méhében, a Mindenható megteremti általa, a kellő pillanatban, a tökéletes és szeplő nélküli lelket, amely leszállhat, hogy a kellő pillanatban egyesüljön a Testtel, amely az Örök Lélek akaratából és a teremtmény engedelmességéből fogant. És az Istenember az élő Tabernákulumban *van*, amely méltó arra, hogy lakást adjon neki megszületéséig.

Ez a Krisztus, aki azt mondja nektek: „Legyetek olyanok, amilyen én vagyok! Legyetek tökéletesek!” És példát ad nektek, mert tudja, hogy ti utánozhatjátok, ha teljesen feláldozátok magatokat a szeretetnek úgy, amint Ő, a Szeretet, feláldozta önmagát. Mert ez a tökéletesség és Jézus Krisztus Urunk követésének a titka: érteni ahhoz, hogy feláldozza valaki magát a szeretetnek Krisztussal, és mint Krisztus, és ugyanazokért a célokért, mint Krisztus, az Ő tanításának szavai szerint, ami a bölcsesség és a kegyelem, és amit Ő adott nektek, és ad nektek, hogy a szentségekkel együtt az Út, Igazság és az Élet és a Világosság legyen, mint Ő. És visszaemlékezve a másik mise szentleckéjére, igazán úgy áldozátok fel testeteket élő, szent, az Úrnak tetsző áldozatként, és akkor „ésszerű lesz a ti tiszteletetek”. Ez az élő tisztelet, amely nem színészkedés vagy csalás, mint a világ minden dolga, hanem igazi és állandóan újjáalakítja a régi embert a keresztyében az új emberré, aki Isten gyermeke és Krisztus testvére. Ez a tisztelet a lélek megújulása, amely miután értelme különbséget tett a jó és a rossz között, és megismerte az Úr akaratát, önként visszautasítja a rosszat és a test kívánságát, és eljegyzí lelkének akaratát az Istenével, és ezt követi, mert jó, kedves és tökéletes.

Ezzel az „ésszerű tisztelettel”, amely az Úr Jézus igazi követése, ti igazán Krisztus titokzatos élő Testének élő tagjai lesztek, és az Úr házában fogtok lakni a földön és az örökkévalóságban, és az ő békéjét élvezitek.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 386-393)

Mária szerepe (Sir 24,21)

Mária nevének miséjében van egy mondat: „Akik engem esznek, még inkább éheznek, akik engem isznak, még inkább szomjaznak.” Ez ellentétben áll azzal, amit Jézus a samariai nőnek, a zsidóknak és tanítványainak mondott: „... Aki iszik a vízből, amelyet én fogok adni, soha többé nem szomjazik”. „Én vagyok az élet Kenyere; aki hozzám jön többé nem éhez, és aki hisz bennem, többé nem szomjazik.”

Hát annyira alatta áll Mária Isteni Fiának, hogy ő nem képes megszüntetni az éhségét és szomját annak, aki belőle táplálkozik, a földön vándorolva, és vágyakozva az Atya Házára, és azokra az ételekre, amelyeket abban élveznek? Vagy – feltételezve a lehetetlent – annyira felette áll Fiának, hogy akik egyszer jóllaknak Krisztussal, többé nem vágyakoznak utána? Sem az egyik, sem a másik. Hanem egy harmadik, valóban bölcs és hazugság nélküli magyarázat van ezekre a szavakra.

Idehallgass! Mária Jézus előkészítője. Olyan, mint az ital, amit a gyengének, étvágyát vesztettnek, betegnek adnak, akinek hányingere van az ételektől és az orvosságoktól, vagy a különféle betegségektől, hogy általa felkeltsék erejét, étvágyát, egészségét, vágyát a táplálkozásra, előkészítsék, egyszóval visszaállítsák testének egészségét, és elősegítsék ezt a visszatérést addig, míg az tökéletesen helyreáll. Így Mária, az Úr Anyja előkészíti a lelket a Jézussal való igazi és gyümölcsöző egyesülésre.

Ő, az általános Szülőanya a kegyelem tejét bőven adja szegény bűnös gyermekeinek, akik gyengék, betegek, félnek, hányingertől szenvednek, fáradtak. Mindig kedves dolog részesülni egy Anya vigasztalásában és gondozásában. És ő megerősíti őket, egészséges étvágyat ad nekik, felkelti bennük a vágyat a tökéletesebb Ételre, arra, ami benne van, egy vele. Őrá, Jézusára.

Királynőnk a tökéletes Kenyértartó (Cibórium). Mindig benne van az Élet Kenyere és a kegyelem, és ti emberek, nem értek el ehhez a Kenyérhez, a Kegyelemnek ehhez a Forrásához másképpen, csak azáltal, hogy hozzá mentek.

Íme, miért helyes róla azt mondani: „Akik engem esznek, még inkább éheznek, akik engem isznak, még inkább szomjaznak”, míg Jézusról azt olvassuk, hogy aki belőle táplálkozik és oltja el szomját, az többé-nem fog sem éhezni, sem szomjazni. Mária a szent Szükség. Jézusa Beteljesítés. Mária előkészít. Jézus beteljesít. Mária fenntartja az éhséget és a szomjúságot, és növeli, hogy szent ízeinek kedvességével elvigyen titeket arra, hogy mind elevebben és erősebben felkeljen bennetek a vágy, hogy Krisztusból éljete.

Ő az igazi Éva, az Élet Fájának a gyökere. Az Atya teremtette meg őt, a Szeretet tette termékennyé, és belőle árad a Kegyelem nedve, amely a Gyümölcsöt adta nektek, aki maga a Kegyelem.

Az ő szüzi, szeplőtelen gyökerei nem hagyták el a szülőföldet: a Szentháromság ragyogó övét. A Paradicsom szellője csókolgatta őt. Ő az igazi Élet Fája, aki kiterjeszti ágait, hordozza méhének Gyümölcsét, hogy ti abból egyetek. Van-e valaki, aki nem megy a fához, hogy leszedje gyümölcsseit? És ki nem tér vissza hozzá, ha gyümölcssei élvezetesek? Senki, hacsak nem ostoba. Így menjetek ti is, keresztény lelkek, és egyetek és igyatok Máriából, hogy felkeljen bennetek a szent vágy Jézus után, aki nektek adva magát, az Örök Életet adja nektek.

Szellemvilág

Angyalok

Te, rám bízott lélek, tudod, mily gyakran csábít a Kisértő, ajánlva, hogy színészkedjél, hamis látszatot keltsél, hogy csodálatba ejtsd az embereket, és még többnek tűnjél fel! *Nagy a veszély! Csak az, aki ért az ellenálláshoz és ahhoz, hogy az legyen, amivé Isten teszi őt, és semmivel sem több, őrzi meg az ajándékot, és marad meg eszközül.* Remegve néztelek minden alkalommal, amikor kísértést álltál ki! És mily dicséennel áldottam az Urat, és köszöntem meg az ég angyalainak, hogy segítettek téged az ellenállásban, minden alkalommal, amikor láttam, hogy fáradtan, szenvedve, de érettebben, győztesen jöttél ki a megpróbáltatásból!

Az Úr angyala olyan, mint egy kertész, aki értékes fát gondoz. Elültetésétől beéréséig... Mindig őrkdik, remegve a szelek miatt, félve a fagytól, a viharoktól, aggódik az élősdiék, a rágcsálók miatt. Az angyal akkor találja meg teljes békéjét, amikor felszáll az égbe az ágról leszedett gyümölcse, amelyet felvisz a földről; a lélekkel, amely végre üdvözült. Akkor, örömtől lángolva, megy, hogy megtalálja testvéreit, és azt mondja: „Az én lelkem üdvözült! Velünk van, a békében! Dicsőség, dicsőség, dicsőség az Úrnak!

Ismerjétek el azért alázatosan, mindig, állhatatosan, „semmisségteket”, és kérjétek állandóan az ég boldog lakóit, hogy segítsenek titeket. Az Örök Nap országában valóság a Szentek Szent Közössége, amit segítségül hívtok harcaitokban, főleg azokban, amelyeknek rendkívüli helyzetetek miatt ki vagytok téve, de a Sátán és a világ által támasztott viharokban is. A viharok rázúdulnak az elszigetelt csúcsokra...

Pál, a pogányok Tanítója mondja, hogy „elragadtattott a harmadik égig... és titokzatos szavakat hallott, amelyeket embernek nem szabad kimondania.” (2Kor 12)

Bevallja, hogy a Sátán egyik angyala arcul csapdosta. Igazolja az Urat, aki a sátáni támadást megengedte, és rámutat ennek jó okára: „Azért, hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a Sátán angyalát, hogy arcul csapkodjon.” Elismeri, hogy még *ember*, azaz alá van vetve a sátáni kísértéseknek. Nem mondja: „Én, aki a harmadik égben voltam, megérinthetetlen szeráf vagyok!” Nem. Alázatosan azt mondja, hogy ember, akit körülvesz a Sátán, és belátja, hogy ez arra szolgál, hogy megtartsa át alázatosnak, a nagyszerű dolgok ellenére, amelyekben részesült.

És megtanít titeket a megszabadulás módjára: „Háromszor kértem az Urat, hogy távolítsa el tőlem.”

Jó dolog alázatosan mondani: „ne vigy engem a kísértésbe, hanem szabadíts meg a Gonosztól”. Ezt mondta az Úr Jézus, az Artatlan, Isten Fia. Ezt kell mondania *minden* teremtménynek, aki hisz a Hármasságban, a Szentben, Jóban, az emberek Atyjában. Nem jó, ha valaki saját erejéből akarja elűzni a Sátánt. Ez elbizakodottság. Az elbizakodottság kevélység. A kevélységet Isten elítéli.

Hívjátok, hívjátok segítségül az Áldott Urat, az Atyát, a Fiút, a Szentlelket, hívjátok segítségül a szentek és az angyalok égi kórusát! A Sátán gyűlölete ellen sose lehet eléggé védekezni. És ő, az Áldott Hármasság, és az ég minden lakója nem kérnek mást, csak hogy segítsenek titeket ebben a fegyverszünet nélküli küzdelemben a pokoli erők ellen.

És halljátok az Úr válaszát az apostolnak, akit levernek a Gonosztól kapott pofonok: „Elég neked az én kegyelmem, mert a gyengeségben jobban lehet érezni erőmet.” Éppen

azért pofoz titeket a Sátán, mert haragszik azért, hogy nem tud oda vonszolni titeket, ahová akar.

El kell viselnetek a Mélységbelit, aki meg akar félemlíteni titeket. Már tudjátok: *azért engedi meg ezt Isten, hogy kevélyekké ne váljatok.*

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek! Dicsőség Jézusnak, aki által minden lett. Dicsőség mindörökké Isten csodálatos művei által!

És őrangyalom, aki csodálatos kedvességgel beszélt, egy mosollyal üdvözöl engem, és elhallgat...

Amikor reggel felébredtem, már jelen volt Szent Rafael. Mint tegnap, az áldozás pillanatában, amelyben Urunkkal együtt volt jelen. Ma egyedül van. De érzékeim és gondolatom első megnyilvánulása a látomás, a szemlélés és a kedves angyal üdvözlése, aki rám mosolyog, és felszólít, hogy kezdjem el munkámat, nem törődve a fáradsággal, ami lever. Utána üdvözöl és elmegy...

(A 3-6)

Attól kezdve, hogy lelkiatyámat áthelyezték Rómába, állandóan és látható módon jelen van egy angyal, aki nem az én őrangyalomnak látszik. Ez az angyal teljesen lelkes, egy nagyon eleven fény, amelyre csak azért tudok ránézni, mert Istennek egy csodája megengedi azt számomra A szellemi lények anyagtalan szépségével rendelkezik. Nem használj a lábait, amikor mozog, hanem szárnyainak két fényét. Minden fény benne: arca, kezei, amelyeket keresztben tart mellén, hófehéren ragyogó ruhája, amely anyagtalan... És azt mondom: kezei, arca, ruhái, mert mi, szegény halandók csak anyagias módon vagyunk képesek kifejezni magunkat, amikor leírjuk, amit látunk. De ez a gyönyörű szellem, aki sose hagy el engem, és akivel lelkem állandóan szeretetteljesen beszél, nem rendelkezik mással, csak szellemének anyagtalan tömörségével, az arc, kezek, ruhák alakjában, hogy megjelenítse magát lelki szemeim előtt, és így lecsökkentse a legcsekélyebb fokra azt, amire szükség van, hogy elérhesse ezt a célt, és amit a szavak nagyon szegényesen és anyagiasan fejeznek ki, amikor arcáról, kezeiről, ruhájáról beszélek.

Egyszóval, nekem a Getszemáni Angyalának látszik, aki „angyali alakot felvett fény volt”. Úgy tűnik nekem, hogy egyike azoknak a sokaknak, akiket a Paradicsomi karokban láttam...

Ó, fény, éneklő fény, az ég végtelen kékjében!... A születéskor a pásztoroknak megjelent angyalok egyikének látszik.

Nem tudom, ki ő. Tudom, hogy jelenléte megvigasztal. Jobban, mint a hold kedves fénye az egyedül járó, eltévedt utast. Biztonságot ad nekem, hogy nem vagyok egyedül, hanem a legjobb társaságban vagyok, és a vezető társaságában, és a legjobb úton: az Isten angyalának útján, Isten útján. Nem tudom, kicsoda. De boldoggá tesz jelenlétével. Tegnap Márta hat órán keresztül távol volt, én pedig *egyedül* voltam szobámban, és nagyon megelégedett voltam ezzel az angyali jelenléttel, ami még testi szenvedéseimet is megnyihította. Összeszedetten elmélkedtem és szemléltem, ami külsőleg álmoságnak tűnhetett, valójában azonban lelki buzgóság volt, és boldog voltam... Mily nagy béke!...

És most megjelenik őrangyalom, és beszél. Akkor a ragyogó angyal nem az én őrangyalom

... és írok.

Órangyalom mondja:

A kisebb testvér alázatosságával a nagyobb testvér előtt jövök. Ő a Getszemáni Erősítő Angyala, a szépséges Gábiel főangyal, akit az Örökkévaló barátul adott neked, hogy

megerősítsen téged, hogy ő, az öröm Főangyala, az égi öröme, növelje fényével képességedet a megértésre.

Így ő megjelenik neked, hogy némi fogalmat adjon az ő valóságáról az égben. A lélek érzékeinek, amelyeket mindinkább megtisztított az utolsó próbáratétel, újabb képességet kell adnia a látásra. Hidd el, lelkem, *hogy minél engedelmesebb és szeretetteljesebb a teremtmény, annál inkább kifejlődik szelleme abban az irányban, ami élete lesz a Paradicsomban, várakozva a testi feltámadásra. Megszűnnek a nehézségek és korlátok minden tökéletes és azonnali engedelmességre, és szétesnek, szétmállva a szeretet lángjától – mert az engedelmesség: szeretet – a pikkelyek, amelyek még korlátozzák a lelki képességeket a látásban, és a lélek nagy ujjongással közeledik az ég életének megismeréséhez, ahhoz, ami ott fenn van ... az imádatához, boldogsághoz, békéhez, a fény ujjongásához.*

Tökéletes engedelmességeddel érdemelted ki, hogy megláttad a dicsőséges Gábrielt. Ez többet ért, mintha ezer szóbeli imát mondtál volna. Ez megmondja neked az engedelmesség értékét, amelyet nem szennyez be a megalkuvás. Légy mindig ilyen hősies, és mindinkább növekedni fog benned a béke és a fény.

„Elhagyatott és szegény vagyok” (Zsolt 25,16) – kiáltottad. Nem. Az Ő angyalaival és Vele, Vele, Vele vagy! Alleluja! Lelkem az Úrral van! Lehet-e nagyobb öröm egy őrangyal számára? Tehát nem vagy elhagyatott: részed van az ég végtelen barátságában. És nem vagy szegény: birtoklod a gazdagságot, amelyet nem rabolhatnak el tőled. Ne félj! Bizalmod a Szent Atyában nem fog csalatkozni.

És itt, hogy dicsérjük Istent szent Főangyala által, szemléljük közösen a mi angyali erényeinket. Mi az, ami naggyá tesz minket? Szépségünk? Sorsunk? Eredetünk? Nem: készséges engedelmességünk Isten szavának hangjára, gondolatának felvillanására, *mert mi felfogjuk a boldogító felvillanást és a hangot*, amely nem a torokból jövő anyagi hang. És fényünk örvendezve felszáll, magunkévá téve azt a felvillanást, és tovább növekszik, végrehajtva parancsát. Te tudod. Ha nem engedelmeskednénk, kialudna fényünk, megszűnne szépségünk, megváltozna sorsunk, kárhózzá válna eredetünk, amint az Luciferrel és a lázadókkal történt. Semmivel sem dicsekedhetünk, mi, az Úr angyalai. A szépséggel, sorssal és származással sem, mert minden Istentől jön. De mint a Teremtő teremtményei, akárcsak az emberek, dicsekedni tudunk az Úrnak való engedelmes szolgálattal.

Az emberek Elsőszülöttje elérte a teljes tökéletességet azért, hogy „mindhalálig engedelmes volt”, teljesítve az Úr akaratát. Milyen érdemeink lennének, ha mi, szellemi lények, nem gyakorolnánk az erényeket? A szeretetet, alázatosságot, engedelmességet és az igazmondást. Mert mi nem szenvedünk kísértéseket a testi bujaságra; hitre és reményre sincs szükségünk, mert látjuk Isten Valóságát; és felette állunk az embereknek, mert nem nyom minket az anyagiasság, se arra nincs szükségünk, hogy mértékletesek és erősek, igazságosak, okosak legyünk, mert ilyenekké tesz minket magának Istennek a szemlélése.

Ó, Isten belénk hatol! Mily jó az Úr, aki engedi, hogy szemléljük, és aki úgy eltölti magával szellemeit! De módot ad nekünk arra, hogy felajánljuk neki tiszteletünket, szeretettel, alázatosan, engedelmeskedve és a valóságnak megfelelően.

Áldjuk az Urat! Mi angyalok, te, lélek, mindnyájan áldjuk az Urat!

És te, lelkem, esd ki a szent Főangyaltól örök pártfogását! Szeresd őt, nagyon szeresd őt, mert ő a boldog hírek és a magasztos vigasztalások angyala!

Olvassuk Dániel próféta szavait! (9,21) „*Íme Gábiel ... gyorsan röpülvén, megérintett engem az esti áldozat idején.* Megtanított engem, és szólt nekem, és azt mondta: »Jöttem, hogy megtanítsalak téged, és értesítselek.«” Egyelőre ennyi elég.

„Megérintett engem az esti áldozat idején”. Íme, mikor érintette Dánielt? *Az esti áldozat idején, a templomban.* A te estéd közeledik. De mielőtt eljön és megelőzi a hajnalt – mert az este nem a vég, hanem a következő nap előhírnöke, a teremtett elemek tökéletes

folytonosságában, amelyek jobban engedelmeskednek Istennek, mint az emberek – téged tanítani fog a Főangyal. És miért ez a megtiszteltetés? Mert a templomban vagy, amit a kölcsönös szeretet teremtett, ami Isten és közted áll fenn, és a végső áldozatod órájában. A legkedvesebb áldozatában. Abban, amely eléri a Sátántól való eltávolodást az éjjeli órákban.

A sötét kísértés után Urunkat, Jézust Gábrriel vigasztalta meg, és a Sátán többé nem zavarta Őt. Az emberekre maradt, hogy gyötörjék az isteni Haldoklót. De mik az emberek a Sátánnal összevetve? Jóllehet ördögiek, gyötrő hatalmuk semmi a Sátánéhoz képest. Te tudod. De légy bátor! Az esti áldozatot pontosan azért mutatták be, hogy eltávolítsák a Sátánt, könyörögjenek az isteni „elég volt!”-ért, és az áldozat gyermekeinek elhozzák Isten Erejét.

Beszélni fog neked Gábrriel egy rettenetes titokról, és egy Istentől jövő parancsot ad neked, ami szintén rettenetes, nem számodra, hanem azok számára, akik azt kierőszakolják, és annak oktató szavai lesznek, aki a legfelségesebb akaratot hozza, és a legmagasabb engedelmisséget kéri.

Miért Gábrriel, és nem én adom neked a parancsot és a titkot? Mert a kisebbnek nem szabad beszélnie ott, ahol a nagyobb beszél. Jézus Urunk a Legfőbb Mester fog oktatni téged mindazt illetőleg, ami a földön és az égben van, és én hallgatom, figyelve, és nincs semmi hozzáadnivalóm ahhoz, amit Ő mondott...

És őrangyalom letérel, hogy hallgassa Gábrrielt, aki felfokozva fényét, üdvözl engem a köszöntéssel: „Üdvözlégy, Mária!” Semmi más, csak Üdvözlégy, Mária. Utána megmond nekem egy félelmetes, ó, *igazán félelmetes* titkot, és egy parancsot ad... Magammal fogom vinni a sírba. „Rettenetesebb a fatimai titkoknál – mondja a Főangyal – és nem szabad kinyilatkoztatni, mert az emberek, azok is, akikért jött, *nem érdemlik meg, hogy megismerjék.*” És utána a Főangyal, őrangyalommal együtt, aki felállt a térdeplésből, énekli: „Áldjuk az Urat!” Válaszolok: „Istennek legyen hála” – amint őrangyalom megtanított erre, és velük együtt mondom: „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek”...

(A 22-31)

Isten vagy a Sátán? (1Jn 3,13-18)

Nem lehet összetéveszteni Istent a Sátánnal, az égi hangokat a pokoli hangokkal, ha az, aki hallja azokat, nem a szavak által okozott gyönyört tartja szeme előtt, hanem azok hatásait. A Sátán képes majmolni Istent az ékesszólásban, de nem képes közvetíteni azt a kegyelmet és békét, amelyet mindig létrehoznak az Isten vagy a fény szellemeinek szavai. Nem képes létrehozni a kegyelmet és az életszentséget, mert az ő szavaiba mindig belekeverednek olyan sugallatok, amelyeket a kegyelem állapotában lévő lélek nem képes magáévá tenni. És nem képes létrehozni a béke érzetét, mert a lélek, aki a kegyelem állapotában van, összerezzen a rémülettől a pokoli szavakra, és akkor is, ha az egyén számára nincs más jel arra, hogy felismerje a szellemet, aki beszél, elég a léleknek ez a megborzadása ahhoz, hogy jelezze neki: ebben a pillanatban a Sötétség jelenik meg. A Sátán képes becsapni a bűntől elkábított bűnösöket, a figyelmetleneket és meggondolatlanokat, a kíváncsiakat, akik, mivel nagyon akarnak tudni valamit, oktalantul minden forrást megközelítenek. De nem képes becsapni az Istennel egyesült igaz lelket. Csak arra képes, hogy megzavarja, megközelítve őt vagy sajátmaga, vagy a szerencsétlenek által, akik csak ritkán tudják, mit tesznek, sokkal gyakrabban nem is tudják, egy adott pillanatban, mint a Sátán által használt eszközök a fájdalom okozására; és megrémítik Isten eszközeit. De akkor Isten közbelép, és kihúz titeket a nyílt tengerre, és megment titeket, elmerítve az Ő békéjének és szeretetének óceánjába. Amint veled tette, mert szeret téged.

De nemcsak hozzád beszélek, hanem minden lélekhez is, és mondom, hogy az Úr mindig szereti és megszabadítja azokat, akik félelem nélkül bíznak benne.

Győzzétek le a félelmet, amely megbénítja a szeretetet, a bizalmat és az imát.

Győzzétek le a félelmet, amely megmutatja, hogy még nem ismeritek Istent és az Ő hatalmát, és még nem jó az Istenbe vetett hitetek. A jó és igazi hit alázatos, és mindent elfogad, mert azt mondja: „Ha Isten mondja azt, vagy mondatja velem, az annak a jele, hogy az jó dolog.” De ez a teljes hit sose jár félelemmel, bizalmatlansággal, kételkedéssel, vagy, ami még rosszabb, a makacs és bensőséges meggyőződéssel, hogy Isten *nem* teheti meg ezt az adott dolgot. Isten mindent meg tud tenni! Remélnetek kell, hogy Isten mindent meg tud tenni. Hinnetek kell, hogy Isten mindent meg tud tenni!

Ne öljétek meg a szeretetet a kételkedéssel vagy a tagadással! Soha! Ne törjétek össze a szeretet láncát, ami összeköt titeket Istennel, a kételkedő szavakkal, amelyek a ti mértéketek szerint akarják megítélni Istent, mint Zakariás tette, amikor megkérdőjelezte Isten hatalmát: „Hogyan lehetséges ez, ha...” Zakariás kérdése lepecsételte; ajkát addig, míg tudott ismét hinni és dicsérni az Urat, elismerve, hogy minden csodára képes.

Ne érdemeljétek ki soha, kedves lelkek, a lelki némaság büntetését a Mindenható iránti bizalmatlanságtokkal! Imádkozzatok, hogy megmaradjatok az Úr Istenbe vetett teljes hit szellemében, és a szeretettel egyesült félelem szellemében az Áldott Úr iránt!

Figyeljétek meg a Keresztelő szép hitét Abban, akit nem ismert másból, csak abból, amit a próféták mondtak róla. Semmi sem jelezte a Messiást az alázatos utasban, aki feléje jött a Jordán partján. De a hit, amikor teljes, amikor teljes szeretettel forr össze, megadja az előre tudást és a lehetőséget, hogy meglássa és megértse Istent akkor is, amikor Ő elrejtőzik a közönséges élet látszólagos alakja alá. És János meglátja az Isteni Messiást a galileai emberben, és amint szentté tette őt Isten szent félelme, úgy a legszentebb szeretet látnokká tette.

Az Isten félelme, amely megőriz a bűnöktől, biztos látást ad az ember lelkének, és a lélek, aki „lát”, nem képes nem hinni Istenben és szavaiban, és így megmenekül a lelki haláltól. János, az Előfutár, hirdette Isten félelmét, hogy megtisztítsa az utat Krisztus számára, aki jött,

hogy megváltsa népét. Jézus, az Üdvözítő, a szeretetet hirdette, hogy elvigye népét az üdvösség útjára.

A félelem mindig megelőzi a szeretetet. Azt mondhatnám, kikelti a szeretetet, és átalakítja az érzelmet egy magasabb fokra. A félelem még az emberé, a szeretet már a léleké. Az ember, aki féli Istent, letagadhatatlanul a jó úton van, ha helyes az istenfélelme, azaz nem tudatlanságból és nem az Istentől való esztelen félelemből fakad. A félelem mindig a kitaposott út annak számára, akinek még nem nőttek ki szárnyai a repüléshez, Isten magasabb fokú megismeréséhez. Azaz: Irgalom és Szeretet. Az ember, aki fél, még érzi a „büntetést” a régi (eredeti) bűnéért, és saját bűneiért. Az ember, aki szeret, érzi, hogy Krisztus érdemei folytán „bocsánatot nyert,” és újra beöltözött Krisztus érdemeibe, annyira, hogy az Atya többé nem alattvalójának látja, hanem gyermekének. Jó a félelem arra, hogy megzabolázza, és féken tartsa a testet, de jobb a szeretet, ami az életszentség buzgóságát adja a léleknek.

Az a bűnös, aki fél, bánja bűnét, de bánata még néma és sötét, mert el van fojtva, mint a véka

alatt lévő láng, a félelem által, amit a Bíró Isten iránt érez. A bűnös, aki a szeretetet társítja a félelemhez, fellélegzik, és lelke már a világosságban van, ami segíti abban, hogy beszéljen az Atyához, és lássa saját lelkiállapotát. Ez a világosság nemcsak súlyos bűneit világítja meg, hanem bocsánatos bűneit és tökéletlenségeit is, amelyek olyanok, mint a fű a nagyon magas fák alatt, és látva azokat, nemcsak arra képesíti, hogy ismét kivágja a fákat, hanem arra is, hogy kitépje a növényeket, és megtisztítsa a földet ahhoz, hogy elvethesse ott az Isten előtt kedves erényeket.

Az a bűnös azonban, akit a szeretet ösztönöz, nemcsak tökéletes bánattal rendelkezik – mert már nem a büntetéstől való félelemből bánja bűnét, hanem mert fájjalja, hogy megbántotta szeretett Istenét – az első feloldozásban is részesül a szeretet által. Valóban, azok, akik teljes erejükkel szeretnek, ritkán követnek el halálos bűnt. Csak a Sátánnak és a testnek egy váratlan és heves támadása képes leteríteni őket egy pillanatra.

De általában a szeretet megőrzi őket a bukástól, és minél erősebb a szeretet, annál kisebbek bűneik, mind számban, mind súlyosságban, addig, míg a bűnbeesést lecsökkentik a tökéletlenségek elkövetéséig, amelyek alig láthatók azokban, akik eljutottak a teljes szeretetre, és azért az életszentségre.

János apostol, a boldog és szerető János, megadja nektek levelében a mértéket, hogy mire képes a szeretet, és a magasságot, amire eljut, és ezzel szembeállítva megmutatja a mélységet, amelybe az zuhan le, akiben nincs szeretet. „Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.”

A halálból az életbe. Mily tömör kifejezés! Az ember halott, halott ember, ha nem szeret. Az ember feltámad, és él, miután halott volt, ha szeret. Hogyan történik ez a csoda? A szegények, a világ nagyon szegényei, azaz azok, akik nem ismerik Istent, nem tudják felfogni ezt az igazságot, és kinevetik, mint egy lázas félrebeszélőnek a szavait. De aki hisz, aki igazán hisz, az felfogja.

Isten a Szeretet. Azért, aki szeret, Istenben van. Ki az, aki az életet adja, vagy visszaadja a? Isten. Akár a sárból vonja ki az embert, és teszi élővé isteni leheletével a teremtett alakot, akár azáltal, hogy közreműködik az ember létrehozásában, és megteremti a lelket a magzat számára, amely megfogant egy anyaméhben. Az ember élete a benne lévő lélek, az ember ugyanis nem állati lény! Az ember e nélkül az élet nélkül még testileg sem élne. Számára nem elég, hogy mint az állatok, az orrán keresztül lélegezzék. Birtokolnia kell ezt a lelki drágakövet, ezt a lelki eret is. Ez tartja kapcsolatban Teremtőjének szent ölével. Ezáltal nyeri táplálékát attól, aki a Lélek, a Világosság, a Bölcsesség és a Szeretet. És végül, azoknak, akik már meghaltak, ez adja vissza az életet, feltámasztva őket. Mindig az isteni „Akarom” az, ami élővé teszi az embert.

De az embernek van egy élete az életben: lelke. És ez, amely nem hal meg a test halála által, mivel halhatatlan, ugyancsak meghalhat, ha – mint előbb mondtam – elvágja magát Urának méhétől.

A gyűlölet, bármily alakban jelentkezik is, az a kés, amely elvágja az Úrral való köteléket; és az Istentől elvált lélek meghal.

Azért csak a szeretet teszi élővé a holtakat. Mert a szeretet nélkül halottak vagytok. És sokan voltak halottak, főleg mielőtt a Szeretet testté lett, és eljött, hogy tanítsa a szeretetet, ami az üdvösség.

Azért jól mondhatta János apostol, hogy az igazi keresztények értenek ahhoz, hogy a halálból átmenjenek az életbe a Szeretet által, aki megparancsolta nekik, hogy szeressék a testvéreket az egészen eléggő áldozatig, példát adva a tökéletes szeretetre. A szeretet parancsa, amit a jók elfogadnak, olyan, mint az élet lehelete az agyagba, amelyből Ádámot alkotta, vagy a „legyen”, ami megismétlődik minden alkalommal a lélek beáradásával egy emberi csírába, és főleg olyan, mint a Feltámasztó kiáltása: „Mondom neked: kelj fel!” és a „Lázár, jöjj ki!” a Palesztinában föltámasztottak esetében.

Isten, aki a szeretettel újra belép, visszahozza a halottakat az életbe a szeretet által. De aki nem szeret, a halálban marad, azaz a bűnben, mert a bűn, minden alakjában, gyűlölet. A gyermek, aki nem tiszteli szüleit, és elnyomja őket ürügyekkel és önzésből; az, aki árt felebarátjának az erőszakossággal, lopással, rágalmozással, házasságtöréssel és gyilkossággal. Nem szükséges ölni azért, hogy valaki gyilkossá legyen. Az is gyilkos, aki miatt meghal valaki a szégyen vagy a fájdalom miatt: Gyilkos az is, aki kétségbeesésbe kergeti a lelkeket cselekedeteivel, amelyek elveszik békéjét, hitét, becsületét, nagyrabecsülését, munkalehetőségét és az életéhez szükséges dolgokat, és rákényszerítik, hogy családtagjai tartsák el. Gyilkosa testvéreinek az is, aki véres vadságával vagy ravasz erkölcsi üldözésével elveszi testvéreinek Istenbe vetett reményét, és a halálba viszi, gyűlölve őket. Olyan, mintha Istent próbálta volna meggyilkolni egy új keresztre feszítéssel, mert Isten van testvéreitekben, és testvéreitek Istenben vannak, Akinek gyermekei. Testvéreinek gyilkosa az, aki gyűlöli testvéreit anyagilag, erkölcsileg vagy lelkiileg. Nemcsak órájuk sújt le, hanem rajtuk keresztül Istenre is, és mint minden istengyilkos, halott az ilyen lélek.

Isten Országába nem lépnek be a halottak. Isten Orzága a földön kezdődik meg, az ember lelkében, az Istennel való egyesülés által. Az égben fejeződik be, Isten teljes birtoklásával. Itt, a földön Isten van bennetek. Az égben ti vagytok Istenben. De Isten nem lép be a halál romlottságába, és a halál romlottsága nem lép be az égbe. Az örök Jeruzsálemben, amint nem lesznek templomok, „mert annak temploma az Úr, akiben mindnyájan leszünk”; amint nem lesz szükség a napra vagy a holdra, mert annak világossága Isten, és holdja a Barány; amint nem lesznek kapui, mert nem lesz többé ellensége, sem a Sötétség, hogy gyűlölje; úgy nem lesz benne semmi tisztátalan és romlott, semmi halott, hanem csak azok, akiknek neve be van írva az Élet könyvébe, azaz a Szeretetbe, amely az Élet. „Arról ismertük meg Isten szeretetét, hogy életét adta értünk.”

Íme a tökéletes szeretet mértéke: a feláldozás. És Jézus, a Szeretet, önmagát adta halálra egy bitófán, miután nektek adta tanítását és csodáit, azaz már szeretetét, de nem tökéletes szeretetét. A szeretet tökéletessége az áldozatban van. Ő maga, már a szenvedés küszöbén volt, amikor már elmondhatta, hogy befejezte tanítását, amikor levertnek kellett lennie, mert szavai áradatának nem felelt meg a megtérteknek még egy kis patakja sem, felkiáltott: „Amikor felemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok!” Mert Krisztus tudta, hogy csak a feláldozás fogja legyőzni a Sátán és a test akadályait, és szavai kihajtanak majd vérenek esője alatt.

A föláldozás. A nagylelkűség. Nagylelkűség az irgalmasság testi cselekedeteiben. Erkölcsi nagylelkűség az irgalmasság lelki cselekedeteiben. Mindent felülmúló nagylelkűség, mert lelki, mert meg tud halni szeretetből, hogy életet adjon a lelkiileg halott testvérek

lelkének, közölve velük a szeretetet, amitől meg vannak fosztva. A példaadás a legszentebb és legtevékenyebb tanítás, és a cselekedet az egyetlen igazi dolog. Azért tudjatok szeretni „tettel és igazságban”, nemcsak szavakkal, és Isten szeretete bennetek lesz.

Jeremiásnak mondta Isten: „Mielőtt kialakítottalak anyád méhében, ismertelek.”

Biztos! Isten ismeri teremtményeit. Tiszteletben tartja a cselekedet szabadságát. Tudja, milyen úton fognak járni, hogy megszentelődjenek, vagy a kárhozatba jussanak. Látja, mi válik majd kárukra vagy javukra. Ismeri már, ki fogja titokban feláldozni magát, hogy elvegyen egy lelket a Sátántól, az emberi érzelemtől, amely birtokába vette azt a lelket, és közreműködik Jézus megvilágosításaival, sugallataival és érdemeivel, hogy küzdjön a Sátán. és az érzékek ellen azért, hogy megmentse egyik gyermekét az égnek.

És Isten, atyai vágyai által, csak szenteket akart az emberek között. De a Gonosz a Jó ellensége, és ha a küzdelem növeli a győztes érdemeit, az is igaz, hogy a küzdelemben sok gyenge elpusztul a sárban...

(A 179-186)

A Sátán Istent szolgálja

Egy más alkalommal megmagyaráztam neked, hogy Isten, a jó Atya, azért, hogy csökkentse a Sátán és az emberek cselekedeteiben a rosszat, nem engedi meg, hogy azok elmúljanak anélkül, hogy érdemszerzővé ne tegye azok számára, akik elviselik.

Elgondolkoztál-e valaha azon, Mária, hogy még a sátáni gonoszság is, amely szabadnak gondolja magát, hogy azt tegye, amit akar, úrnak képzelet magát, hogy kínozhasson, képesnek hiszi magát az Istennel való vetélkedésre, akivel egyenlőnek képzelet magát, és aki képes kigúnyolni Istent és ellentmondani neki, azzal végzi, hogy Isten terveit szolgálja, inkább, mint valaha, még élénkebben ragyogóvá téve Isten gyermekeinek cselekedeteit?

Ó, nincs más, csak egy Isten! És neki minden alá van vetve.

Még az Ellenfél is, aki hozzá hasonlónak képzelet magát, nem más, csak egy alattvaló, és, amikor ártani akar neki, valójában Őt szolgálja, mert növeli a mennyei udvart, azaz Isten dicsőségét, a szentekét, akiket ő kísértett és gyötört, és akik értettek ahhoz, hogy ellenálljanak neki, és az erényeket gyakorolják az üldözés ostorcsapásai alatt.

Igen, a szentek, akik az Ellenfél nélkül kellemes módon váltak volna szentekké, kizárólag Isten ingyenes ajándékai iránti hálaérzetből, az ördög működése által erőteljesen válnak szentekké, mert egész életükön keresztül küzdeniük kell az ő ármánykodásai ellen, amelyek annál élénkebbek, minél inkább felfogja, hogy kik azok a zsákmányai, akik elmenekülnek tőle. Íme, miért gondviselészerű minden, ami szeretetteljesen következik a jó tervből, akkor is, ha az emberi korlátoltság azt nem tudja felfogni.

Tudom! Nehéz megérteni ezt annak, akit a fájdalom gyötör. De, miközben a sötét hatalmak félelemmel és szenvedéssel akarnak téged eltölteni, irányítsd tekintetedet mindig a Fényre, aki szeret téged, te értsd meg ezt az igazságot, és mondd velem: „Minden gondviselészerű, ami szeretettel következik egy jó tervből.”

Állandóan indítsd fel a hitnek, reménynek és szeretetnek érzelmét, mert te hiszel az Úr bölcs jóságában, mert te szereted azt, és szereted azokat, akik, megsebezve téged, inkább megkoronáznak. Szeresd őket Krisztussal, „megbocsátva nekik, mert nem tudják, mit tesznek”, és mert erősen reméled, hogy ezzel a szenvedéssel az Úr nagyobb és gyorsabban bekövetkező békét ad neked.

(A 219-220)

+

Isten a jóság. Minden dolog jó, amit Ő csinál. Ha a Sátán legyőzhetetlen lenne az emberek által, Isten nem engedte volna meg ezt a „rossz dolgot”. De tökéletes gonoszságában a Sátán a lélek hőseinek, az Úr iránt igazán hűségeseknek megdicsőülésére szolgál.

A lélek eme hőseinek köszönhető, hogy a szigorú Törvény nem létezik többé. Úgy, amint akarata visszautasítja a test dolgait, az isteni Akarat és Igazságosság megsemmisítik az akaratlan gyengeségeket azon nyomban, amint azokat a szeretetteljes vágy helyrehozza, és megnyitják a hűséges gyermekek előtt az Ország kapuit. Megnyitják ezeket, akkor, amikor még uralkodik a földi élet. Megadja nekik ajándékait: a szeretetet, örömet, békét, türelmet, kedvességet, jóságot, nagylelkűséget, szelídséget, hűséget, szemérmességet, önmegtartóztatást és a tisztaságot. Azokat az erényeket, amelyek megvoltak a tökéletes Emberben, Jézus Krisztus Urunkban, aki, jóllehet Isten, amikor testbe öltözött, hasonlóvá tette magát hozzátok, meg akarta adni a léleknek az ajándékokat és az erőt, hogy

ellenállhassanak a Sátánnak és a világnak, és megőrizhessék magukat tökéletesnek az Atya és az emberek szemében.

„Közületek, ki vádolhat engem bűnről?” Ó, béke, béke a vádlók előtt, a bírák, a halál és Isten előtt annak, aki ki tudja ezt mondani. És ez az isteni kijelentés ragyogva, kedvesen, tiszteletet keltve jelentkezhet az előtt, aki azt hallja, nyugalmat és békét kelt abban, aki mondja, azokban, akik mint Krisztus, lélekben keresztre feszítik a testet, a bűnöket és a szenvedélyeket illetően. Akkor királyi lélekkel szolgálva a Szentlelket, ki fogjátok érdemelni az Úr angyalát, és ő meg fog menteni titeket, amikor a Sátán és az ő szolgálai meg fognak támadni, mert nagyon dühöngnek a ti képességetek miatt, amellyel ellen tudtok állni.

Ne féljete! Ne féljete, kedves lelkek, akik szeretitek az Urat önmagatok és örömeitek feláldozásáig, hogy a világ megmeneküljön és elérkezzék Isten Országá.

Ne féljete! Ti megértettéte az Igazságot, aki beszélt. Minden dolog előtt Isten Országát kerestéte, és nemcsak magatok, hanem mindenki számára. És az bennete van. Már bennete van. És egyedül ez számít. A többi dolgot ráadásként megkapjátok. De ha nem kapnátok meg, mert a Sátán és az emberek háborúja tönkretennék azt, miközben azok leszállnak az égből, ne féljete! Olyan, mintha ti *mindent* megtettete volna, és megadták volna nektek, és ti megkaptátok volna. Azok, akik *nem* fogják megkapni a ráadást, nem ti leszete. Mások leszete.

Aki nem akarja elfogadni, annak nem adják meg. Aki szeretné megkapni, de nem a lélek szerint, hanem a bűnös vágyak és a test cselekedetei szerint, azok nem kapják meg. De semmi és senki sem képes elrabolni a Lélek ajándékait azoktól, akik az áldozathozásig teljes erejükből szeretik Őt.

És most tisztelni fogjuk az átszúrt szívű Áldottat. Mária, nemde ajándék ez? Meg fogod látni. Úgy, amint János látta Őt a Kereszt lábánál.

Foglald el helyedet, mint egy kis János! Vigasztald meg Anyádat! Az Apostol is szenvedett, mégis megvigasztalta a Leginkább Szenvédőt. Mert neki csak egy fájdalma volt. *Minden* szenvedés jelen volt a jövődő Társmegváltóban. Azok is, amelyeket te ismersz... Kövesd Jánost, te, kis János, akit összetör a *te* fájdalmaid, amely oly nagy, de amely semmiség a Fájdalmas Anya fájdalmához képest. Titokzatos Rózsa, a végtelenül hatalmas rózsának minden tövisével, ami csak létezik a világon, egy fajtát sem zárva ki, amelyek szúrják legtisztább Szívét, és vérpirossá teszik azt... Idd az ő könnyeit, és maradj köntöse alatt. Anyád. Az égben megtudod majd, mennyire...

(A 272-274)

Új Luciferek! (Ef 6,10-17)

Az ember, új Luciferként, gyakran fel akar lázadni az Úr ellen, és kevélyen, úrnak hiszi magát, hogy eltérítse az Isten által akart eseményeket, sőt megsemmisítse azokat, és újakat teremtsen, az övéit. Ellenáll, felállítja saját törvényeit, dicsekszik velük. Az eredmény: szenvedés. Mert minden dolog, amely elhagyja az igazságosságot és a rendet, fájdalmat okoz. És az ember, szenvedést okoz magának, mert elhagyja a rendet és a természetfölötti igazságosságot. Saját magát bünteti ezzel, és utána Istent vádolja azzal, hogy keményen bünteti őt. De a büntetés első szerzője az ember, és éppen az ember, mert Isten annyira Atya, hogy sose venne igénybe bizonyos vad büntetéseket.

Azok az igazságtalan emberek büntetései, mert igazságtalan dolgok váltják ki; büntetések, amelyek elsöprik a bűnösöket és az ártatlanokat, sőt, amelyek jobban ránehezednek az ártatlanokra, mint a bűnösökre, akik mindenekelőtt főokai a büntetésnek. Ez az *Ő* órájuk. A Sátán megvédi őket, mert nekik kötelességük, hogy őt szolgálják. De a földi élet után az igazságosság egyensúlya helyreáll, és a Sátán többé nem tudja megvédeni szolgálait, sem pedig gyötörni Isten szolgálait. Isten akarata megérinthatetlen lesz, és el fogja határozni, hogy az ember és a Sátán vértanúi örvendjenek. Örülni fognak azok, akik sírtak és üldöztetést szenvedtek. Örülni fognak azok, akik értettek hozzá, hogy hűségesek maradjanak az erényekhez és a szeretet törvényéhez. Rettenetes büntetésben részesülnek a lázadók, a kevélyek, a kegyetlenek, az igazságtalanok, a testvérek üldözői és Isten megbántói...

Az emberben el van rejtve egy isten és egy vadállat.

A középben, a mérleg tengelyét képezve e két ellentétes erő között, van az akarat, az ember értelme, az ő erkölcsi mivolta, és a mérleg nyelve ki van téve az állandó ingadozásnak. A vadállat felé hajlik, ha a sötét erők vannak túlsúlyban. Az isten felé hajlik, ha a ragyogó lelki erők uralkodnak. De ha a tengely rendíthetetlen, ha nem forog, és az ember meg tudja őrizni magát *értelmes élőlénynek*, a mérleg nyelve oda mozdul, ahol a természetfeletti cselekedetek buzgósa van, és a vadállat le van győzve, és az isten diadalmaskodik.

Azt is mondhatnám neked, hogy az ember akarata, amely szabad és tudatos, olyan, mint egy rezgő iránytű a finom központi tengelyen, szinte felfüggesztve, de vonzva az isteni erőtől, a tökéletes Sarktól, amely ellentéte az ördögi sarknak. Ha az akarat ért ahhoz, hogy megőrizze magát jónak, a tú szűkségszerűen mindig oda fordul, ahol a természetfeletti van. Az élet eseményei megforgathatják ismételten az embert minden irányban, mint a forgószelet a falevelet. De túje, akarata, mindig Isten irányába mutat. Néha teljesen megperdül maga körül, hogy megtalálja Istent. De megtalálja, amikor Isten az ő Mindene. És mindig Istenben lesz, mindig a szeretetben, akkor is, ha az emberek és az ördögök kimerítő munkával igyekeznek megzavarni őt, és megperdíteni, viharba vinni, a sziklazátony felé, hogy elveszítsék. Nem. Ha valaki erős Istenben, túje nem veszti el mágnességét, és Isten felé fordul, és Istenért dolgozik, és Istenért bocsát meg.

Hogyan érheti el valaki, hogy ilyen szilárd maradjon? Pál ezt mondja: „Öltsétek fel Isten fegyverzetét!” Azaz vegyétek az *Ő* erejét, hogy védő páncéllemezeket csináljatok belőle. Mert csak Isten erői tudnak ellenállni azoknak az erőknek, amelyek titeket támadnak, és nem a kis emberkéék, akik látszólag megtámadnak titeket; nem a test és vér bennetek lappangó erői; hanem ennek a sötét világnak urai, a pokoli hatalom vezetői, akik valójában a mozgató erői azoknak, akik titeket megtámadnak, és nektek fájdalmat okoznak. Az emberek, sokszor, a Sátán által mozgatott bábuk, és ők nem tudják ezt, és nem hiszik el. Önmaguktól nem lennének képesek oly sok rosszat tenni.

De amilyen felületesek, nem figyelnek rá és kevélyek, nem igyekeznek megvédeni magukat, megvetik azt a védelmet, amit Isten ajánl fel nekik, és csupaszok, gyengék,

álmosak, könnyen befolyásolhatók. Azzal végzik, hogy elviszi őket az Ellenség, aki feltüzeli őket, Isten gyermekeinek fájdalmára.

Egy másik veszélyes erő a test. Az bennetek van, és az a lázadó, amely mindig felemeli fejtét. De Isten fegyverei megfékezik. Vegyétek azért azokat, hogy ellenálljatok a kísértéseknek, amelyeknek ezernyi nevük van, amelyek ezernyi részről jönnek, amelyek nagyon rávetik magukat az ember állati részére, mind erkölcsre, mind lelkére, és akkor győzni fogtok. Vegyétek az igazságot és az igazságosságot kardként és páncélként, a hitet pajzsként. Vegyétek a kereszténység előtti és utáni bölcsesség mély ismeretét, hogy a tévedés veszélye nélkül járhattok Isten békés és szent útján.

Hit, hit, hit! Aki hisz a jövő életben, hogy Istennel egyesülve örvendjen, aki hisz a tanított igazságokban, az nem vész el. A tüzes dárdák, mondja Pál – én még azt is hozzáteszem: a Gonosz mérgezett dárdái – hidegekké és ártalmatlanokká válnak a hit fehér folyamában. Hit, lelki erősség és bölcsesség. És birtokában leszte a győztes léleknek, mindazok ármánykodásai és támadásai ellen, akik gyűlölik Istent.

És türelem, még magatok iránt is. Ne veszítsétek el türelmeteket, ha minden gondosságtok ellenére is, néhány ütés ér titeket. Ne mondjátok: „Ez annak a jele, hogy elvesztettem Isten kegyeit”. Gondoljatok mindig arra, hogy a Sátán azok ellen dolgozik, akik nem az övéi. Nem ostoba, hogy idejét vesztegesse azokra, akik már alattvalói. Értelmesen használja idejét, hogy rosszat tegyen ott, ahol érdemes azt tenni, ott, ahol fájdalmat okozhat Istennek, ott, ahol a békében hagyás annak megvallása lenne, hogy azt akarja, hogy legyőzzék és veszítsen. Mert a Sátán látja a múltat és a jelent, de nem a jövőt. Azért be tudja csapni magát, hogy amíg az ember él, azt is a magáévá teheti, aki jelenleg igaz életet él. És kitartásával néha el is éri.

Meneküljete Isten menedékébe, és ne féljete! Legyen előttetek Jób! A Sátán kihívta Istent. A Sátán, aki nem látja a jövőt, és győzelmet remél a felett is, akinek neve már be van írva az égben. Kineveti Istent és az igazat, gúnyolódva: „Érintsd meg abban, ami birtokában van, és meglátod, hogy átkozni fog téged!” És az Úr megengedte neki, hogy megkísértse, de nem azt, hogy megölje. És a Sátán kiöntötte dühét az igazra, nem kímélve meg őt semmiféle szenvedéstől, még attól sem, hogy igazságtalan szemrehányásokat tegyenek neki a hamis igazak, azaz azok, akik csak szavaikban voltak igazak.

De Jób, mert Isten erejébe öltözött, megmaradt igaznak. És a Sátán elvesztette a csatát, és megaláztatást szenvedett a három bábu, akiket ő mozgatott, hogy növelje a próbára tett szenvedését, és panaszkodásra indítsa őt.

A Sátán elmehet egy határig, de nem tovább. Sose felejtse el ezt! Isten lát téged, és gondoskodik rólad. Maradj meg az Úr útján, és Ő veled lesz.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 308-314)

Isten Országá

Az egyház (Gal 4,1-7)

Isten szava mindig ítélet elé állít. Mindig olyan, mint egy próbakő az emberek számára. Aszerint, hogy milyen fémből vannak, máshogy válaszolnak rá, és Isten aszerint ítéli meg őket, amint válaszoltak

Először az éjszaka közepén szállt le, a harag idejében, hogy kérlelhetetlen büntetés legyen azok számára, akik lábbal taposták Isten szolgáit. A második alkalommal az éjszaka közepén szállt le, az irgalmasság idejében, hogy hatalmas üdvözítő szeretet legyen. Isten Igéje folytatja, századról századra a megítélést és a próbakő szerepét az emberek között. Kérlelhetetlen büntetés azok számára, akik kinevetik és üldözik azokat, akik hűségesek hozzá. Hatalmas szeretet, amely üdvözíti és oktatja azokat, akik jóakaratóan keresik ezt az Igét, és szeretik, lelkük kedves jegyeseiként, akitől sose válnak el, mert minden örömeiket benne találják.

Az Ige leszállása általában a bensőséges órák csöndjében történik, amikor az ember magába száll, és felidézi cselekedeteit, azokat a mindennapos cselekedeteket, amelyeket azzal az alázatos vággyal vitt végbe, hogy engedelmeskedjék az Úr szent és kettős szeretete parancsainak, vagy amely cselekedetei arcátlanul kigúnyolták Istent, az erkölcsöt és a szeretetet.

Kedvesen és hosszasan beszélget az Isten lelke az emberrel, vagy röviden, villámként dörög rá Isten a bűnösre. Isten Igéje a legváratlanabb órákban száll le, kihasználva az alkalmas pillanatot, amikor az én egyedül van önmagában.

És szeretettel énekel, vagy haragosan zúg, kedves, mint a simogatás, félelmetes, mint a sebes nyíl, nagyobb boldogságot ígér, vagy Istennek rettenetes villámára figyelmeztet. És mindig irgalmas, akkor is, ha fenyeget. Mindig irgalmas, akkor is, ha a földre teper. Földre teper, mert föl akar emelni. Villámlik, hogy megtisztítson. Megvakít, hogy megnyissa a szemeket.

Damaszkusz útjai megisméltődnek végtelenül sok teremtmény számára. És boldogok azok, akik értenek ahhoz, hogy felkeljenek, az Isten irgalmassága által porrá égett anyaggal, a világ hiúságai számára megvakult szemekkel, készen arra, hogy az ellenségekből Isten szolgálivá váljanak, és annál inkább boldogok, minél inkább megmutatja nekik Isten, hogy mennyit kell szenvedniük Nevéért.

És boldogok azok, akik mindig Isten barátai, sose válnak kevélyekké az Ige miatt, aki szereti őket, hanem alázatosan engedelmeskednek minden parancsának és tanácsának, amit nekik ad, és számíthatás, zsugoriság nélkül teljesítik azt, és kiárasztják pusztán Isten szeretetének, tiszteletének és megdicsőítésének szelleme által.

Ők mindnyájan felnőttekké válnak mind azok, akik állandóan előre haladnak a tökéletességben jó akaratuk által, mind azok, akik Istennek egy csodálatos beavatkozása révén, amely megsemmisíti őket a rossz úton, hogy ráhelyezze őket a jó útra, az Ige által, a gyermekekből, akik voltak, felnőttekké válnak, készen arra, hogy megkapják az atyai örökséget, mint értelmes gyermekek, akik méltók ennek a névnek a viselésére.

Meg vannak keresztelve, keresztények, a szent keresztség erejéből, azért világra jöttek, élnek az „élők” nagyszerű társadalmában, ami pompás dolog. De még nem elég. Elég lenne, ha Isten magához hívná őket kisgyermek korukban. Akkor nem lenne más követelmény ahhoz, hogy belépjenek az égbe, és részeseivé váljanak az örvendező népnek. De amint az asszony szülöttje növekszik korban, *úgy növekednie kell* a bölcsességben és a kegyelemben

is, Isten és az emberek előtt, hasonlítva ahhoz, aki minden világa jött és „élő” ember Elsőszülöttje.

Az Anyaszentegyház, Krisztus jegyese és azért Anyja, termékeny Anyja a tőle születetteknek, örökdió és kiosztja Jegyesének kincseit, a végtelen kincseket, amelyeket Krisztus szerzett, és amelyeket áldozatával a kegyelem és az üdvösség örök forrásaivá tett. És a lelkek növekedni és táplálkozni tudnak, növekedni és megerősödni, növekedni és eljutni a felnőtt életkorba, amelyben a kisgyermekből, akik még nem tudják használni az atyai örökséget, örököséivé és birtokosaivá válnak az atyai javaknak.

Az Egyház odanyújtja a táplálékot. A csecsszopóknak, a kisgyermeknek el kell fogadniuk azt. Ha ők visszautasítják, vagy hányingerrel veszik magukhoz, ha inkább más táplálékokkal akarják keverni, vagy kimondottan más eledellel helyettesítik, akkor az Anyaszentegyház hiába nyújtja nekik a táplálékokat, amelyek a kisgyermeket lelkileg felnőttekké teszik, akik „élnek” és „látanak”, mert bennük van az Élet és ők a Világosság barátai. A kisgyermek akkor nem nőne fel, hanem meghalna, vagy legalábbis megmaradna csecsemőnek, ami nem bűn, de hősies szentség sem, és amit hosszas engeszteléssel kell jóvátenni, hogy eljussanak a tökéletes életkorra, a tisztító és irgalmas lángok között. A kisgyermek, a lusta lélek, a nemtörődöm, a fásult akkor nem változik át halálakor a kisgyermekből az örökössé, hanem hosszasan kell szenvednie, hogy helyrehozza lanyhaságát, önzését és hanyagságát, és eljusson a tökéletes életkorra.

„Arcra az örökös kiskorú semmiben sem különbözik a szolgától, bár mindennek az ura; hanem gyámok és gondviselők alatt van az atyjától előre meghatározott időig.” Íme, ezekben a szavakban burkolva benn van a figyelmeztetés, hogy az ember mindig kisgyermek a tökéletességben, összehasonlítva a Végtelen tökéletességgel. Kötelessége megmaradni a gyámság alatt, engedelmességgel Anyjának, az Egyháznak, aki tökéletes a lelki dolgokban, és tudja, miként vezesse, és milyen ételekkel táplálja, milyen gyógyszerekkel gyógyítsa, hogy megvédje őt az eredeti bűn, a világ és a Sátán mérgétől.

A bűnre való hajlandóság nem szűnt meg, jóllehet annak feltételt Isten eltörölte. A Sátán lehelete feléleszti lappangó tüzét, hogy lángjával tönkretegyje az embert. Az Anyaszentegyház ráhinti balzsamát, olajait, vizét, Krisztus isteni vérére, hogy elcsitítsa a viharokat, kioltsa a lángokat, meggyógyítsa az égési sebeket, tűzállóvá tegye a lelket, hogy az ne égjen ki. Felüldíti a Sátán és a test ismételt támadásai elleni harcban kimerült lelket az Úr Jézus éltető Vérével és Testével.

Azért a Római, Egyetlen, Katolikus és Egyetemes Anyaszentegyházban nemcsak kötelesség, hanem szükséges elfogadni az élelmet annak, aki élni és az Atya Országának örökösévé válni akar. Azért, aki nem teszi ezt, és nem folyamodik állandóan kincseihez, az oktalanul kiteszi magát az elbágyadásnak és a halálnak. Azért, aki azt mondja, hogy nincs szükség az Egyházra, hogy az felesleges intézmény, amelyre nem szorulnak rá azok a lelkek, akik értettek ahhoz, hogy lelkiekké tegyék magukat, az sátáni szavakat mond, és ajkával már az beszél, aki gyűlöli az Egyházat, amint gyűlöli Krisztust, akitől, mielőtt még az ember létezett volna, már megtagadta az imádást.

Nem tudtok, nem vagytok képesek lelkiekké lenni Isten Lelkének segítségével nélkül. És a Lélek a szentségeken és az Egyházon keresztül jön hozzátok.

Nem tudjátok, nem vagytok képesek megőrizni magatokat lelkieknek, hogy Isten kegyelméből elérkezzetek oda az Anyaszentegyház által nyújtott ételek felhasználásával, ha nem folytatjátok a benne és vele való életet, és nem éltek azzal, amit ő ad nektek.

El kell tudnotok merülni, mint a halaknak a halastóban, a hétégű forrásban, és abból sose szabad kijönnötök, mert így megmenekültök a Sátán harapásától. Az, aki azt mondja: „Velem van az Isten, és azért nincs többé szükségem az Egyházra”, az ezzel a kevély gondolattal eltávozik az Egyházból és az Életből, és Isten szemében szennyes a pokoli Kígyó nyálától.

Minél inkább növekedtek a bölcsességben és a kegyelemben, annál inkább él bennetek Krisztus Egyházának szeretete és a neki való engedelmisség.

Minél inkább elérkeztek az erősek férfias keménységéhez, annál inkább magatokba szívjátok szent emléiből az Életet. Minél inkább Istenben és Istennel vagytok, annál inkább bennetek van Isten, és ti annál inkább a Szent, Római, Katolikus, Apostoli Egyházban vagytok, aminek testében kering a mi Urunknak, Jézusnak szentséges Vére. Jaj annak, aki elszakad tőle! Jaj annak, háromszoros jaj annak, aki elszakít titeket az Egyháztól! Jaj annak, aki azért, hogy próbára tegye a lelkeket, vagy hogy elcsábítsa őket, megkísérli elszakítani vagy eltávolítani őket a kapcsolatuktól, mondva: „Ne menjetek a forráshoz és a magtárhoz! Ha igaz, hogy Isten van és Isten bennetek van, semmi sem fog megváltozni, még akkor sem, ha ti nem táplálkoztok az egyházi ételekkel”; vagy: „Annyira veletek van Isten, hogy ti nélkülözni tudjátok ezt.”

Még az Igétől nem jött rendelkezés és tanács, hogy lebecsüljék az Egyházat és annak vezetőit. Sose fog jönni. Az örök intézmény, amely ellen még a Sátán sem győzedelmeskedik. És ha most a pokol erői és a tévtanok és bűnök áradata látszólag fel akarják borítani, csak kemény lökést kap, ami megrengeti, és fájdalmat okoz neki, de ami után még szebb lesz. A legragyogóbb lenvászon ruhába öltözik, amelyet oly sok dolog porossá tett, és amelynek köntösét bíborszínűvé tette az üldöztetés. A könny és a vér szükséges a lenvászon fehérré tételéhez és a köpeny bíborszínűvé festéséhez, amelybe Krisztus nagy, halhatatlan Jegyese öltözik.

A sötétség után jön a világosság. Mindig. A világ teremtésénél. A nap megszületésénél, éjszaka után. A korszakok és a korok egymásra következésénél. A rothadás szüli meg a halálból az élet elemeit. A temetők sötét sírjaiból születnek majd meg a táncoló lángocskák, amelyek együtt meleget és fényt tudnak árasztani. A legszomorúbb lelki korszakokban, amelyekben úgy tűnik, hogy a halál kioltja az Életet, és a Sötétség legyőzi a Világosságot, és az anyag elfojtja a lelket, de nincs legyőzve az Élet, a Világosság és a lélek.

Lábbal tapossák őket. El vannak rejtve. Mint a földbe hullott mag, amelyet betakar a trágya a szomorú, téli hónapokban. Megalázottnak tűnik a mag, amely el van temetve a föld és a bűzös trágya rétegei alatt. Látszólag elvesztette a napot, és a nap őt. De éppen azért, mert alul van, megalázva, elnyomva, legyőzve a földtől, a mag gyökeret tud verni, többé már nem a könnyű mag, amelyet az arra járó eltaposhat lábával, a szél máshová fújhat, a madár elnyelhet. Erős növényé válik, vidámmá, hasznossá, virulóvá, megnövekedve értékben és erőben; jótékonyá, diadalmassá, a napfényben élve a legszebb hónapokban.

Úgy tűnt, hogy a Fény elhomályosodott és eljött a halál. A romlás elterjedt, és erős hullámai elborítanak. Ne féljete! Ez rázza fel az alvókat, és ébreszti fel bennük a vágyat a magasból jövő hangokra. A küzdelem hasznos ahhoz, hogy az atléták erősek maradjanak. A romlás által előidézett hányinger felkelti a vágyat a tiszta iránt. A sötétség ösztönöz a világosság keresésére. A félelmetes arányokat elérő anyagiasság felkelti a vágyat a lelkiesség iránt.

Az emberiség, amely a Sátán labdájává vált, mert elaludt egy ködös korszakban, amelyben nem voltak vallásos küzdelmek, és megvetéssel a sárba tiporták, az ütésekre azzal válaszol, hogy a magasba szökken. A lélek korszaka jön majd ez után az anyagiasság után. A Világosság korszaka visszatér majd a jelenlegi sötétség után. Az Élet korszaka foglalja majd el a helyét a szinte halálos haldoklásnak. Isten korszaka felkel majd, hogy az utolsó küzdelemben erőt adjon. Isten korszaka fog uralkodni a Sátán korszaka után.

Talpra, keresztények, teljes szeretettel Isten, az Egyház, a felebarát és magatok iránt! Az Atyaisten elküldte nektek Fiát és Testvéreteket az Anya által, hogy Mesteretek és Megváltótok legyen, és hogy ti Isten gyermekeivé legyetek. És hogy gyermekei legyetek, Isten saját Fiának Lelkét öntötte szívetekbe, és helyettetek Ő kiáltja: „Abba! Atya!”

Az ember, a legtökéletesebb sem lenne képes soha sem azzal az erőteljes szeretettel imádkozni, amely elnyeri a csodát, *minden* csodát, s akkor, íme, Isten Lelke imádkozik bennetek és helyettetek, hogy elnyerje azt, ami hasznos és szükséges számotokra, ami szent és alkalmas szentekké tételetekre.

És mindig az Úr Lelke, aki a hívek szívébe van zárva, kéri és kiáltja kimondhatatlan sóhajtozásokkal: „Abba! Atya!”

És helyettetek mondja azt. Kitől féltek akkor, ha azt mondhatjátok Istennek: „Atya”? Ha maga Istennek Lelke mondja azt helyettetek, megvallva így, hogy az Atya gyermekeinek mondhatjátok magatokat, hogy Istennek gyermekei vagytok? Ha ugyanaz a Lélek, akit Isten végtelenül szeret, mivel Ő maga imádkozik, és kér helyettetek?

Fel tehát, és ne féljete azoktól a dolgoktól, amelyek elmúlnak! Ne féljete! Nem vagytok szolgák, akiket elbocsáthatnak máról holnapra, és akiknek nincs joguk a családtya javaira. Hanem gyermekek vagytok. Az Igazi Életre születetek, Krisztus érdemei által, az Életre vagytok megőrizve, szintén ezek által az érdemek által, amelyeket Krisztus Jegyese anyaian nyújt felétek. Gyermekek vagytok. És az atyai örökséget senki sem veheti el tőletek. Nem lehet tönkretenni, mert az Egy Országát nem érinthetik meg azok a romboló elemek, amelyek a földön bajt okoznak, megaláznak és levernek. A Sátán tüzei és az elszabadult sátáni hordák, a fekete Lázadó Fejedelem fekete hordái nem érnek fel a ragyogó helyekig, ahol teljes a szentek öröme, ahol tökéletes a béke, ahol a szeretet oly magasztos, hogy csak a másvilágon ismeritek majd meg annak kiterjedését és mindent felülmúló édességét.

Ezek az örömök, ez a béke, a Szeretetnek ez a birtoklása, amelynek Isten igazi szolgálói már itt, ahol vagytok, örvendenek, és amelyet én, az Úr angyala, kívánok nektek mindig tökéletesebben, odaát várnak rátok. A tietek. Azoké, akik minden és mindenki ellen, hűségesen az Igéhez, Isten gyermekeivé tudtok lenni, és azok tudtok maradni.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 367-374)

A titokzatos test

A gyógyíthatatlan rossz nem az, hogy valaki a pogányság sötétségében vagy bálványimádásban született, sem pedig az, hogy egy tévhit ködében született, amelyben megmarad az Igaznak egy emléke, az Igaz Vallás részeinek emléke, de meg van fosztva az Élettől, mert el van választva a Titokzatos Testtől, amely az egyetlen élő Test. Hanem az a rossz, ha, miután valaki az Egyházban született, tévhitűként, pogányként, leváltként és a bűn által halottként él.

Nincs Élet a Római Egyházon kívül. De mindnyájan beléphetnek az Életbe, és a Római Egyház nem vonakodik befogadni ölébe a „halottakat”, akik más vallásokból jönnek, amelyek kinyilatkoztatott vagy bálványimádó vallások, és megszülni őket az Életre, úgy, amint Jézus sírja befogadott egy holttestet, és megszülte az Élőt, azt az Élőt, aki önmagától tért vissza az életbe, mert Ő az Élet. Ez az Élő, aki, mivel a Titokzatos Test Feje, nem tehet mást csak azt, hogy éltesse mindazt, ami hozzá tartozik és belép oda.

Ezt teszi az Egyház. Ő a Jegyes. És az Anya. Mint szent Jegyes, nem kíván mást, csak azt, hogy gyermekeket szüljön Jegyesének, hogy sok ember hordozza az Ő Nevét a föld minden részén. Anya. El van jegyezve az Istenséggel, aki Atya, birtokolva ezt a minőséget, mint az Első Személy, mint a Fiú Nemzője, mint a Szűz Megtermékenyítője, aki megszülte az Embert a Szentlélek műve által, mint az emberek Teremtője, Atya azért önmagát tekintve és teremtményeit tekintve. Mivel jegyese Atya, az Egyház nem tud más lenni, mint Anya. Teremtőjének, Alapítójának, Jegyesének és Fejének gondolatát és érzelmeit magáévá téve: Anya. És mint Anyának, minden gyermekéért vágyakozva ver a szíve.

Minden emberben, aki szét van szórva a földön, lát egy csírat, amelyet hordoznia kell és meg kell szülnie az ég számára, és kitarja karját, és kitarja ölét az alaktalan csírák befogadására, hogy önmagával táplálja, és megszülje őket Jegyesének.

De a küzdő Egyház a tanító és a tanuló Egyházból tevődik össze, úgy, amint a test szervekből és húsból áll. A szervek, a hús nélkül, amely megvédi őket, nem lennének képesek egy testet alkotni. A hús nem tudna élni a szervek nélkül, amelyek fenntartják, vérrel elárasztva, táplálják a mirigyek nedveivel és az oxigénnel, megtisztítják a mérgektől, amelyek naponta képződnek és a salaktól, ahhoz, hogy éljen és test legyen. Az Egyháznak, a Titokzatos Testnek is szüksége van a kölcsönös közreműködésre a szervek és a tagok között, a tanító és a tanuló rész között. És a tanító Egyház a tanulóhoz fordul, oda fordul, ez a nagy Anya, és azt mondja: „Segíts engem megszülni az Életre az alaktalan csírákat, amelyek a földön vannak!”

Hogyan? Áldozatok által, mert a hívek áldozata segíti a papokat. És pénzzel. Mert a hithirdetés nagyon költséges teherrel jár. Behatolni, terjeszkedni, megszerettetni kiadást jelent. A pénz az egyik csapda, amit a Sátán az ember pusztulására teremtett. De, mint minden dolgot, amit a Gonosz teremtett, meg lehet váltani. Meg van váltva a nagy Bűn, Krisztus áldozata által. Meg lehet váltani a vagyont is, ha szent célra használják. És, én mondom neked, nincs szentebb cél a vagyon használatára az irgalmasság cselekedeteinél. És a testi és lelki irgalmasságnak szinte minden cselekedete megvalósul a misszionárius által, azaz a jó pap által, mert az egész Föld missziós terület. Templomának kapuján kívül, rendházának küszöbén, a pap vagy a szerzetes megtalálja a bálványimádót, a tévhitűt, a hitetlent, az istentelent, a „halottat”, az alaktalan csírat, és az Anya-Egyház ölére viszi, hogy az megszülje őt Istennek.

Ő, az Ige mondta: „Aki csak egy pohár vizet ad egy tanítványomnak, nem veszi el jutalmát.” És azt mondta: „Szereztek barátokat az igazságtalanul szerzett vagyonnal, hogy amikor meghaltok, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.”

Az Anya iránti kötelességgel és szent ravaszsággal önmaguk iránt, a katolikusoknak, az Úr Jézus Krisztusban hívőknek kötelességük lenne megszerezni maguknak ezeket a barátokat: a keresztényekké letteket, lelki vagy anyagi segítségük által – még jobb, mert tökéletes: ha a lelki és az anyagi együtt van – akik közvetett megváltóik halálakor, fogadják őket az örök hajlékokban.

Nem jó katolikus, aki csak egyedül imádkozik.

Nem jó gyermeke Krisztus Egyházának, aki csak *saját* jövőjéé dicsőségére gondol, *saját* jelenlegi szükségleteire, *saját* küzdelmeire, *saját* fáradalmára, de nem gondol az Anya dicsőségére, az ő szükségleteire, az ő küzdelmeire, az ő fáradalmaira, hogy befogadja és megszüljje az Igazságra, az Életre, az Útra és a Világosságra a szegény testvéreket, akiknek, mint fattyaknak, nincs se atyjuk se anyjuk sem a földön, sem az égben, mert azon a Családon kívül élnek, amelyben Isten az Atya, az Egyház az Anya, a szentek és a katolikusok a testvérek. A Szentek édes és szent Közösségében, miért vagytok ti katolikusok, oly lanyhák arról gondoskodni, hogy oly sok embertestvéretek belépjen abba? Ha azt mondjátok, hogy szeretitek az Urat és az Ő Nevét, miért nem fáradotok áldozattal és pénzzel, hogy Őt minden ember szeresse?

Ő azt mondta: „Az aratás igazán nagy, de kevés a munkás. Kérjétek az aratás Urát, hogy küldjön sok munkást aratásába!” És nem emlékeztek rá, mikor mondta? Máté azt mondja? „És amikor látta a tömeget, részvételt volt irántuk fáradtságuk és kimerültségük miatt, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok.” Tehát ezek a szavak akkor hagyták el Jézus Urunk ajkát, amikor a résztvevő szeretet lesújtotta Őt azok miatt, akik pásztor nélkül, fáradtak és kimerültek voltak.

Aki nem remél a jövő életben, akinek nincs hite, amely kielégíti a lelket, azaz hiányok nélküli igaz hite: katolikus hite – mert minden más vallás, minden más hit hiányos, meg van törve, amely előtt bizonyos órákban retteg a lélek, amely érzi, hogy nincs az igaz hiten – amely nem orvosolja saját emberi fájdalmát balzsammal és a szeretet mézével, akinek végül nincs meg minden lelki segítsége, amelyet bőségesen ad az Egyház a benne élőknek Krisztus érdemeinek és a szentségeknek gyümölcseiként, az ugyancsak kimerült és fáradt, és pásztor nélküli juhoknak érzi magát, kiszolgáltatva a rablóknak és a farkasoknak.

Ti emberek, nem ismeritek azoknak a lelkeknek szomorúságát, akik nélkülözik a kegyelmet, és nem elmélkedtek arról. Mi látjuk őket. És ugyanúgy szánjuk őket, mint a Mester, látva a nagy, elhagyatott aratást.

Az Egyházban élő lelkek, halljátok meg Krisztus siralmát! Az Úr magtárai várják az aratást, mielőtt eljön a nagy gyülekezés órája. Cselekedjétek, hogy a vad földeket bevessék, és gyümölcsöt hozzanak, és utána legyenek munkások, akik követik a magvetőket. Mert az Úr munkásai között, az *igazi* munkások között, hamarosan elhalad a halál sarlója, és levágja őket. És aki vetett, gyakran nem gyűjti be a termést. Azért szükséges imádkozni, imádkozni és imádkozni, hogy számosan legyenek, annyian, amennyi a kalász, szeretném mondani, mert a magnak, minden egyes magnak két védő angyala van, Istené, a szellemi, és az Egyházé, a papi. A világ meghal a paphiány miatt.

Tudod mit jelent ez a szó: pap? Felszenteltet jelent. Teljesen Istennek szenteltet, felajánlottat jelent, hogy a lelkeket Istenéhez vigye. Mindennek el kell pusztulnia a pap számára. Mindennek. Csak Isten és a lelkek maradnak meg. Meg kell őt fosztani mindentől, még saját emberi voltától is. Fel kell áldoznia magát küldetésének. Mint Krisztus tette.

Amikor így van, akkor Krisztus munkása. Tud vetni és aratni, biztos lehet abban, hogy nem növekszik konkoly az ő földjén, és hogy minden emberből egy lelket, egy tiszta lelket formál.

Az égben nincsenek különböző színű fajok. Minden fény és szépség, minden tisztaság és szeretet. Az égben az Ég és Föld Ura beengedi lépni azt, akinek lelke tiszta és fel van díszítve. Nem utasítja el a feketét, sem a mongolt, sem a polinéziait, senkit sem. Azok az Ő

gyermekai. Fiának testvérei, akiket *mindet* szeretett az Atya ölén, utána a földön, utána a kereszten, szemlélve azokat is, akiknek létezését akkor a világ nem vette tudomásul. Az indiánokat éppúgy, mint a patagóniaiakat, a távoli Óceánia, Ausztrália lakóit éppúgy, mint a rézbőrűeket és azokat úgy, mint az eszkimókat. Mindnyájukat látta elvonulni, mintegy szemlén, a Haldokló szeme, a nagypéntek sötét egén. És az észak, jéggel és erdővel fedett országai, és a kietlen vidékek, és az egyenlítői őserdők, és az ismeretlen szigetek, a nagyok, mint a világrészek, a kicsinyek, mint az atomok, és a földalatti tűztől égő vidékek és a sarkok jégsapkái, ahol lehetetlennek látszik az élet, kirajzolódtak előtte jövőjükben, és mindegyik számára kívánta az Ő Áldozata és határtalan Szeretete, hogy Isten napja rajzolja ki egy kereszt árnyékát úgy, amint a T betűje belenyomódott a misszionáriustól a lelkekbe, hogy a bálványimádók és a pogányok Népének tagjaivá legyenek.

(A 241-248)

Keresztségünk (Róm 6,3-11)

Isten küld engem, hogy lelked vigaszára megmagyarázzam neked Szent Pál tanítását a keresztségről, amelyet még a buzgó katolikusok között is csak nagyon kevesen fognak fel.

Mi, pontosan véve, a keresztség? A legtöbben azt válaszolnák: „Egy szertartás, amelyet az élet kezdetén szoktak használni, hogy megmutassák: ők katolikusok”. Egy másik, sokkal kisebb részük, azt mondaná: „Ez a szentség törli el az eredeti bűnt, és adja meg nekünk a Kegyelmet.” Ez már jó válasz lenne. Megmutatná a vallásos tudás birtoklásának azt a csekély fokát, amely elégséges ahhoz, hogy katolikus módon éljenek, úgy, hogy üdvözüljenek, ha ismeretükhöz a jó akarat is társul.

De nagyon kevesen mennének tovább gondolataikban addig, míg igazán behatolnának a keresztség lényegébe, igazi természetébe, ami el van rejtve a szertartás által használt anyag mögé.

Ha sokan gondolnának a katolikus keresztség „természetére”, és ha sokan törekednének azt megértetni gyermekeikkel azok zsenge korától kezdve, akkor ezekben a gyermekekben és szüleikben, valamint keresztszüleikben Krisztus iránt oly nagy szeretet ébredne, hogy az távol tartaná őket a bűntől. Oly erős lenne ez a szeretet, hogy elvinné őket a szent cselekedetekhez, hogy azokkal visszafizessék a kegyelmet, amelyben életük elején részesültek. Szeretetükkel fizetnék vissza tartozásukat, amivel tartoznak Krisztus iránt úgy, amint szenvedésükkel fizetik vissza adósságukat, amivel a Magasságbelinek tartoznak

„Bocsásd meg a mi vétkeinket” – imádkozzátok. Ő tanított meg titeket erre. De helyes, hogy amennyire tehetitek, törekedjetek megfizetni adósságotokat, saját erőtökből anélkül, hogy megfeledeznétek arról, hogy egyedül Isten nagylelkű.

Ez a tartózkodás a bűntől, ez a szeretetteljes elismerés Az iránt, aki Isten gyermekeinek természetét adja nektek – részesítve titeket a kegyelem által az Életben, a dicsőségben, az istenségben – magától jön abban, aki úgy tudja szemlélni a keresztséget, amilyen az valójában.

A keresztség elmerít Jézus szenvedéseibe, könnyeibe, vérébe, megaláztatásaiba, halálába. Ezt teszi a víz jelképe által. A halál Legyőzője meghalt azért, hogy megsemmisítse a még nagyobb halált, amelyet a bűn okoz. És elvérzett azért, hogy fehérré tegye lelketeket, és átdőfette mellét azért, hogy befogadjon titeket Szívébe. És ott támadtok fel a Kegyelem életére.

Győztes és beteljesítő, Ő, akit legyőztek és felemésztettek. De megkívánja, hogy az emberek kövessék Őt, azért, hogy a Bárány vére ne kiáltson az égre ellenük, mint áldozatának szentségtörő kigúnyolói és eltékozlói ellen.

Ha a katolikus ember gondolna ezekre a dolgokra, nem nevezné többé a keresztséget „ceremóniának”. Nemcsak azt látná, hogy a szentség miként adja meg a kegyelmet és semmisíti meg az eredeti bűnt, hanem Krisztus áldozataként is látná, aki elvérzett azért, hogy megadja nektek a fürdőt, amely eltávolítja a Rosszat, és a Jó részeseivé tesz titeket; hogy a teremtményekből félistenekké tegyen, belétek öntve az üdvösséghez elengedhetetlen erényeket, és képessé tegyen a Bölcsesség fölfogására, a hitre, és az Irgalmasságba vetett reményre.

Aki Krisztus vérében megszületett és föltámadt, és hűséges marad ehhez Vérhez, az többé nem hal meg, hanem él az Üdvözítő Jézus Krisztusban, és mint Ő, legyőzi a világot és a Sátánt a féken tartott szenvedélyek által.

Lángnyelvek (1Pt 2,11-19)

Elmélkedjünk most azokról a dolgokról, amiket Péter tanított, aki mesteri módon tudott beszélni, mind emberi tapasztalata miatt, mind azért, mert az Ige oktatta és a Szentlélek világosította meg őt, hogy mindörökké képes legyen tanítani az apostoli Egyházat.

A kafarnaumi Simon, Jónás fia, Urunk Jézus Sziklája, tud beszélni az emberekhez, mint az az ember, aki apostollá *akart és tudott* lenni, és mint az az apostol, akire leszállt a pünkösdi láng, hogy felszentelje őt a tökéletes tanításra.

Elmélkedtél-e valaha ennek a tűznyelvnek a jelképéről, amit láttál, hogy leereszkedett minden apostol fejére, miközben koszorúként megkoronázta az Egészen Szentet? Meg akarom értetni veled. Általában azt mondják: a lángnyelvek alakjában érzékelhetővé vált az apostolok számára a szeretet és világosság, amit jelzett. De nemcsak ez.

Lehetséges és elég lett volna, ha a Vigasztaló a nagy szélviharban jött volna el, és behatolt volna a Vacsora termébe – ahol már létrejött az oltáriszentségi szertartás:

A testté lett Isten ajándékozása híveinek, hogy bennük legyen az elválasztás után is, és ne csüggedjenek el a Mester kedvesei, behatolhatott, és ott maradhatott volna csodálatosan ragyogó gömbként, hogy megvilágosítsa azok értelmét, akiknek beszélni kellett a világhoz az Igaz Istenről és az Ő Krisztusáról.

De a Vigasztaló nem korlátozta magát erre. Ő is, mint a Megtestesült Ige, *megtörte és ajándékozta* magát, egy közösségben, és a Bölcsesség, Értelem, Tanács, Tudás, Erősség, Jámborság és Istenfélelem ajándékainak kiáradásában és adományozásában, úgy, amint Jézus magát adta Testében, Vérében, Lelkével és Istenségével. A Bárány Vérének véres fürdője megtisztította az ember lelkét, de nem rombolta le emberségét – amelynek magától kellett harcolnia azért, hogy kifejlődjék tökéletes lelkisége – amely még a feltámadás után is nehézkes és homályos maradt. A Végtelen Szeretet, a Teremtő, az Atyával és a Fiúval együtt – mert a Három Akarata elválaszthatatlanul Egy, és isteni módon szeretik egymást – akarta *megteremteni* az új apostoli embert, akinek már volt Atyja, aki annak idejében az életre teremtette őt, és akit a Fiú a kegyelem életére teremtett. A Vigasztaló teljessé és tökéletessé akarta tenni ezt a két teremtést, rajtuk dolgozva. Ki akarta égetni az apostoli emberből a makacs emberi természet legsúlyosabb salakját, amely leginkább megmérgezte, amely a fejben székel, ahol az őt érzék egyesül a testi érzékiség szolgálatában. Ebbe van bezárva az a szerv, amely irányít minden érzékelést, és amely a legtávolabbi szervekhez továbbítja azt. Itt van a gondolat irányítója. A fej: az ember legfelsőbb része. Az ember az egyetlen testi lény, amely felegyenesedve jár, mintegy tanúskodva királyi mivoltáról. Ezzel mintegy jelképezi, hogy amint a hegycsúcsokat éri leginkább a napsugár, és oda szállnak le a természetes elektromosság nyilai, úgy ő, a teremtett világ csúcspontja, magába gyűjti össze az isteni Napot, és kapja tőle a természetfeletti, csodálatos parancsokat és megerősítést, Atyjától, aki az égben tartózkodik.

De a fejbe, amelyet túl gyakran nehéz vaspántként övez a hármass érzékiség, nem tud behatolni az isteni Nap atyai üzeneteivel, amíg a szív mélyéből a romlott emberi természet ködpárái szállnak fel.

Ő, a Szent Mester mondta: „A szívből jönnek a gyilkosság, rablás, házasságtörés, paráznaság, hamis tanúság, irigység és istenkáromlás gonosz gondolatai.” És felszállnak, mint egy bűzös parázstartó füstje, a fejbe, megzavarva a gondolatokat, amelyek azután kihatással vannak a végrehajtó szervekre.

Akkor is, ha az apostolok nem voltak gyilkosok, rablók, házasságtörők, paráznák, hamis tanúk, káromlók, mily tömkelege volt bennük a kisebb nyomorúságoknak, amelyek azonban mindig méltatlanok a lelki mesterekhez! És azok növekedhettek a kevélység által, hogy ők a

tanítók, és meg vannak áldva rendkívüli módon Isten rendkívüli ajándékaival! Hányan elbuknak emiatt! A rendkívüli ajándékok mily sokak pusztulására válnak!

Valóban azt kell mondani, hogy a lelkek kiválasztása a bűn által teljesebbé válik, de el lehet mondani, hogy nemcsak a sötét eszközök választják el a bárányokat a kecskéktől, hanem a rendkívüli ajándékok ragyogó eszközei is. Isten sokszor ezekkel az ajándékokkal árasztja ki magát. Gyakran nem marad ott, mert menekülésre készíti a kevélység, a hazugság és a lelki érzékiesség azok részéről, akik részesültek a rendkívüli ajándékban.

Az apostolokban ennek nem kellett bekövetkeznie. A Sötétség fiában, a nyomorult és istengyilkos Júdásban, a csoda ajándéka indította el az apostol pusztulását. De a tizenkettőben (Mátyással az áruló helyén), akiknek feladata volt hirdetni a jó hírt a világnak, nem szabad többé pusztulásnak lennie. És íme, a Lélek pünkösdi kiadásában kiégette és megtisztította az érzékek és a gondolat székhelyét: az apostolok fejét; szeretettel megkoronázta a Szűz fejét, az Ő Jegyesét, és arra korlátozta magát, hogy egyetlen csókkal illesse, amint arra méltó volt a Boldogságos Szűzanya, a Kegyelemmel Teljes, a Kegyelem Leánya, Jegyese és Anyja, Mária, az Apostolok és a földi Egyház Királynője, az égben lévő Angyalok Királynője. Alleluja!

És most, hogy megmagyaráztam a Vigasztaló Tűzének jelképes szétszétét annyira lángnyelvre és ugyanannak leszállását az apostolok fejére, forduljunk Péter apostolhoz, aki lelkiessé vált a Lélek magához vétele után, és visszaemlékezve arra, hogy ember, szeretettel és ismerettel és az igazságnak megfelelően megmondta és mondja az embereknek, tanítványainak és testvéreinek a szabályokat; amelyek által eljutnak arra a lelkiességre, ami szentekké teszi őket.

Azt mondja: „Kérlek titeket, mint jövevényeket és zarándokokat; tartózkodjatok a testi kívánságoktól.” Valóban, a keresztény ember jövevény és zarándok a pogány tömegben. A világ, mely szokásaiban pogány, és maga a gyenge emberi természet – mely többé-kevésbé rejtett vagy többé-kevésbé féktelen még a keresztényben is –, oda vezet, hogy a lélek jövevényként és zarándokként éljen olyan vidékeken, amelyek nem az övéi, amelyeket nem ismer, amelyek veszélyesek számára.

Péter azt tanácsolja: „Tartózkodjatok a testi kívánságoktól”, mint egy más néptől, amely elfoghat és rabszolgáivá tehet titeket.

Óvatosan járjatok el! Mert nem ismeritek a titeket körülvevő dolgok igazi arcukat. Jóknak látszhatnak, de aljasok, ártatlan képük van, de rablók. Különüljete el tőlük! Ne kössetek könnyen szövetségeket! Gyakoroljátok a szeretetet, de ne engedjétek, hogy behatoljon belétek az, ami a másé, ami nem a ti választott népeteké.

Gyakoroljátok a szeretetet, amely imádkozik, részvétellel van, és inkább viselkedésével oktat, mint szavával. De legyetek tartózkodók! Gondoljatok mindig arra, hogy a lélek törekenyebb egy szűznél, és ha elveszti szüzességét, többé nincs meg benne az ártatlanság frissessége. A bűnbánó lélekre leszáll a bocsánat, és a vezeklés ismét elfogadhatóvá teszi őt az Úr előtt. De az emlék megmarad, a bukás emléke. És az emlék gyötör, és a Sátánt szolgálhatja azáltal, hogy felkelti a szürkület óráinak rémképeit, amelyekkel minden ember találkozik, főleg a halál órájában azért, hogy félelemmel és Isten iránt bizalmatlansággal töltse el az embert.

Ó, a halálos és a szándékos (bocsánatos) bűnöktől mentes lélek fenséges biztonsága! Ó, mennyire igyekeznél, hogy újból megkeresd és megvédj a fenséges biztonságot, amely boldoggá teszi az embert!

Legyetek azért óvatosak, miközben jövevények és zarándokok vagytok. Önmagatok miatt, és Isten tisztelete miatt is. Akartok dolgozni az Ő dicsőségéért? Akkor törekednetek kell a pogányok megtérítésére, akik rabszolgái az érzékeknek és a világnak. De hogyan

tehetitek azt, ha azok érzékies és világias szavaitok miatt szemetekre vethetnék, hogy ti olyanok vagytok, mint ők? Vigyázzatok azért, hogy ne váltsatok ki zúgolódnást magatok ellen, hanem inkább, igazán szent cselekedeteitek által jó gondolatokat keltsetek, amelyek előkészítik az Úr eljövetelét a világ pogányaiba, akik megtérésük napján, amit nektek köszönhetnek, megváltókként fognak dicsőíteni titeket a Nagy és háromszor Szent Istennel és Üdvözítővel együtt.

Péter mondja: „Az Istenért vessétek alá magatokat minden tekintélynek!”

Hogyan? Talán Isten védi a gonoszok tekintélyét? Ne gondoljátok! De az, ami érdemeket szerez számotokra – a ti engedelmisségtek minden emberi tekintélynek, hogy ne mondhassák, lázadók, zavartkeltők vagytok, és rossz példát adtok másoknak – az ugyanakkor fokozatosan azok elítélésére válik, akik gonosz módon használják tekintélyüket. Azért vessétek alá magatokat nekik! Meddig? Ameddig emberi joguk van erre. De amikor egy emberi tekintély be akarna hatolni Isten uralmába, és az isteni törvényekkel ellenkező törvényeket akarna rátok helyezni, akkor legyetek *szabadok* és tudjatok meghalni, de ne áruljátok el Istent és Törvényét egy vagy több embertől való félelmetekben!

Ne az emberek kegyeire való számításból tegyétek ezt, hanem természetfeletti lelkiülettel, amely különbséget tud tenni jó és rossz rendelkezés között, és át tudja vinni azt a gyakorlatba.

Tegyétek azt, ami nem sérti a lélek jogát az Élethez, amelyet az üldöztetések nem tesznek tönkre, hanem inkább elviszik hozzá a Szent Törvényhez hűségeseket.

Tartsatok tiszteletben mindenkit! Isten meghagyja az emberek szabad akaratát. Az embernek nincs joga ahhoz, hogy megsértse a testvérek akaratát. Örökké átkozottak azok, akik erőszakkal rákényszerítik az emberi gondolatra a rabszolgaságot, hogy saját téves és veszélyes eszméikhez kötött rabszolgaseregük legyen.

Legyetek őszinte ellenfelei eszméitek ellenségeinek! Törekedjétek elvinni nekik a tiéteket, ami szent, az életszentséggel inkább, mint ékesszólásokkal. De sose sülyedjétek le az ő módszereikhez; a feljelentésekhez és az erőszakossághoz, a megvetéshez és a rágalmazáshoz! Akkor is, ha vannak szegény testvérek, akik tévtanokba burkolóznak, amelyek őket félrevezetik, ők mindig testvéreitek. Az Üdvözítő őértük is jött, imádkozott, szenvedett és meghalt. Nektek is imádkoznotok és szenvednetek kell megtérésükért, követve Krisztus Urunkat.

Ne adjatok a királynak vagy az állam vezetőinek nagyobb tiszteletet, mint amekkorát Istennek adtok. Sírtok, mert ezt tettétek. Összetévesztettetek egy embert, egy nyomorúságos embert, Istennek egy küldöttjével, megfélemlítve arról, hogy az emberek cselekedetei mondják meg, hogy Istenhez vagy a Sátánhoz tartoznak-e. És keserűen fizettetek ezért az ostoba bálványimádástokért. Egy bálványimádás se marad büntetlenül. Gondoljátok erre. Azért tiszteljétek a vezetőket, de egyedül csak Istent imádjátok!

A polgár nagyon függ vezetőitől, a gyermekek szüleiktől, a szolgák uruktól. Legyetek tiszteletteljesek, harag és irigység nélkül, a helyes útról vaki letérés vagy árulás nélküli Tanuljátok meg Istent látni az emberen túl, és miközben engedelmeskedtek a hivatalos viselőknél, a szülőknél vagy uratoknak, akik esetleg ellenszenvesek számotokra, nézzetek túl rajtuk, és mondjátok: „Atyám, én *téged szolgállok*. Téged szolgállok, teljesítve parancsodat, hogy szelídek és engedelmesek legyünk.”

Ó, akkor meglátjátok, hogy könnyű engedelmeskedni, ha erősen hiszitek, hogy Isten látja és megáldja ezt az engedelmisséget, mint az ember legérdemszerőbb cselekedetét, amint a Szent, akiben annyira látható Krisztus, a te Assisi Szent Ferenced mondja, hogy a tökéletes öröm nem a különféle dolgok ismeretében áll, hanem Isten Akaratának teljesítésében, és abban, hogy Isten iránti szeretetből türelmesen el tudjátok szenvedni a fájdalmakat és a kínokat.

Látod, lelkem, hogy az apostol szavai mennyire visszhangra találnak a Szeráf szavaiban, kegyelemnek mondva, és *nagy kegyelemnek*, hogy Istenre való tekintettel el tudjátok viselni a háborgatásokat és az igazságtalan szenvedést, mert amikor valaki bűnei büntetéseként szenved, az csak engesztelés, amely kijár fizetesként, és nem több. De amikor valaki nem követett el bűnt, sőt jót tett, és mégis szenvedést okoznak neki, az nagy kegyelem, amely ragyog Isten szeme előtt, és kincs, amely javatokra felhalmozódik az ég Országában.

(A 105-111)

Az ég kenyere (Kiv 16,1-7)

Az Ég Kenyere: a Manna, amit az ember nem tudott sem elképzelni, sem követelni. Az ember nem tudta saját magának adni, de az örök Úr nagylelkűen adja gyermekeinek, hogy ne haljanak éhen. Az édes, fehér manna, amit mértékkal adott *mindenkinek*, aki azzal mindennap táplálkozni akart. És csak a lázadás Isten parancsai ellen, a Törvény megszegése okozza azt, hogy a szent Étel, mely az Élet adója, a romlás eszközévé váljék. Nem önmagától, mert a Manna nem romlott, nem ront meg és megronthatatlan, mint Az, akit még a halál sem rontott meg, mert ez a Manna Ő maga, Testével és Vérével, Lelkével és Istenségével, úgy, amint földi életében volt. De romlássá válik, ha valaki bűn állapotában veszi magához. Mert átkozott az, aki Júdás lelkületével eszi, mint az engedelmesség és az igazság ellensége.

Fontoljátok meg Isten szavait: „És így én próbára teszem, hogy ő Törvényem szerint jár-e vagy sem.” *Valóban az, aki táplálkozik az Oltáriszentséggel, azzal az eledellel, amelyet maguk az angyalok sem kaptak meg, de amit a Végtelen Szeretet ad az embereknek, de nem lesz szentté, hanem megmarad annak, ami volt, vagy visszaesik a rosszabba, ezzel azt mutatja, meg, hogy nem jár a Törvény útján, mert többé vagy kevésbé súlyos bűnben megátalkodott lélekkel veszi magához ezt az Ételet, amely ily módon nem képes megváltoztatni őt.*

+

Az Oltáriszentség és a jóakarát – az Oltáriszentség: Isten szeretete, és a jó akarát: az ember szeretete – egyesülve, csak életszentséget képes létrehozni. A jó akarát, amely mentes a földi dolgoktól, amennyiben azok természetlenné tehetnék a Szent Magot, amelyből kicsírázik az örök Élet. A jó akarát az oltárra helyezi azt, ami az égőáldozathoz szükséges: vagyis, amit az oltáriszentségi tűz meg tud gyújtani, elégetve az érzéki embert, hogy lángra lobbantsa a lelket, megtisztítsa, elevenné tegye, mint az égbe törő lángot, amely tündökölve felszáll illataival az égbe, hogy egyesüljön a Tűzzel, amely azt meggyújtotta: a Tűz a tűzzel, a szeretet egysége által.

De amikor a jó akarát hiányzik, és az engedetlenség van jelen, vagyis a bűn állapota, mit tehet az Oltáriszentség? Nem többet, mint az Isten parancsa ellenére gyűjtött Manna tehetett. Sajátos tevékenysége tétlen marad, ártalmassá válik hatása abban, aki magához veszi. Nemcsak az igazi szentségtörésekről beszélek, hanem a lanyhákra és a kevélyekre is, akik szokásszerűen étkeznek vele, mintegy azt mondva: „Mi ereszkedünk le ezzel Istenhez, mi, akik gyakoroljuk ezt a szokást.”

„A hatodik napon el kell készíteniük azt, amit hoztak, és az duplája legyen annak, amit napról napra gyűjteni szoktak.” Mily nagy oltáriszentségi tanács!

A hatodik napon, azaz az Úr napjának előestéjén – és a lélek számára minden nap az Oltáriszentség Asztalánál az Úr napja – a lelkeknek el kell készíteniük azt, amit szokásosan tesznek: a buzgóságot, a bűnbánatot, az elhatározásokat, hogy méltóképpen és hasznosan vegyék magukhoz az Ég Kenyerét.

Boldogok azok, akik megteszik. És boldogok azok, akik számára minden nap az Úr napjának előestéje, és állandóan előkészülnek a csodálatos találkozásra, amely szentté tesz, éltet, egész életükön keresztül. Amikor elérkeznek a nagy nap, haláluk napjának előestéjéhez, amelyen Isten kegyelmében megpihennek, Isten papjaitól és a szívükben szóló hangtól és az őrangyaltól hallani fogják haláltusájukban ezeket a megerősítő szavakat: „Ma este (a halál az este) megismeritek majd, hogy az Úr az, aki kihozott titeket Egyiptom földjéről (azaz a földi

életből, amely számkivetés és szenvedés). És holnap (azaz a halál után) meglátjátok majd az Úr dicsőségét”: azaz az Eget, a ti szent lakóhelyeteket, mindörökké.

(A 60-61)

Oltáriszentség (Zsolt 81,17)

Jöjj, szállj fel, mert ez a magyarázat elmélkedés helyett inkább szemlélődés és imádás lesz, és beleéled magadat a mi anygali gondolatunkba, amely nagyon különbözik a hittitok szokásos magyarázatától. És különbözik a bevonulási énektől kezdve. Hallgasd!

Azt mondják, hogy a búza javával és a mézzel a bevonulási ének az eukarisztia édességére emlékeztet. Azt mondják, ez emléke a manának, az égből hulló kenyérnek, amely hasonló volt a harmathoz és a koriander magjához és a mézes búza ízéhez, amit a zsidó nép kapott, és ami az Eukarisztia jelképe.

De én, én, az angyal azt akarom, hogy te tudd meg, mit gondolunk mi, amikor figyeljük a Fiút és az Anyát: a Kenyérre lett Fiút, és az Anyát, a boldogot, akiből ti, amikor Belőle esztek, szintén részesültök. Mert, ó, valóban így van!

Mert kivel táplálkoztok, ha nem a Kenyérrel, aki Mária Fia, akit ő, a Legtisztább és a legkedvesebb alakított emberré saját magának legjavával: szüzi vérével, szüzanyai tejével, szüz-jegyesi szeretetével?

Igen. Isten a búza legjavával táplál titeket. Az érintetlen Kalász, amely választott földben nőtt, Isten zárt Kertjében, amelyet Isten Napjának melege érlelt meg, liszté lett, a legfinomabb liszté, hogy Jézust, a Kenyeret adj a nektek.

A legfinomabb liszté vált: Ez nemcsak szólásmód! Irántatok való szeretetből, az emberek iránti szeretetből feláldozta magát, liszté vált az engedelmesség és a fájdalom malomköve között, Ő, az Érintetlen, akire sem az esküvő, sem a szülés, sem a halál nem tudott hatást gyakorolni, akit nem tudott érinteni vagy ismét porrá tenni, mint minden halandót. Csak a Szeretet. Az adta át a malomkönek, ami között a Társmegváltó a kalászból a legfinomabb liszté lett.

A Fiú azt mondta: „Ha a gabonaszem el nem hal, nem válik kalásszá.” Melyik halandó értett jobban ahhoz, mint a *nem* halandó Mária, hogy meghaljon önmagának, érzelmeinek, hogy nektek az Élet Kenyerét adja? Az, aki nem ismerte meg a halált, mégis megízlelt minden *halált* a lemondással azért, hogy nektek adja az Üdvözítőt és a Megváltót, mint legjobb gyümölcsöt.

És utána, mint Anya, felnövelte nektek, önmaga legjavával, szüzi tejével, és még inkább vérével, amelyet szíve mozgatott, amely egyedül Istenért vert, anyai szeretetté vált vérével. Felnövelte nektek melegével, gondozásával, minden mézzel, amelyet az érintetlen sziklából vont ki, magasan az ég felé, amelyet Isten Napja csókolt meg, és végül nektek adta enni, megízésvé nemcsak szeretetének mézével, hanem könnyének sójával is.

Ó! Szent Anya! Az emberi nem Szent Anyja és Dajkája! Választott magtár! Virágokkal és aranyszínű méhekkal teli kert! Zárt kert és kellemes forrás!

Valóban Jézus az igazi Kenyér, de Mária az, újra csak ő, aki az Igéből Embert alkotott, hogy az embereknek adja megváltásukra és táplálékul. Bölcsesség, Élet, Erő ez a Kenyér.

De ezen kívül Tisztaság, Kegyelem és Alázatosság is. Mert ha ez a Kenyér Jézus, ez a kenyér Mária is, aki Jézust formálta testének legjavával és szívének mézével. Kenyér, amely emlékeztet az isteni Szenvedésre. Kenyér, amely emlékeztet Jézus Krisztus igazi Testére és igazi Vérére, de a Kenyérnek, hogy segítsen titeket méltókká válni a Megváltó élvezésére, aki a Kereszt Oltárán felemésztt Bány, emlékeztetnie kell titeket az Istenszülőre is, aki ezt a Kenyeret a méhében formálta.

Most hát, milyen az a hívő, aki megbántja Urát? És milyen az az alattvaló, aki megsérti Királyát? És milyen az a tanítvány, aki kigúnyolja Mesterét? És milyen gyermek az, aki megbántja Anyját? Büntetésre méltó hívő, alattvaló, tanítvány, bűnös gyermek, keményszívű. Önmaga okozza elítélését, sőt többszörös elítélését. Mert földi életében elveszti Jézus és Mária segítségét, az örök életben pedig elveszti Isten birtoklását.

Mégis sokan, megfélekedve Pál figyelmeztetéséről, a Szent Asztalhoz járulnak anélkül, hogy „megvizsgálják magukat” és tisztátalan lélekkel esznek abból a Kenyérből, isznak abból a Vérből, és a Kenyér és a Vér, amely megváltaná őket, kárhózáttá válik a bűnös számára, aki szentségtörő módon veszi magához.

Nem ezért lett Emberré az Istenség, és adta önmagát. Hanem azért, hogy az ember istenné váljon. Nem azért lett Kenyérré, hogy a halált, hanem hogy az Életet adja nektek. A szeretet Örültje, miután megváltott és üdvözített titeket, bennetek, keresztre feszítőiben akar élni, és istenekké akar tenni titeket, mert a magasztos szeretet ezekkel a fennkölt, látszólagos ellentmondásokkal rendelkezik. Istentől Emberré lett, és az emberek megölték Őt, és Ő, az embereket istenekké akarja tenni. És istenekké tesz titeket az Oltáriszentséggel, amely, ha jól veszitek magatokhoz, átlényegít titeket Őbelé, amint Pál mondja: „Nem én élek, hanem Krisztus él bennem”. (Gal 2,19-20)

Ti halandók vagytok. Mindig halandók, mert az eredeti bűn mindig tevékenyen tartja bennetek a halál mérgét.

Minden pillanatban elpusztulhattok, a kegyelem ellenére, amelyet a Megváltó visszaszerzett nektek önfeláldozásával és az általa alapított szentségekkel, amelyeket az Ő érdemei életnek. De legyőzhetitek a halált az Élettel: az Oltáriszentséggel!

Ő mondta nektek: „Ha nem eszitek az Emberfiának testét, és nem isszátok véré, nem lesz élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én vére, annak örök élete lesz, és én föltámasztom az utolsó napon.” És még: „Én azért jöttem, hogy Életük legyen, és bőségesen legyen... Ezért életemet adom...”

De jaj azoknak, akik tudatosan kárhózatukká teszik az Ég Kenyerét, méreggé, amely megöli őket, mert a legfenségesebb Szentséget szentségtörő módon veszik magukhoz! És rossz az is, ha valaki korlátozza átalakító erejét azért, hogy közömbösen, lanyhán fogadja, anélkül, hogy igazán át akarna alakulni Istenbe és Isten segítségével, őszinte akarat nélkül, hogy mindinkább méltóvá váljon vételére.

Oltáriszentségi élet: az egyesülés élete. Az áldozás hatása nem szűnik meg akkor, amikor kimentek a templomból, vagy amikor annak anyagát megemésztitek. Az áldozás „él”. Többé nem anyagi módon. Hanem azért él, gyümölcseivel, hő kívánságaival, veletek lakásával, sőt Krisztusnak bennetek lakásával, a ti gyümölcsözővé válástok által Krisztusban, mert „a szőlővessző, amely egyesülve marad a szőlőtővel, gyümölcsöt hoz”, és „azok, akik bennem maradnak, és akikben én bennük maradok, sok gyümölcsöt teremnek.”

Oltáriszentségi élet: a szeretet élete. Éspedig azért, hogy az Oltáriszentség, a szeretet emléke, és a szeretet forrása és kohója, átadja a szeretetet annak, aki magába fogadja. És letagadhatatlan, hogy ott, ahol megvan a jó akarat, mégha az ember gyenge is és nincs még kialakulva, az Oltáriszentség látható módon növeli a kialakulást, megerősíti az akaratot, átalakítja az érzelmeket a lanyhaságból a buzgóságba, a gyenge vágyat erőssé teszi, a parancsnak való engedelmességet, hogy magához vegye az ünnepeken, (Húsvét táján) átváltoztatja a mindennapi áldozás utáni éhséggé...

És azért, amit a lélek magától tesz hozzá, mind jobban segíti a Szentség kegyelme.

Az Oltáriszentség megjeleníti Krisztust annak minden művében. Megtestesülésében: az Oltáriszentség Krisztus állandó megtestesülése. Rejtett életében: a tabernákulum állandó názareti ház. Munkás életében: az oltáriszentségi Jézus fáradhatatlanul munkálkodik a lelkeken. Papi küldetése a haldoklóknál és a szenvedőknél: mint a haldokló József ágynál, és mindazok mellett, akik hozzá mentek, hogy vigasztalást nyerjenek, úgy most is ott van Jézus, hogy vigasztaljon, tanácsot adjon, megerősítsen, kérdezzen, mint a két emmauszínál: „Miért vagytok ily szomorúak?”, és veletek maradván, Barát, miközben „esteledik, és a nap lemegy”, és Cirenei, amikor beteljesedik a kereszttét és a végső feláldozás.

Ott van Ő, úgy, mint amikor tanította a tömeget és azt mondta: „Szánom ezt a népet. Adjunk nekik kenyeret, hogy ne vesszenek el az úton!” És mint akkor, tanít titeket a szeretet,

az alázatosság, a türelem, a szelídség erényére. Bárány, jobban, mint bármikor máskor, Bárány, aki nem nyitja ki száját azok előtt, akik ütlegelik. Ő, míg külsőleg hallgat, beszél hozzátok az isteni szikrák özönével, amelyek kiáradnak a Szentostyából, amelyben Istensége megsemmisíti magát, és azt mondja nektek: „Kövessetek engem a nagylelkűségben, a szelídségben, az alázatosságban, az irgalmasságban!” És arra tanít titeket, hogy megváltók legyetek...

Mária, egyszer azt mondtam neked, hogy Jézus Krisztus „*a Három szeretetének összoglalata*”. Most azt mondom neked, hogy az Oltáriszentség „*Jézus szeretetének összoglalata, akiben már megvan a Hármasság Szeretet összoglalata*”. És ez mindent megmond neked.

Az oltáriszentségi Jézus megtanít titeket beszélni és hallgatni, dolgozni és szemlélni, szenvedni és megalázkodni, és főleg szeretni, szeretni, szeretni.

A Szentlélek megadja a világosságot a megértéshez. De a Megtestesült Ige, aki Oltáriszentséggé lett, megadja a belső lángot a beszédhez és megtérítéshez *a szeretet által, ami leveri a tévtanokat, meggyógyítja a szíveket, tanultakká tesz titeket, Istent illetőleg, és Istenhez vezet titeket.*

És megadja a lelkesedést ahhoz, hogy vértanúkká legyetek. Az oltáriszentségi ember ajkáról árad a Bölcsesség, mert az oltáriszentségi élet a Bölcsesség élete is, és szívéből hősiesség árad, mert az Oltáriszentség közli Krisztust, a Szent és legtökéletesebb Hőst. És az oltáriszentségi élet apostoli élet, mert Jézus van bennetek, apostolokká változtat titeket. Az oltáriszentségi élet fokával mindig velejár az apostolkodás többé-kevésbé erős foka.

És végül, az oltáriszentségi élet Jézus Testétől és Véréből, Lelkétől és Istenségétől megistenült élet, amely leszáll belétek, hogy lakóhelyet készítsen bennetek.

„*Szenteknek*” mondjátok az oltáriszentség edényeit, szenteknek a szentségházakat, szentnek mindazt, ami érinti a Legszentebb Szentséget. De mindez nem más, mint csak egy *tartalmazó* vagy egy *megérintett*. Azért külső cselekmény. Mégis rányomja szent jellegét a tárgyra, amely tartalmazza vagy érinti az Oltáriszentséget, mert a Szentostya az Úr Jézus teste.

De akkor mivé válik a ti testetek, amelynek bensejébe leszáll a Legszentebb Test, és megsemmisül anyagában, felszívódik, mint az ember minden tápláléka, a nedvek által, amelyek véreteké változtatják? Értitek? Véreteké. Véretek, a tiétek, akik táplálkoztok az Oltáriszentséggel, nem átvitt értelemben tartalmazza azt, ami a legszentebb Test anyaga volt, hanem ugyanúgy, ahogyan lelketek tartalmazza a kegyelmet, amely kiárad ebből a teljes Testből, amely testtel, vérrel, lélekkel rendelkezik, mint minden emberé, és azon kívül az Istenséggel, mivel az isteni Ige Teste.

Ha a testnek szentnek kellene lennie, mivel az a Szentlélek temploma, aki leszáll belétek és éltet titeket, mivé kellene lennie ahhoz, hogy méltó lakóhelye legyen Istennek, aki jön, hogy veletek lakjon, – sőt mi több: egyesül veletek, hogy *titeket átalakítson Őbelé*, azaz, istenekké, amint Ő Isten? Mivel a Nagyobbat nem szívhatja fel a kisebb, Ő szív fel titeket.

Mondom nektek: minden erőttökkel követnetek kellene a Szüzet, akivel az Ige annyira egyesült, hogy az ő testének Testévé vált, és az ő vérenek Vérevé, és életet kellene kapnotok tőle, engedelmeskedve az anyai szív indításainak, az éltető anyai törvényeknek, hogy Jézussá alakítson titeket.

A megfogant Krisztus engedelmeskedett az Anyának. De az Anya, a Teljesen Tiszta, ragyogóbb szentéllével vette körül az Istenséget, mint amilyen a Mória hegyén lévő Szentek Szentje volt. Mária magából készített égi lakóhelyet, égi trónt, ahol Isten az Égben érezhette magát, amily hosszú ideig csak lehetséges volt, mielőtt szenvedett volna a világgal való érintkezéstől.

Így kell tenniük azoknak, akik szeretik Jézust. Magukból égi hajlékot kell alkotniuk, hogy az Oltáriszentség még úgy éljen bennük, mint valami imádó, lüktető milióban, megvédve a világ bűzétől és káromlásaitól!

Ebben a kis égben, a ti kis egetekben, amelyben, ha igazán az, valóban semmi sem hiányzik ahhoz, hogy dicsőíteni tudjatok, mert az Oltáriszentségben jelen van a Három, elválaszthatatlanul akkor is, ha Hármás, a fenséges Háromság Egységét alkotva. És nem hiányzik Máriának és a szenteknek szeretete sem, akik mindig imádást végeznek ott, ahol az Úr van. Nem hiányoznak az angyali kórusok sem himnuszaiikkal, amelyek téged az égbe visznek. Nem szavakkal, hanem szeretettel. Tudjatok dicsőíteni! Ne féljetez attól, hogy túlzásba viszitek a dicséretet! Az Oltáriszentség megérdemli a méricskélés nélküli dicséretet, mert hatalmának és szeretetének csodája felette áll minden emberi dicséretnek.

Nem fűzök magyarázatot, lelkem, a nagy és szent Tamás tökéletes dicsérő énekéhez. Egyszerű és mélységes, mint minden dolog, ami Istentől jön, magától értetődik. Azt azonban megmondom neked: hogy Tamás, aki szerelmes volt az Oltáriszentségbe, amely Világossága és Mestere volt abban, hogy megértse, és érthetővé tegye a hittudományos igazságokat, miközben azt szerette, nem tett mást, csak *hallgatott arra, ami felszállt lelkéből a világosság szavaival*. Azaz Aquinói Tamás akkor egy örvendő „hang” volt, aki továbbadta azt, amit a Szeretett Istenség mondott az Ő imádjának.

De mindig így van, lelkem. Amikor Ő beszél veletek, azt a ti örömtökre teszi. Amikor egy „senki” elmondja azt, amit az angyalok sem tudnak jól kifejezni, az azért van, mert Ő beszél vagy adj a meg az ég egy polgárának, hogy hozzátok beszéljen, a ti és testvéreitek oktatására. Ő a Jó Pásztor, aki az igazság és a bölcsesség virágzó legelőire vezet titeket. Ő a Szeretet, aki jóllakat titeket, és a szavakat adja nektek. Önmagát, aki a Szó és a Táplálék.

Ó, ujjongjunk! Nincs, nem, nincs bennem angyalban más, mint ujjongás, amikor látom, hogy te az égi Kenyérrel és az isteni Igével táplálkozol. Melléd megyek, és hallgatom az Igét. Melléd megyek, és érzem az égi Kenyér illatát. Ez az Ige az, ami minket, angyalokat énekre indít, és nagy örömmel tölt el... Az Ige az Oltáriszentség és az Oltáriszentség is az Ige, más alakban, de ugyanazzal az isteni szentséggel. Mivel azonosak, ugyanazokat az ajándékokat és gyümölcsöket hozzák létre: az Életet, Bölcsességet, Szentséget és a Kegyelmet.

Táplálkozhatunk az Igével és a Kenyérrel. Az első az Isten Lelkének tápláléka az ember lelke és értelme számára, a másik Isten Testének és Vérének tápláléka az egész ember számára, hogy átalakítsa őt Istenbe a kegyelem és a végtelen szeretet működése által.

Amit mondom az Angyali Kenyér magadhoz vételével kapcsolatban, azt mondom neked az Igével kapcsolatban is: Ne fogadd azt soha méltatlanul, hogy ne váljon „halálodra”, hanem helyes lélekkel, alázatosan, engedelmesen, teljes szeretettel lakjál jól vele a földön, hogy javadra váljék az örökkévalóságban... Mert ezek az ételek, amelyek az égből jönnek, együtt segítenek, és kölcsönösen kiegészítik egymást, megadva a teljes és örök Életet Jézusnak, az Igének ígérete szerint: „Aki megőrzi szavaimat, nem fog meghalni mindörökre” és „Aki eszik ebből a Kenyérből, örökké él.”

Alleluja! Alleluja! Alleluja!

(A 168-178)

A szeretet feloldoz (1Pt 4,7-11)

Hallgassuk meg most Péter Apostolt, a nagy és jó Simont, Jónás fiát, aki jó akaratának állandó és fájdalmas munkájával kialakította magát, hogy méltó legyen Mesteréhez, a jövőre vonatkozó számítás nélkül, egyedül arra törekedve, hogy örömet okozzon Tanítójának és Istenének. Hallgassuk meg az embert, aki értett ahhoz, hogy mindazt, ami emberileg benne élt, értékessé tegye jövő szolgálata számára, átváltoztatva az emberit lelkivé a szeretet ereje által. És a pogányok atyjává lett, pásztorrá, mesterré és az Egyház hajósává, de főleg atyává, a kedves és erőteljes atyasággal minden gyermeke számára, akit Jézus rábízott a hármassal ajánlással a hármassal való szerethetőség után: „Legeltesd bárányaimat és legeltesd juhaimat!” Péter, az apostol és pásztor beszél hozzád, Krisztus nyájának báránykája. Hallgasd!

„Legyetek okosak, és virrasszatok imádságtokban! De főleg legyetek szüntelenül kölcsönös szeretettel egymás iránt, mert a szeretet befödi a bűnök sokaságát!”

Jól megértette Urának a felnőtt izraelitához szóló tanítását. És átadta azt gyermekeinek és testvéreinek, akik nem tökéletesek, akiknek állandóan szükségük van a feloldozásra mulasztásaik miatt, és akik nem találnak mindig gyorsan valakit, aki feloldozná őket. Mert a halál mindig lesben áll ezernyi módon, és minden pillanatban jöhet a hívás, hogy megjelenjenek az örök Bíró előtt. Íme akkor a feloldozó: a szeretet. Minden bűn, minden mulasztás, minden tökéletlenség mi, ha nem a szeretetnek egy pillanatnyi vagy teljes összeomlása az emberben?

A halálos bűn, amelyben makacsul kitart valaki, bűnbánat nélkül, a szeretet állandósult összeomlása, eszméletlen állapot, haláltusa, amely az örök halálban végződik. A bocsánatos bűn egy kevésbé súlyos összeesés, de mindig megbénítja a lelket. A tökéletlenség még kevesebb. Ha akaratlan, pusztán csak egy pillanatnyi felhagyás a szeretetteljes éberséggel. De egy ember megfulladna akkor is, ha túl gyakran felhagyna a lélegzéssel. Így meghalna az az ember is, akit a végtelenségig bökdösnének egy gombostűvel. Meghalna, nem a vérvesztés miatt, hanem mert kimerítené a gyötrelmet. Nincs másképpen a lélekkel sem. Meg kell erősödni akkor is, ha csak kis szúrások sebeznek meg. A feloldozó erősíti meg, aki mindig készen áll, amikor hívják, oly módon, hogy nem kell félni tőle, s ez a szeretet.

Helyre hozni szeretettel a többé vagy kevésbé súlyos összeesését a szeretetnek, amelyben része volt. Szeretettel visszanyerni az elvesztett Istent. Az Istennek felajánlott felebaráti szeretettel, hogy Isten porrá égesse szeretetével hibáitokat, és befedje irgalmasságával az alázatost, aki hálás a szeretetért, és helyrehozza a megfelelő eszközzel, a teremtmény nyomorúságát, aki oly könnyedén beszennyezi lelkét.

Ezen a világon és a másvilágon azok a hibák, amelyek nem érdemlik meg a kárhozatot, helyrehozhatók a szeretettel. Amikor a lélek megtanult úgy szeretni, hogy többé nem bántja meg a Szeretetet, akkor boldog.

Ne féljete a hirtelen haláltól, ne féljete Isten ítéletétől! Azok nem olyan dolgok, amelyek félelmetesek. De féljete a szeretet hiányától! A szeretet hiánya kihívja Isten szigorúságát. És csak annak kell félnie a haláltól, akinek ezzel a szigorúsággal kell találkoznia. A többinek nem. Akár lassan jön, akár villámgyorsan, nem árt annak a léleknek, amelyiket állandóan megmos a szeretet.

Oly nagynak kellene lennie bennetek a szeretetnek, hogy egy egyszerű pillantás is simogatásként hasson a testvérekre, mert annyira telítve van szeretettel. És valóban, amikor Isten így él a lélekben, hogy egészen eggyé válik az emberrel, az emberi szem a béke, az érzelmek forrásává válik, annak számára, aki szenved, mert vigasztalást érez, pusztán azáltal, hogy közel érez magához egy testvért.

Aki kételkedik, eljut a hitre, mert, mint az első keresztyények idejében, a szeretet az, ami megtérít.

„Látjátok, mennyire szeretik egymást!” – mondták egymás között a pogányok. És ezzel az egyszerű és magasztos eszközzel a keresztények sokkal több embert térítettek és győztek meg, mint ha képzetten beszéltek volna reggeltől estig, vitatkozva velük, és nyomást gyakorolva rájuk.

„Gyakoroljátok a vendégszeretetet... zúgolódás nélkül.” Íme, Péter megnevezi a felebaráti szeretet *egyik* módját. De ugyanez a tanács mindenre érvényes. A szeretetnek hallgatagnak, szemérmesnek, mindenre kiterjedőnek, józannak kell lennie. Jézus Urunk megmondta: „Ne tudja bal kezetek, mit tesz a jobb.” És nemcsak az alamiznaosztásnál, hanem a másfajta segítségnyújtásnál is, a legnagyobb szerencsétlenségeknél, azaz az erkölcsiéknél és lelkiéknél, a szeretetnek *értenie kell ahhoz, hogy megtegye azt és hallgasson*, hogy tiszta legyen minden salaktól. Mert az egyszerű csodálkozás, a benső gondolat is: „Mi van ezzel a testvérrrel?”, mégha enyhén is, de sérti a szeretetet. Ne ítéljétek, sose, még szívetekben sem, mert Isten belelát szívetekbe is, és olvas benne. Ne fuvalkodjatok fel kevélyen, mondva: „Én szentebb vagyok, mert nincsenek meg bennem ezek a dolgok, amelyek csökkentebb értékűvé teszik testvéreimet”. Nem vagytok szentebbek. Szerencsésebbek vagytok. Jobban meg vagytok védve. És miért? Egyedül a ti érdemetekből? Nem érdemszerzőbb lenne-e inkább alázatosan arra gondolni, hogy Isten azért óv meg titeket ettől, mert ti mindenkinél tökéletlenebbek vagytok, és Ő nem akarja pusztulástokat?

És most, főleg a „hangok” számára, íme mit mond Péter: „Mindegyiktek, amint kapta a kegyelmet, úgy közölje azt mással, mint jó sáfárai az Isten sokféle kegyelmének.”

Ti, hangok, birtokában vagytok az ajándéknak, hogy megkapjátok a szent szavakat, hogy továbbadjátok azokat a testvéreknek. Tegyétek tehát örömmel, alázatosan, buzgón, nagylelkűen!

Ti, a hangok lelkipvezetői, rendelkeztek az adománnyal, hogy irányítsátok ezeket az eszközöket. Tegyétek örömmel, gondosan, szeretettel, türelemmel és hősiesen. Ne üljétek le, azt mondva: „Az Úr majd megteszi”. És ne kísérsétek az Urat azzal, hogy haszontalan szolgák vagytok. Ti, ha tétlenek maradnátok, és várnátok, hogy az Úr tegye meg azt, kísérsétek Istent, és haszontalan szolgák lennétek, akiknek többé nincs ízes sójuk. Még arra sem lennétek jók, hogy megőriznétek azt, amit Isten rátok bízott, és amit mindig meg kell védeni, mert Isten beszél a „hangok” lelkéhez. De a hangok nemcsak lélekből állnak, hanem testük és értelmük is van. Őrködjétek és gondoskodjatok, hogy a testet és az értelmet ne vezesse félre az Ellenség, aki figyelni azokat, hogy megkísérsé és legyőzze őket, és bukásukat okozza. Ne tegyétek kevélyekké a „hangokat” azzal, hogy felmagasztaljátok őket. Ne fárasszátok ki a „hangokat” azáltal, hogy segítség nélkül hagyjátok őket! Ne járuljatok hozzá a „hangok” elbukásához azzal, hogy egyedül hagyjátok őket! Ne legyetek szeretetlenek a „hangok” iránt. *Az ő keresztjük ólomnehéz, és minden arra szolgál, hogy még nehezebbé váljék. Ha nem részesülnének szeretetben, nem bírnák hordozni azt.* Ti akarjátok azt nehezzé tenni a közömbösség, a megnemértés, a lustaság szikladarabjaival, és a túlzásba menő várakozással a természetfeletti segítségre? Isten *ezeknek is* pásztoraivá tett titeket. Isten *ezeknek is* testvéreivé tett titeket.

Halljátok Pétert? Az ő idejében a „hangok”, Isten igazságos határozatából és az első keresztények buzgósága miatt, akik igazán, hősiesen szerettek, nagyon sokan voltak. Íme, Péter mondja: „Ha valaki beszél, mintegy Isten szavaival beszéljen; ha valaki szolgál, azzal az erővel szolgáljon, amelyet az Isten ad neki, hogy így minden az Isten dicsőségére váljék, Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.”

A hangok nem mondhatják sajátjuknak a szavakat, amelyeket kapnak. Az szentségtörés, lopás lenne. A hangok pap-lelkivezetői, és minden más léleké is, semmiféle okból sem utasíthatják vissza, vagy végezhetik fáradtan ezt a szolgálatot.

Mert ezzel megtörnék az Isten által az Ő szolgálóinak adott erőket. És mindaz, aki visszaélne vele, mind pedig az, aki tétlenül hagyná saját ajándékát, vétene Isten szemében.

Mindenki célkitűzése legyen, hogy igazságos legyen és megdicsőítse az Urat. És adjátok azt az Úrnak, mert mindaz, ami által a jó úton vagytok, azért van, mert Ő adja nektek, hogy azon legyetek.

(A 144-148)

Lelki élet

Isten dicsérete (Zsolt 66,1-2)

Valóban igazságos lenne, hogy az egész föld örvendezve zengene dicsénekeket az Úrnak. De ha, a nekik adott képességgel megteszik azt a föld kisebbjei, *mert dicséneket zengenek a Teremtő Istennek azok is, amelyek egyszerűen véghezviszik azt, amiért teremtette őket*, a Föld királya – a testi léttel rendelkező teremtmények élén álló ember-király, az állat-, növény-, víz- és ásványvilág birodalmának ura és élvezője – sajnos, nem tudja ezt megtenni. Nem teszi meg a sorrend szerint, és nem teszi szeretetre való hivatásánál fogva. A sorrend szerint, ami testi léte kapcsán egy sorba helyezi az anyagból teremtett lényekkel, meghagyva neki az első helyet a Földön élők sorában. Azután nem teszi meg szellemi természete szerint, amellyel Isten megajándékozta, hogy Magához hasonlóvá tegye, Önmagához, ezt az összekötő gyűrűt az állatok anyagisága és az angyalok szellemsége között; ezt a lényt, akinek Isten halhatatlan életet tartott fenn, mert semmire mehet veszendőbe a kis Isten-atomokból, és akinek számára Ő az örök boldogság Országát teremtette.

Az ember megsérti a rendet. Minden rendet. Azért megsérti a szeretetet is. Mert a rendetlenség gyűlölet, ami elvisz arra, hogy ártson a testvéreknek, és mellőzze az Istent. Aki árt a testvéreknek – felhasználva a birodalmakat arra, hogy ártson – birodalmak, amelyek felett az ember a király és haszonélvező –, az megmutatja, hogy ellenkezik a renddel; hogy gyűlöli a hozzá hasonlókat, és gyűlöli Istent, ártva az elsőeknek, és ezernyi módon megbántja Istent. Ugyancsak megmutatja, hogy ellenkezik a renddel, és árt a testvéreknek, aki arra használja fel ajándékba kapott felsőbbrendű értelmét, hogy ártson; aki kisistennek képzelet magát egy rövid időre, amely időben nem ért ahhoz, hogy megadja Istennek a tiszteletet és az engedelmséget.

A zsoltár emlékeztet a földön élő embernek erre a kötelességére, hogy szeresse és dicsérje az Urat. Isten minden dicséretre méltó, és ez a tiszteletteljes szeretetnek első megnyilvánulási formája. Bölcs cselekedet, amely Istenre emlékeztet; visszatartja az ember egész lényét attól, hogy olyan dolgokat tegyen, amit csak azok tudnak megtenni, akiknek nincs hitük. De túl kevesen hallgatnak erre a tanácsra, a Zsoltáros felhívására, és a földön hiányzik nagyon sok emberi hang a teremtett világnak az ő Teremtőjéhez intézett kórusából. A végtelenül nagy kórus legszebb hangjai gyérek, mert túl sok ember megfélemedezik arról, hogy azért létezik, mert Isten fenntartja őt.

A Zsoltáros idejében még Istennek tulajdonították a teremtett világ műveit. Ma az ember ezt is tagadja. És ez a lény, aki saját erejéből nem képes egy vékony fűszálat sem teremteni, egy ártatlan és hasznos fűszálat, megtagadja Istentől teremtői tulajdonságát. Gyakran a fényes Isten helyébe teszi a nehézkes és sötét Anyagot, és megismétli a Lázadó átkozott kijelentését: „Olyan vagyok, mint te!” Továbbá, ez az emberi lény ért ahhoz, hogy halált és szenvedést teremtsen oly módon, hogy az Isten által teremtett dolgokból, amelyek „jók voltak”, veszi az elemeket, hogy megteremtse azt, ami „nem jó”, azt, ami gyötrelmes és szeretetlenség.

Azonban, mint a Zsoltáros idejében, miközben tettekkel és gondolattal vétnek Isten ellen, a rend ellen, a béke ellen, vétnek az őszinteség ellen is, és kétszínűen, számításból és gyáván, hízelegnek Istennek hamis, hasznothajtó szertartásokkal, melyek arra irányulnak, hogy becsapjanak vele más embereket, és így még inkább megsértik Istent, mintha teljesen hiányozna az őszinte istentisztelet.

Képmutatók, – akik mindig azt mondják: „Isten! Isten!” miközben szívetekben azt gondoljátok: „Én! Én!”, – a ti műveitek elborítják a földet. De mivel? Pusztulással, fájdalommal, halállal! Isten fönséges rettenetessége „jó dolgokat” adott az Ő rettenetes Hatalmában, a régi módon kifejezve a nagyszerűt, az erő tökéletességét.

És ezek a rettenetes erejű művek, amelyeket Isten hozott létre, elborították a teremtett világot dolgokkal, lényekkel, elemekkel, segítő aktusokkal, a természet törvényeivel és a természetfeletti Törvényekkel, amelyek felépítését, elégedettségét és életét adták.

Íme, az Isten nélküli ember, mert sem Isten felé, sem a testvérek felé nincs szeretete, *saját* dolgait műveli, amelyek igazán rettenetesek a szó mai értelmében, elrettentők, kegyetlenek, lerombolják, amit Isten művelt, lábbal taposnak minden jogot és minden kötelességet, kinevetnek minden természettörvényt és természetfeletti törvényt, megsemmisítik a szeretetet, pusztulást, szenvedést és halált okoznak.

Meg tudja az ember fékezni ezt az Istent nélkülözők áradatát? Megteheti egyénileg azáltal, hogy nem működik közre vele, azaz *igazán* keresztény életet él, a rend, igazságosság és a szeretet életét. És Isten segíti ezeket az önkénteseket azzal, hogy megadja nekik mindazokat az eszközöket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a rend, igazságosság és szeretet életét éljék.

Visszaadja nekik a kegyelmet, Krisztus érdemei által, fenntartja azt a szentségekkel, növeli a hitet az Igazság és Isten szeretetének bizonyítékaival. És az embernek – születésétől haláláig – szüntelenül nyújtja ezeket az aktusokat, és még más természetfeletti segítséget is, amelyek között nem utolsó sorban van az angyalok szolgálata, hogy ílymódon elérje a kegyelem állapotában és békében bekövetkező halált, és része legyen az örök dicsőségben.

Megteheti közösen, egyesülve a többi testvérek jó testvéri közösségével. Egy keresztény társadalom, a keresztényellenes társadalommal szemben; az Atya hűséges gyermekeinek családja, az elfajzott gyermekek családjával szemben, akik elhagyták a Fény Atyját azért, hogy a Sötétség atyját válasszák atyjukul.

De oly gyenge az ember, hogy nem elég saját akarata ahhoz, hogy ellenálljon a Rossz hatalmának, amely ezernyi alakban száguld a világon, és azt megrontja, és megrontja a lelkeket, vagy véglegesen, vagy időnként, váratlan támadásaival.

Az ember egyedül nem képes ellenállni a Sátánnak, a testnek és a világnak. És akkor imádkozunk mi angyalok, veletek, jó emberekkel, kérve a Mindenhatót, aki a tévelygőknek megadta azt, ami segíti őket az életszentség útjára való visszatérésben, amelyet megad azoknak, akik már ezen az úton járnak, de akiket megfoszthat attól valami cselvetés, vagy akaratauk valamilyen elhajlása. Megadja nekik azt, ami megerősíti őket, hogy elvessenek mindent, ami ellenkezik a keresztény élettel, és annak erőteljes és mindvégig állhatatos gyakorlásával. Azaz Isten megadja nekik segítségét. Az Úr segítségével a gyengék erősekké válnak, a félénkek hőökké, az érzékiesek önmegtartóztatókká, és elérnek az életszentségre, és kitartanak abban, élük azt, mert akkor is, ha valaki elesik a heves támadás hatására, vagy pillanatnyi lelki álmosága miatt, íme, Isten segítségével azonnal felkel, és tovább megy a cél, az Ég felé.

(A 102-105)

Isten irgalma (Zsolt 33,5-6 1Pt 2,21-25)

„Az Úr irgalma betölti a földet”. És ha a lelkek úgy fogadnák, amint Ő kiárasztja minden előre, nem lennének többé szerencsétlenek, bűnösök, az Egyháztól elszakadtak. Hanem mindenki egyesülne Egyetlen Nyájban, amelyet az a Pásztor vezet és védelmez, aki életét adta juhaiért, és aki felajánlja magát: az Életet, mindenkinek, hogy éltesen. Az emberiség egyesülten, s egységében erősen haladna előre. Ő megvédené a gyűlölettől, a politikai megosztásoktól, az önzéstől, a kapzsiságtól az államok és népek között. Megvédené attól a rossztól, amelyet az Ellenkező szít, hogy mindig újabb és nagyobb rosszat okozzon az emberiségnek.

De az Irgalom sokak számára tétlen marad, nem saját hibájából, hanem sokak hibájából, akik nem akarják azt elfogadni. Amint az Úr mondja, aki kedves, ő is elmondhatná: „A szívek ajtaja előtt állok, és kopogtatok”. De nagyon sokszor azt a választ kapja az örök és jótékony Szerető, amelyet az Énekek Énekének jegyese válaszolt: „Levettem ruhámat, miért öltsem fel ismét? Megmostam lábamat, miért piszkítsam be azokat megint?” (5,2-8)

Igen, így válaszol ez a szegény emberiség hatalmas Szeretőjének, az Egyetlennek, aki őt szereti és megmenthetné, és nem gondol arra, milyen nagy az Ő szeretete, és milyen sokat remélhetne Istennek ettől a nagy szeretetétől, az Istentől, aki megalázza magát, felajánlva önmagát és kérve, hogy fogadják el!

Azok, akik kevélyek, azt mondják: „Nagyon akartuk, hogy megtegyük magunktól, és Ő többé nem szerethet minket”. Így beszélnek azok, akik bűnbánón nyögnek, de hamis a bűnbánatuk, mert nem emelkedik az emberi csüggedés fölé, és amely a testi gyötrelmek miatt nyög, és fájlalja, hogy az gyötri, de nem jut el a tökéletes bánat ragyogó fokára, amely azt mondja: „Vétkeztem, igazságos a büntetésed! Köszönöm, hogy módot adtál nekem az engesztelésre a szenvedéssel *ebben* az életben. De légy irgalmas, Irgalmasságod szerint!” Hasonlítanak a Jegyeshez, aki még nem ismeri tökéletesen Jegyesének végtelen szépségét és hatalmát, amelynek birtoklására semmiféle áldozat sem túl nagy, és nem kelnek fel annak hívására, aki előbb megbocsát nekik, mielőtt még bocsánatát kérnék, jön, és azt mondja: „Fogadjatok el engem!”

Vagy felkel, amikor csüggedése már oly nagy, hogy az emberiség felismeri abban a pokoli Vadállat karmait, de csak akkor kel fel, amikor Ő, belefáradva a várakozásba, már elment. Nem tudja követni a bűnbánó jegyest, aki helyrehozza hideg lustaságát azzal, hogy fáradhatatlanul megy keresni Őt, dacolva a sötétséggel, az örökkel, a harmattal, a veszélyekkel, elviselve, hogy megfosztják ruháitól – amelyek ugyancsak szegényesek akkor is, ha királyi öltözetnek látszanak, egy elbukott emberiség királynői öltözetének, aki elvesztette Királyát, aki őt királynővé tette – és megy, hogy megkeresse Őt.

Mégis az Ő Szava betölti az általa teremtett egeket, amelyek róla tanúskodnak, úgy, amint a teremtett világban minden tanúskodik az Ő gondviselő hatalmáról, és az események megerősítik a jövődöléseket, és nincs kétség az iránt, hogy az Atya Igéje a Király, az Üdvözítő, a Megváltó, és azért az Egyetlen Pásztor is.

Hogyan képes az ember, oly sok ember kitaratni oly süketségben, amely nem található meg az alsóbbrendű lényeknél, amelyek engedelmeskednek a kezdetben kapott parancsoknak, és ha csillagok és bolygók fényt és meleget árasztanak, és jótékonykodva élnek életüket, amire a ti bolygótok lakói nem képesek?! Az állatok szaporodnak és megadják mindenkinek azt, amivel neki tartoznak. A növények gyümölcsöt hoznak, és fával szolgálnak. Az elemek melegítenek, harmatot hullatnak, szellőztetnek, visznek, táplálnak. Miért nem képes az ember, oly sok, túl sok ember elfogadni a meghívást, amely egyesíteni akarja őket az egyetlen Egyházban, amelyet Az alapított, Aki meghalt az emberekért? Miért akarnak az ágak elválasztva és vadhajtásnak megmaradni, amikor, ha egyesülnének ismét a fatörzsszel,

táplálná őket annak jó nedve? Rosszabb az ember a fánál, amely elfogadja a beoltást és az átültetést, hogy hasznosabbá és termékenyebbé váljon?...

Igen, az ember rosszabb a fánál! És oly sok jótól fosztja meg magát, mivel makacsul kitart az elszakíttottság állapotában. És, jóllehet nem hiányoznak az igazszívűek a leváltak között, ámde ők megcsonkítják, és terméketlenné teszik igaz voltukat, mert arról a törzsről leválva akarnak maradni, amelynek gyökerei szétágaznak a katakombák mélységében, és amelynek csúcsa eléri az eget. Ez a törzs Róma, amely után Rómainak és Apostolinak mondják az Egyetlen Katolikus Egyházat, mert nem egy szegény ember hozta létre, aki szegény akkor is, ha hatalmas király egy emberi trónon, nem egy kiközösített, aki már meg volt jelölve a pokol jelével, hanem az Istenember, az örök, Szent, Szent, Szent Király alapította.

Igen, az ember, nagyon sokan az emberek között, akik bár ismerik Krisztust, mert evangélikusok vagy ortodoxok, keletiek, görögök, skizmatikusok, maroniták és luteránusok, kálvinisták, valdéziak – hogy csak néhányat nevezek meg a legfontosabb levált ágak közül – lábbal tapossák a szeretet bizonyítékait, amelyeket Krisztus adott üdvösségükre: az ő megaláztatásait. És inkább leszakadt ágak akarnak maradni, jóllehet megnevesítettek lehetnek volna, *halottak* akarnak maradni, pedig *élők* lehetnek volna, megmakacsolják magukat abban, hogy ők az „elszakadtak” akarnak lenni.

Atok rájuk? Nem. Mindig a ti testvéreitek. Szegény testvérek, távol az Atya Házától. Olyan kenyeret esznek, amely nem lakat jól, árokban élnek, amely meggátolja őket abban, hogy lássák a ragyogó Igazságot, nem tiszta forrásokból enyhítik szomjukat, amelyek nem az Égből jövő és az égbe vivő Vizet adják. Szertartásaik visszatükrözik vallásuk szomorúságát. A számkivetettek énekei. Himnuszai a rabszolgák énekeihez hasonlítanak. Az olyan ember kutatása van prédikációikban, aki tudja, hogy van atyja, de már nem találja. Szertartásaikban a koreográfia helyettesíti az igazság hiányát.

Törekszenek meghallani Istent, és másokkal meghallatni Isten szavát; beszélnek Krisztusnak és szentjeinek nyelvén, hogy meggyőzhessék magukat arról: ők még az Ő testvérei, és Ő megváltotta őket. De a leválás búskomorsága rajtuk és bennük van. Látszólag gazdagok és látszólag jól tápláltak. Szegények, akiknek rögeszméjük, hogy van táplálékuk és vagyonuk; de gyengén tápláltak és szegények, szegények, szegények. A katolicizmus nagy kincsei, Krisztusnak, a katolicizmus Fejének végtelen kincsei el vannak zárva előlük. Imádkozunk értük... És ti, akik tudtok szenvedni, szenvedjétek értük!

Lukács azt mondja, hogy a tanítványok felismerték az Urat, amikor megtörte a kenyeret. Talán azért, mert Jézus sajátos módon törte meg a kenyeret? Nem. Minden ember úgy töri meg a kenyeret, amint Ő megtörte. Minden családfő, minden házigazda...

De a jelképes cselekedetben maga nyilvánult meg: az Isteni Kenyér, amely megtöretett és szétszattatott, hogy minden embernek jusson belőle. Jézus, a Vándor, akivel a két emmauszi az úton találkozott, ezzel a jelképes cselekedettel nyilatkoztatta ki magát. Előzőleg beszélt hozzájuk, és megmagyarázta az írásokat. Mégis, annak ellenére, hogy tanítványok voltak már évek óta, és ismerték Jézus külsejét és tanításmódját, nem ismerték fel Őt. A Feltámadott tökéletes szépsége megváltoztathatta a Rabbi vonásait, akit ők úgy ismertek, mint aki gyakran izzadt, portól fedett, fáradt volt az evangélium hirdetésének fáradságaitól, és akit ők utoljára egy pillanatig láttak a péntek óráiban, megváltozva a szenvedéstől és a reá zúdított durvaságoktól, akinek arca feldagadt az ütésektől és eltorzult a rászáradt portól és vértől. De szavai ugyanazok voltak. Jézus nem változtatta meg soha sem kiejtését, hanglejtését és módszerét. Mégsem ismerték fel, hogy Ő az Üdvözítő.

De amikor vette a teljes kenyeret és megáldotta, felajánlotta, és utána megtörte, és nekik adta, *akkor felismerték*.

Jézus volt az égi Kenyér, a teljes Kenyér, amelyet nem változtatott meg az emberi bánásmód. Teljes, szent, kedves volt, aki egy téli éjszakán leszállt az égből a földre, és csodálatos módon először vált el a Kettőtől, akik vele a Szentháromságot alkották. Az elválás fájdalma, az első megtörés, jelezte a Fény belépését a Sötétségbe. És harminchárom éven keresztül, fokozódó ütemben, Krisztus élete nem volt más, mint a megaláztatások egymásutánja, amelyeket jelképesen a kenyérnek morzsákra töréséhez, és szétszórásához lehet hasonlítani. Szétszóródás újabb megtöretésekhez, egészen a megsemmisülésig, hogy minden szükségét kielégítő eszközzé válják. Az utolsó három év nem volt más, mint egy morzsává-válás minden éhség kielégítésére, minden lélek számára, azoknak minden szükségében. Ki semmisült meg jobban Önála, akit a tudatlan barátok, a begyepesedett agyúak és a gyűlölködő ellenségek nem voltak képesek felfogni?

Ki volt jobban megtörve, hogy a szenvedéssel és a fáradhatatlan működéssel egészséget adjon a testnek és a léleknek, és bölcsességet, megbocsátást, és példát mindenkinek?

És az Utolsó Vacsorán nem foglalta-e össze egy szertartásban Önmagának, küldetésének és áldozatának minden jelentését? Az evangélisták megegyeznek abban, amikor elmondják, hogy a húsvéti vacsora egy pontjához érkezve, a régi szertartásba egy újat vezetett be: vett egy kenyeret, megáldotta és megtörte, egy darabot adva belőle a Tizenkettő mindegyikének, azt mondván: „Ez az én Testem, ami értetek *adatik*. *Tegyétek ezt az én emlékezetemre!*”

Ó, kérlek titeket, keresztények! Szabaduljatok meg súlyos korlátozottságaitoktól, gondolataitoktól, tegyétek világossá lelki látástokat, és *lássátok és fogjátok fel* azt, ami a szokásos határokon túl van!

„Ez az én Testem, ami értetek *adatik*.” Az „*adatik*” azt akarja mondani, hogy „*megtöretik*, mert a ti javatok iránti szeretetem arra ösztönöz, hogy megtöressem magamat, én, a Megérinthatetlen...”

„*Tegyétek ezt az én emlékezetemre!*” Ezek a szavak alapították meg az Oltáriszentség szertartását. De nemcsak ezt. Ezekben a szavakban tanács is van azok számára, akik a választottak az Őáltala megváltottak között. És ez a tanács ezt mondja: „Azért, hogy méltók legyetek a kiválasztásra, amellyel kiválasztottalak titeket, ti, igazi szolgálók a szolgák között, tegyétek az én emlékezetemre azt, amire ezzel tanítalak titeket, és amint mesterek és megváltók lesztek, *törjétek meg magatokat!* Idegenkedés, kevélység, félelem és emberi megfontolások nélkül. *Törjétek össze, törjétek meg magatokat, semmisítsétek meg magatokat! Adjátok magatokat az embereknek, az emberekért, és irántam való szeretetből, aki az iránta való szeretetemből magamat adom annak, aki megtör engem, amint magamat adtam annak, aki csodát és oktatást akart.*”

Nem jó tanítvány az, aki nem tudja megtörni és odaadni magát!

És a nagylelkűség, annak feláldozása, aki meg tudja törni magát, hogy kielégítse a testvérek éhségét, – a jel, amiből megismerik Isten igazi szolgálóit.

„És felismerték Őt, amikor megtörte a kenyeret.” *És felismernek majd titeket abból, ahogy megtöritek magatokat a szeretet és az életszentség által.* Igazi szolgálóknak ismernek fel titeket.

Szeressétek azért, kedves hangok, választott eszközök azt, ami megalázó, fájdalmas, tevékeny, szent megtörés a testvérek javára és Isten dicsőségére! Akkor általatok fog beszélni a Jó Pásztor, és ezt mondja: „Én vagyok a Jó Pásztor, és ismerem juhaimat, és ők ismernek engem.” Azt mondja: „Bárányaim? Íme, ezek. Ezek azok! Ezek, akik oda mennek, ahová én mentem, akkor is, ha az utolsó út a Kálváriára vezet. És mivel igazán *ismernek* engem, megteszik, amit én tettem, készek arra, hogy megtörjék őket testvéreik megmentéséért.”

A boldog Péter apostol megerősíti levelével szavaimat. Hallgassátok: „Krisztus szenvedett értünk, példát hagyva nektek, hogy nyomdokait kövessétek.”

Az igazi Akol juhái nem lennének többé azok, ha elhagynák Pásztorukat, és más nyomát követnék, más legelőkre, amelyek nem a Nyáj Uráé. És az Ő nyomai nem a test örömei,

hanem a szenvedéséi, amelyek gyümölcsözők annak számára. aki szenved, és mások számára, mert Krisztussal és Krisztusban szenvedni azt jelenti, hogy folytatja valaki Krisztus megváltói művét.

Közületek, akik különös módon kiválasztott eszközök vagytok, és azoknak, akik buzgó keresztényeknek akarják mondani magukat, senkinek sem szabad panaszkodnia a megpróbáltatások, a fájdalmak, szenvedések miatt, igazságtalannak mondva azokat, mint amiket nem érdemeltetek meg.

„Ő – mondja az Apostol – Ő, aki sose vétkezett, sem álnokság nem volt soha ajkán, ki midőn szidalmazták, nem átkozódott, midőn szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem átadta magát az Őt igazságtalannul elítélőknek, Ő maga hordozta bűneinket, felvivén Testében a keresztfára.”

Az emberek közül ki tudná ezt hazugság nélkül állítani? Ki mondhatná: „Én sose vétkeztem, sose csaltam, sose átkozódtam vagy haragudtam arra, aki engem gyűlölt, és ellenkezés nélkül átadtam magamat hóhéramnak.”

Senki sem mondhatja. És akkor miért panaszkodtok, ha Ő nem panaszkodott? Miért álltok ellen, ha Ő nem állt ellen? Nem rendelkeztek akkor még a titok kulcsával, ami által örömmel tudtok szenvedni, és önként siettek a szenvedésre? Ez a titok: „Azért, hogy a bűnnek meghalva, az emberek az igazságnak élhessenek, miután az Ő sebei által nyertek gyógyulást.”

Íme! A szeretet, még egyszer a szeretet, mindig a tökéletes szeretet adja meg a kulcsot az örvendve szenvedéshez. Azok, akik megértették a Mestert, és akik teljesen akarták követni Őt, meg tudnak halni azért, hogy az emberek igazságban éljenek, és meggyógyuljanak bűneik sebeitől.

Minden *testvérért*, Mária! Minden testvérért, igazi keresztények! A kereszténységet, a szeretet vallását megsemmisítő képmutatás nélkül, ami visszahozná a régi, szigorúsággal teljes Izraelt.

Azért nemcsak a katolikus testvérekért kell szenvedni, hanem a „levált” testvérekért, a tévelygő juhokért is, hogy azok visszatérhessenek a Pásztorhoz és a Krisztus által kijelölt Püspökhöz: Péter Utódjához, a bárányok Fejéhez, és magához, az örök Bárányhoz is.

A Jó Pásztor karjaira bízlak, mai szenvedésed szeretete által felemésztődő bárány. Szendvéseid által, amelyet az égi füstölőbe helyezek, hogy a szentek minden imájával együtt égjen és illatozzék Isten trónusa előtt azért, hogy elnyerje az Irgalmasságot a „leváltaknak”, és a visszatérés kegyelmék az Egyetlen Akolba.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek! Alleluja!

(A 91-101)

Bizalom és alázatosság (1Pt 5,6-11)

A bizalomnak nem szabad megsemmisítenie az alázatosságot, se a gyengeségeitekre való emlékezésnek nem szabad megsemmisítenie az Úr jóságába vetett bizalmat. Az a lélek, amelyik birtokolná a két dolog egyikét, de hiányozna belőle a másik, tökéletlen lenne, és rosszul haladna előre a tökéletesség útján.

Péter tökéletes példaképe annak a léleknek, amelyekben kiegyensúlyozottan megvan az életszentség. A bizalom megsemmisíti a félelmet, és az alázatosság megtartja a lélekben az Úr szolgálatához és segítségének elnyeréséhez szükséges feltételeket.

Péter vétkezett mint ember és mint apostol. De apostoli kiválasztása előtti emberi bűnei nem akadályozták abban, hogy az Apostollá legyen, mert megerősítették alázatosságát és az isteni Igazságosságba vetett bizalmát, aki őt apostolává választotta.

A lélek számára sokszor kelepce a hamis alázatosság és a gyenge bizalom. A hamis alázatosság odáig megy, hogy letagadja a csodákat, amelyeket Isten művel benne. De miért? Azért, hogy hallja, amint mások azt mondják: „Ó, nem! Te megérdemled azokat, mert jó vagy, méltó vagy rájuk!” és így tovább. A gyenge bizalom ráveszi őt, hogy kételkedjen Istenben, az Ő hatalmában és abban, hogy megítélje saját cselekedeteit. Ne legyen meg bennetek e két tökéletlen dolog egyike sem!

Legyetek alázatosak, de igazi alázatossággal, amely elsősorban Istennel való viszonyokat érinti, és amely alázatosan megvallja Neki saját tévelygéseit, és szemetek előtt tartja, hogy kik vagytok és *kik lennétek*, hogy sose jussatok el addig a pontig, amikor szenteknek nyilvánítjátok magatokat, és elvárjátok, hogy Isten köteles emiatt elhalmozni titeket jótéteményeivel.

Az igazi alázatosság, az igazi szenteké, mindig elismeri, hogy az ember érdemei mindig parányiak az Isten által neki adott mérhetetlen ajándékkal összehasonlítva. Ebből a felismerésből származik a szeretet növekedése, és azért az Istennel való egység növekedése is.

Az igazi bizalom ráhagyatkozik az Úrra. Tudja magáról, hogy ő csak semmiség. De hiszi, hogy Isten minden cselekedete igazságos. Azért szolgálja Őt anélkül, hogy az eszközt tökéletlennek tartaná a feladatra. Ráhagyatkozik. Isten kezeibe helyezi magát, és azt mondja: „Tégy velem, amit akarsz!” Ez a cselekedet nyerte el a föld számára az Üdvözítőt.

Mária, házának magányában, nem a bejelentett csoda miatt ijedt meg, hanem a ragyogó Hírnök által használt üdvözlés miatt. De amikor Gábrriel megmagyarázta, miért volt vele az Úr, és miért volt ő az Áldott minden asszony között, akkor tudta, hogy ő lesz a Szűz, aki megszüli az Embert. És amikor kinyilatkoztatta neki, hogy érintetlenségében képes lesz méhében gyümölcsöt hordozni anélkül, hogy embertől származott volna a mag, akkor ő, az igazán alázatos és az igazán bízó kijelentette: „Íme, az Isten szolgálóleánya, legyen nekem az Ő igéje szerint.” És az Ige elhagyta az eget, és megtestesült a Szentlélek, azaz a Szeretet által, és közöttetek lakozott, szenvedett, és halt meg a kereszten, és megváltotta az embert. Minden a Boldogságos Szűz Mária alázatos és bizalomteljes „legyen”-je által.

Annyira „semminek”, „nyomorúságosnak”, „rútnak” érzitek magatokat, annyira emlékeztek arra, hogy „bűnben” vagytok, hogy „fájdalmat okoztatok” Istennek? És emiatt nem tud a magasba lendülni bizalmatok? Ó, nem!

Íme, Pál, a régi Saul, Krisztus igazságtalan üldözője szolgálóban, azt mondja: „Jól tudom, kibe helyeztem bizalmamat, és biztos vagyok benne, hogy Ő oly hatalmas, hogy megőrzi azt számomra...” Hallgasd, miként válaszol. Ő tudja, kibe helyezte bizalmát, és nem fél semmitől sem.

Amint Isten kiemelte őt múltjának pocsolyájából, amint vezette őt apostolkodásának útján, úgy fogadja majd a megölt apostol kezeiből a kincset, amit beléje helyezett, hogy másoknak adja, akik azt terjesztik, folytatva a halál által félbeszakított munkát.

Isten kincse nem vész el, és Isten nem csapja be a jóakaratókat. Ne félj! Hagyd az Úrra aggodalmadat, mert amikor egy gyermek az Úrhoz kiált, Ő meghallgatja. Ő ismeri az emberi cselekedetek igaz voltát. Nincs szüksége hosszadalmas imákra, hogy megmagyarázzák neki, mire van szükségük. Ő mindent meg tud tenni, és amint Simont apostollá tette, úgy a buzgó farizeust és a kereszténység ellenségét is apostollá tette. Az egyikben éppúgy, mint a másokban, „Isten kegyelme nem volt hiábavaló”, hanem mindig tevékeny maradt bennük, és átalakította őket.

Péter megénekli az alázatosság hatalmát. „Alázkodjatok meg Isten hatalmas keze alatt, hogy annakidején megdicsőítsen titeket.”

Péter tapasztalatból tudta, hogy a megtiszteltetés, amellyel Isten keze megérintette és szolgájának jelölte ki, kevélyé teheti az embert. És tudta, hogy a kevélység miként ringathatja álomba a lélek éberségét, s engedheti meg a Kísértőnek, hogy bűnbe vigye az embert. Ő megtapasztalta. Biztosnak hitte magát. Biztosnak érezte magát. Az apostolok Feje volt. Azért Isten jobbnak ismerte el őt. Azon az estén, oly biztosnak érezte magát, mint egy katona az erődben. Keblében volt a Szentségi Jézus. Azért engedhet az éberségből, tetszeleghet magában. A keblében lévő Jézusra hagyhatja, hogy harcoljon érte. Íme a téves bizalom példája! Isten mindent meg tud tenni. De az embernek nem szabad Istenre hagynia azt, amit ő (is) meg tud tenni, mintha Isten köteles lenne hatalmát az ember javára használni. Az embernek is dolgoznia kell, egyesítenie kell saját munkáját Istenével. Ebből a kölcsönös segítségéből, ebből a közreműködésből születik meg a szent és tökéletes cselekedet.

Péter azon az estén elfelejtett közreműködni Istennel, és „elaludt”. Háromszor. Milyen jelképes alvás, és milyen jelképes szám!

Hármas a bűnös vágy: háromszor aludt el az apostol, aki hitt emberi erejében, és azért kitétte magát, mint az, aki alszik, a lesben álló Rablónak. És mint Sámson, miután elaludt a Kísértő karjában, elvesztette Istennel való egységét, úgy Péter is a nevetség tárgyává vált, erőtlennül a Sátán kezében, aki rávette arra, hogy hazudjon, megtagadja Jézust, és gyáván elfusson.

Péter tehát ismerte a rosszat, amit az öntetszelgő gondolat vet el, és ami utána kikel és növekszik, mindig bűnösebb alakot véve fel. Azért azt mondja: „Alázzátok meg magatokat Isten keze alatt!” Hogy Isten ajándéka ne legyen pusztulástokra, hanem az alázatosság megőrizze az ajándékot és az Istennel való egységet. Ő, az Úr, megdicsőít titeket látogatásának idején.

A látogatás ideje az, amikor Isten eljön, hogy megjutalmazzon vagy megbüntessen az utolsó napon. Más látogatásai: Isten megnyilvánulásai bennetek tanácsaival, sugallataival, vagy küldetéseivel. De a látogatás, amiről Péter beszél, az Utolsó Ítélet. Istennek minden látogatása megdicsőítés, mert magához emeli az embert. És ha az ember rosszul használja fel ezeket a felbecsülhetetlen kincseket, akkor szenvedni fog. De mindig helyrehozhatja tévedését az engesztelés cselekedeteivel, amíg él. Az utolsó eljövétel azonban nem ad módot az engesztelésre vagy a módosításra. Az ember örök megdicsőülése vagy kárhozata lesz. Éljetek azért úgy, hogy megdicsőíthessen titeket látogatásának idején!

„Hagyjátok rá minden gondotokat, mert Ő gondot visel rátok!”

Isten Atya. Milyen gyermek az, aki tudja, hogy atyja szereti őt, aki – amikor segítségre szorul – nem megy atyjához, hogy rábízza gondjait és elnyerje segítségét, tanácsát és vigasztalását? Tegyétek azért azt ezzel a nagyobb és tökéletes atyasággal – amelyhez képest a testi atyaság mindig tökéletlen – amit akkor tesztek, amikor szenvedtek az életben, mert testi atyátok oldalatoknál van. Mi indít sírásra titeket, amikor szülőtök meghal? Annak tudata,

hogy többé nincs körülöttetek az ő szerető gondoskodása. A világ pusztaságnak tűnik előttetek, mert aki gondotokat viselte, nincs többé.

De Isten mindig létezik! Isten mindig Atya! Ne sírjatok azért, ti mindnyájan, akik aggódtok, mert van, aki enyhíteni akarja aggodalmaitokat: Isten! Legyetek mindig gyermekei, és Ő mindig Atyátok lesz! Ahhoz, hogy gyermekei legyetek, mindig józanoknak és ébereknek kell lennetek, mert ellenségeitek, mint ordító oroszlán körülöttetek jár, hogy elnyeljen titeket. Álljatok ellen neki, erősen a hitben, tudva, hogy testvéreitek, akik szétszórva élnek a világon, ugyanazt szenvedik el.

Ó, Péter megismerte az Ellenség váratlan támadásait! És megismerte, miként kell józannak lennie mindenben, hogy éber lehessen és visszaverhesse azokat. A józanság nemcsak az ételre és italra vonatkozik. Van értelmi és lelki józanság is, ami egyaránt szükséges ahhoz, hogy megmeneküljön valaki a Sátántól. Ha valaki nem eszik és iszik is úgy, mint egy dorbézoló, de utána mértéktelenül kielégíti éhségét és szomját a tudományok iránt, és megy keresni, hogy minden emberi diadal és dicséret forrásából igyék, még ha nem megy is túlzásba az asztalnál vagy más testi kielégülésnél, de utána lelki téren elkorcsosítja a szeretetet az érzelgősséggel, a jámborságot a semmi jót sem tevással (kvietizmussal), vagy keresi az érzelmi borzongást a természetlen miszticizmusban, mert az megindítja érzékeit, de nem újítja meg mindinkább és állandóan a lelket a jóban, és megrészegül ettől a külsőségtől, felhalmozva az egyiket vagy a másikat, hogy általuk emberi dicséretben részesüljön, és magát dicsérje – ,íme, az ilyen megsérti a szép józanságot, amely nemcsak az ínyre és a gyomorra vonatkozik, hanem mindenekfelett az értelemre, a lélekre, ellentétben a három bűnös vággyal, amelyek a lélek minden pusztulásának az okai.

Legyetek józanok! Elégedjete meg a „mindennapi kenyérrel”, azaz azzal, amit Isten ad nektek, és ne akarjatok többet! Ő tudja mi elég nektek. Többet akarni és szerezni mérgező, mert ez a „több” oktalan, és ártalmas ételből áll, és nem áldott.

És ne mondjátok, hogy csak titeket érnek fájdalmas dolgok.

Minden ember hordozza keresztjét, és nem az isteni szeretet biztos jele az, hogy valakinek nincs keresztje, vagy csak aprók azok. Minél inkább kialakul a lélek, annál inkább azonosítja Isten a Mintával: az Istenemberrel, akinek szenvedése teljes volt. Tudjatok szenvedni, és örömmel szenvedni! Gondoljatok arra, hogy szenvedéste, egyesítve testvéreitekével, Krisztus szenvedésére alapozva a világ üdvösségét, és a Sátán legyőzését szolgálja. Tudjatok szenvedni, és örömmel, tudva, hogy „egy kis szenvedéssel a minden kegyelem Istene tökéletesít, megerősít és átalakít titeket, végül örök dicsőséget adva a Krisztus végtelen érdemeivel egyesített szenvedéseitekért.”

(A 188-193)

A tökéletes szeretet (Fil 1,6-11)

Senki sem találna kegyelmet az Úrnál, ha Ő annak feltételeként megkívánná a lélek szeplőtelenességét. De a keresztények tudják, hogy az Irgalmasság ideje van, mióta megnyíltak az egek, hogy harmatozni engedjék az Igazat, és ismét megnyíltak, hogy befogadják a Diadalmasat, *aki uralkodik* és megalapította az Ő idejét. Azaz az Irgalmasság idejét.

Ő azon kívül, hogy Izrael Istene, az Örök és Végtelen Isten, és neve Jézus Krisztus, a ti isteni Testvéretek, a szeretett Fiú, akiben az Atyának kedve telik, és akitől semmit sem tagad meg.

Egy időben az ember valóban „a mélységből” kiáltott. Az az idő a szigor ideje volt. Az ember félt Istentől (bűnei tudatában), a végtelen Istentől, Aki minden tulajdonságában oly Fenséges és Tökéletes, akitől remegtek, és akit még igazi nevén sem mertek szólítani a szegény emberek, akikben tudatos volt bűnös nyomorúságuk. Szemüket se merték felemelni trónusa felé. Azért, leteperve ettől a Végtelentől, nyögtek szakadékuk mélységében. Milyen távol volt akkor a Föld az Égtől, mennyire el volt választva tőle!

De most, ebben az időben, amely már 20 évszázada tart, nem a mélységből, hanem Krisztus oltárának csúcsáról az ember fel tud kiáltani Ahhoz, akit Atyjának ismer. Az oltár: Jézus Krisztus Keresztje.

Az ugyancsak magas volt, egy domb tetején, azon a Pénteken! De sokkal magasabban áll irgalmas feladatával, ami beszél értetek, és a legmagasabb hegyen, amely érinti az Eget. Az Isteni Vértanú Keresztjén volt az embereknek minden bűne, hogy engesztelést nyerjen. De ott van az embereknek minden szükséglete is, és Jézus már fizetett értetek. Mindazt, amit elnyertek, Ő már megfizette Szeretetével és Fájdalmával. Mindent megkaptatok az Ő érdemeiből. És mert féltetek, hogy nem tudtok tökéletes szavakkal beszélni az Atyához, Ő megtanította nektek az Imát, amelyben össze van foglalva az embereknek minden igazi szükséglete, mind a testiek, mind pedig a lelkiek. És még így sem volt elégedett; a Keresztről imádkozott, és a Keresztről imádkozik Atyjához, rámutatva rettenetes Keresztjére, és azt mondva: „Azért, amit elszenvedtem, adj nekem kegyelmet az ő számukra!”

Mária, áldozati lélek, mindig a kereszt által nyeritek el a kegyelmeket. Jézus keresztje által és a ti áldozati keresztetek által. Azok tartják nyitva az ég kapuit. Azok tartják fenn a világot, és felemelve a testvérek szenvedéseit, bemutatják azokat az Örökkévalónak. A szeretetnek állandó Szentmiséje. És az ostya tányérja a ti szenvedéstelek együtt Krisztuséval, a ti áldozatotok, és a tányéron vannak a világ és a testvérek szükségletei: szükségük az állandó megbocsátásra, az állandó irgalomra, a világosságra, az irányításra, a lelki és testi egészségre, a táplálékra, a ruhára, mindenre.

Mily sok szenvedés van a világon, amit az emberek saját maguk okoznak! Mily sok fájdalmat okoznak az emberek önmaguknak, saját maguk által! És utána sírnak, és elvesztik reményüket, és nem tudják keresni a béke forrását, legalább a békéjét, legalább a beletörődést, hogy érdemszerző módon viseljék el rossz virágaiknak keserű gyümölcseit.

És ti segítitek őket, ti, lelkek, akik meghaltatok saját magatoknak, saját szükségleteiteknek. Tevékenykedtek, elevenen, a legelevenebben a testvérek szükségleteiért, ti, lelkek, akiket hatalmába kerített a résztvevő szeretet azokért, akik ártatlanokként vagy bűnösökként szenvednek körülöttetek, és akik nem tudnak szenvedni.

Sose szűnjetek meg hálát adni az Úrnak, aki megadta nektek a szenvedés szeretetének ajándékát! Ez a legnagyobb ajándék, amit Isten nektek adott. Áldjuk Őt együtt!

Most tehát az emberek már nem a mélységből kiáltanak! Azokról beszélek, akik élő tagjai Krisztus Testének. De kiáltanak az Ő Keresztjének magaslatáról. És hogyan félhet valaki, hogy az Atya nem hallgatja meg a hangot, amely hozzá kiált Kedves Fiának keresztjéről?

Tudjatok imádkozni erről a helyről, keresztények, hittel imádkozni, és megkapjátok azt, ami hasznos számotokra.

Hallod Pált, amint szinte megismétli előző gondolatomat? Az Apostol bízik abban, hogy üdvözíti testvéreit. Miért? Mert ő ugyanazzal a bensőséggel szereti őket, mint Krisztus az *Ő* szeretetével, az *Ő* Szívével, az *Ő* szenvedésével. Szereti őket a láncokban, amelyeket azért kapott, mert hirdette nekik a jó hírt; Krisztussal szereti őket a közelgő vértanúságban, mindvégig. „És szerette őket... mindvégig szerette őket.”

Tarts ki a dicsőséges szeretetben! Szeress, szeress mindenkit, mindvégig! Tökéletesítsd mindinkább szeretetedet! És a legkevesebb, amit elérsz, hogy béke, azaz Isten lesz benned. A legkisebb, ami a legnagyobb teljesség és boldogság. Akkor is, ha Isten – igazságossága miatt – nem tudja megadni, amit kérsz azoknak, akikért imádkozol és szenvedsz, akkor is, ha ők visszautasítják a kegyelmet, amit kérésedre Isten megad nekik, vagy ha helytelenül használják fel azt, a szeretet békéje meglesz benned. És minden édes lesz abban! Te érzed, milyen édes ebben a békében élni! Ez már az Ég fényében való élet. Remélve Krisztusban, kérve a testvérek számára, hogy „a szeretet mindinkább gyarapodjék a helyes ismeretekben és a teljes megértésben, hogy el tudják dönteni, mi a helyes, és tiszták és feddhetetlenek legyenek Krisztus napjáig”, haladj előre nyugodtan!

Ott, ahol a szeretet van, ott, ahol bőségesen virágozik a szeretet, nem lehet a Sátán a birtokos és az úr. Légy nyugodt! *Ő*, a te és az én Uram, mondta: „Gyümölcsseiről ismeritek meg a fát.”

Egy sátáni fa nem teremheti a szeretet gyümölcsseit! Nincs nagyobb szeretet annál, mint amikor valaki saját életét áldozza fel ellenségeiért. Mert ez azt jelenti, hogy a testi életen felül feláldozzák értelmi és érzelmi életük erőit is, amit sokkal nehezebb feláldozni.

Jézus Urunk az Utolsó vacsorán, mivel az asztalnál még nagyon emberi módon gondolkozó emberekkel volt együtt, nem beszélt erről a tökéletes szeretetről. Nem értették volna meg. Már azt is nehezen értették meg akkor, hogy a szeretet áldozatot hoz a barátokért. Azért a Vigasztaló Lélekre hagyta a feladatot, hogy megértesse a szeretetnek ezt a tökéletességét. *Ő* teljessé fogja tenni az Ige által adott tanítást, közölve ugyanakkor a képességet is, hogy azt megértsék, és magukévá tegyék. Jézus arra korlátozta magát, hogy hangsúlyozza: „Az én parancsom az, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket”, azaz meghalva még ellenségeiért is, hogy azok részesüljenek az életben. A Tizenegy közül még senki sem értette meg ezt. Nem elmélkedtek eleget szavain. A Szeretet gyilkos apostola, aki nem volt méltó arra, hogy hallja az *Ő* utolsó tanításait, már elment. A kevés lélek számára, aki meg fogja érteni ezt, a Szeretet Lelke fogja felfoghatóvá tenni.

Valójában Jézus, amikor a Tizenegyhez beszélt, az *egész* világhoz intézte szavait, a jelenlevőkhöz és a jövőbeliekhez, mind azokhoz, akik szerették őt, mind pedig azokhoz, akik gyűlölték és gúnyosan kétségbe vonták szavait, hogy tönkretegyék azokat sok szívben. Sőt többet beszélt a lanyhákhoz és ellenfeleihez, mint övéihez, mert a lanyhák és a bűnösök megváltásával volt főleg elfoglalva.

Rámutatott a Szentlélek feladatára is, hogy teljessé tegye a nekik adott tanítást: „Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, *Ő* majd elvezet titeket a teljes igazságra.”

Milyen szép és kedves, hogy a testvérek együtt laknak! Igen, szép lenne, ha valóban testvérek lennének. De sokszor csak féltestvérek, és néha Káinok, és megsebesítenek. Íme, akkor a megbocsátó Szeretet leszáll, mint az olaj, hogy megvigasztalja a megsebzett szívet, és hogy megbocsásson, keresztre feszített Urára gondolva.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

Ellenségszeretet (1Kor 10,6-13)

Régen az ember bosszút állhatott ellenségein. De te a szeretet idejében élsz, keresztény vagy, és ajkadról csak az ellenség javát kívánó imának szabad elhangzania. Sőt: nem ellenségnek, hanem „szegény testvéreknek” kell nevezned azokat, akik fájdalmat okoznak neked. Nemde meg vannak fosztva az igazi gazdagságtól, nem birtokolják a szeretetet, az igazságosságot, fülük mellett engedik el a természetfeletti hangokat, úgy, hogy nem értik meg az Ég nyelvét, és azt emberi őrjöngésnek nevezik, vagy még rosszabbnak: emberi hazugságnak. Szegény, szegény testvéreid!

Egy napon az Úr azt fogja mondani nekik: „Beszéltem, és nem ismertetek fel engem. Fogtam egy „kisgyermeket”, és köztetek, tanultak közé állítottam, és kioktattam, hogy mondja el nektek szavaimat, feltéve, hogy az Úr Lelkének tetszett kinyilatkoztatnia magát az alázasoknak, amint az atya tréfálkozik gyermekeivel, felüldülést találva bennük. Én eljöttem, de ti nem fogadtatok el engem. Beszéltem, de nem hallgattatok meg. Hívtalak titeket, hogy lépjete be szobámba, ahol kincseim vannak, amelyeket kinyitottam előttetek, de ti nem jöttetek el. Szeretetem nem indított meg titeket.

Tanításomat megtagadtátok, azt mondva, hogy nem tartozhatott ahhoz, amit Palesztinában hirdettem. Gazdagokká akartalak tenni titeket, tanultakká, új hangokkal gazdagított hangszert akartam kezetekbe adni, hogy megénekelhessétek Isten sokak által ismeretlen, végtelen irgalmát, megtérítve a szíveket. Szentekké akartalak tenni titeket. Az én megismerésem a szeretet, és határtalan, mert Krisztus tanítja, aki Isten, és Isten szeretete végtelen, minden egyéb tulajdonságával együtt, és minél inkább megismeri valaki, annál inkább megszereti, és aki jobban szeret, az szentebbé válik. Ti, az *én* szentségemből, az *én* szeretetemből, az *én* bölcsességemből részesedve megszentelődtetek volna, és megszenteltetek volna, másokat is lángra gyújtva, és tanítva. Ó, az én Bölcsességem, Szeretetem, Tökéletességem! Miért nem akartatok elfogadni engem? Most szegények vagytok. Szegényebbek a szegény Lázárnál. Ő sebeibe volt öltözve, de szívében kincs volt: képesség Isten megismerésére. Menjetek, öltözzetek fénybe! Menjetek, tanuljátok meg a szeretetet! Menjetek, elmélkedjete a szavakon, amelyeket nem fogadtatok el, és amikor fel lesztek öltözve és feldíszít titeket a szeretet, az igazság és a bölcsesség, jöjjetek!...”

Te *sokat* imádkozzál, hogy hátralévő idejünkben fel tudjanak öltözni, és fel tudják díszíteni magukat úgy, amint az Úr megkívánja a menyegzőjére meghívottaktól, hogy ne kelljen fájdalmasan várakozniuk Isten Házának ajtaja előtt, engesztelve hanyagságukért és lanyhaságukért, és azzal együtt kevélységükért és önzésükért.

Ezért elégedjél meg azzal, hogy védelmet kérsz magad számára. Nem többet. A szeretet idejében vagy, és a szeretet ugyanazt akarja másoknak, amit magának szeretne. Kérd azért Isten hatalmát, hogy téged védjen meg, őket pedig térítse meg! Csak ezt kérd! És valóban azt kérnéd az Úrtól, ami kedves előtte, mert megfelel vágyainak, hogy az emberek mindennek előtt testvérekként szeressék egymást.

„Ne kívánjunk rosszat senkinek sem” – mondja az Apostol. Nagyon rossz dolog azt kívánni, hogy baj érje ellenségeinket. Ez a szeretet és a megbocsátás parancsának megtagadása.

És ha jól átélméled, meglátod ebben az ellenségnek kívánt rosszban nemcsak a gyűlölet bűnét, hanem a bálványimádását is. Saját énje bálványként való imádását, amit valaki túlzottan szeret, és uraként, a legnagyobb istenként imád. Oly rendetlenül szereti énjét, hogy azt minden gondolatának és cselekedetének szent központjává teszi. Oly rendetlenül szereti énjét, hogy elhagyja a rendet, mert, noha testből és lélekből álló ember, de halhatatlan lelke az Ég örököse, és a rend megkívánja, hogy oly módon járjon el, hogy megadja lelkének azt, amire rendelve van. Azért természetfeletti módon kell élnie, Isten gyermekeként, Isten

Lelkétől indítatva és vezetve, királyi alárendeltséggel és kiváló gyermekséggel, nem pedig állatok módjára, igazságosság nélkül, az Életen és az Igazságon kívül, a test, a világ és a Sátán rendtelenségében.

„Én vagyok a te Urad, Istened”. Isten az Egyetlen Isten. Senkinek sem szabad más istent tennie az Egyetlen és Szent helyébe. Aki önmagát egyetlenként szereti, akinek meg kell adni minden tiszteletet és örömet, az bálványként imádja önmagát. És a bálványimádás a vadember szokásaihoz vezet, amilyenek az ellenség számára a rossz kívánása, a bosszúállás, énjének kielégítésére való felhívás, elhagyva a keresztény vallást, azaz az igazi vallást, a szeretetet.

Pál felsorolja Izrael bűneit: az arany bálványként imádását. Megfontolja, milyen lealacsonyító az nemcsak a vallásra, hanem az észre is, ha valaki bálványt imád. Az állatok királya, az ember, – akinek Isten az Atyja, akiben Isten Lelkeként van a lélek, amely az Atyához hasonlónak teszi, mint képmását –, mert a lélek szellemi, szabad, halhatatlan, értelmes, képes felékesíteni magát azokkal az erényekkel, amelyek Istenben vannak, kivéve a teremtő hatalmat, és arányosan, amit az igazságosság megőriz a Magasságbeli és az ember között, a Teremtő és a teremtett lény között, – ez a tökéletes teremtmény, amikor egy aranyborjú alakját imádja, amely az őt szolgáló állat, odáig jut, hogy lealacsonyítja magát egy anyag előtt – amit a Teremtő teremtett: a szegényes arany előtt, amely csak akkor ragyog, ha fénybe öltözik, – míg Isten a nem-teremtett és végtelen Fény ragyogása.

És utána még mélyebbre süllyed, lealacsonyítja magát a tivornyázásban, és nem azért eszik, mert szüksége van rá, hanem bűnné teszi az evést, és utána, lerészegedve a bortól és az ételtől, felkel, hogy olyan buján szórakozzék, ahogyan még a legbujább állatok sem teszik.

És itt, mellesleg, felhívom figyelmedet Mózes viselkedésére. Ő, a szent, visszautasította a megtiszteltetést, amiben Isten jutalomként akarta részesíteni őt: „...engedd, hogy kiirtsam őket, és utána téged teszek meg egy nagy nép fejévé.” Ő inkább azért könyörgött, hogy „szegény bűnös testvéreinek” bocsásson meg és üdvözítse őket. Mózes már felfogta a szeretetet, amely más javát akarja, igazi javát, inkább mint saját ideig tartó dicsőségét.

Pál, a bálványimádás után megemlékezik a paráználkodásról és annak büntetéséről: a szabadosan élők megöléséről, mert Isten Népében, amelyet arra rendelt, hogy belépjen az Ígéret Földjére, nem lehettek tisztátalanok, paráznák, bálványimádók, gyilkosok, hazugok és gyalázatosak. Megölette őket Lévi fiainak keze által, akik jobban buzgólkodtak Isten dicsőségéért, mint saját vérük szeretetéért, és hogy a fiak és testvérek életének kioltásával, azok vére által kiengeszteljék az Úron esett sérelmet, így „megszentelve kezüket, hogy részesüljenek az áldásban”.

Most, a szeretet törvényében, még áldozatokkal mossák le a sérelmeket. De nem a bűnösöket ölik meg, és nem azok vérért ontják, hanem saját magukat ajánlják fel áldozatul, a Megváltó példájára, és nemcsak kezüket, és nemcsak a papi áldást, hanem egész lényüket megszentelik. És részesülnek az áldásban, amely megnyitja Isten Országát a Szenteknek, azoknak, akik felajánlják magukat a bűnösök megmentéséért, és az Istenen esett sérelmek kiengeszteléséért.

„Ne kísértük Krisztust, amint megkísértették némelyek közülük, akiket a kígyók megöltek.”

Isten gondoskodott Néperől a mannával.

Előzőleg megvédte őket este Egyiptomban az áthaladó angyaltól, és ők, megfélemlkezve az Egyiptomban elszenvedett fájdalomról és az Úr csodálatos közbelépéséről, már visszasírták a halakat, a sárgadinnyét, a görögdinnyét és Egyiptom más zöldségeit, hasukat és annak gyönyöreit helyezve a függetlenség és az Istennel való egység gyönyöre elé.

Ismét azt mondták: „Undorodunk már ettől a könnyű ételtől”, megfélemlkezve azok haláláról, akik mértéktelenül teleették magukat fűrjekkel, mielőtt elérték Asotot. Siránkoztak,

hogy nincs vizük, nincs kenyérük. Látták a sziklából fakasztott víz csodáját. Isten gondoskodott szükségleteikről. Zúgolódtak. Kísértették. Fölöslegeseket akartak.

Sok keresztény szomorú példája! És íme, akik hallgattak a Kígyó sziszegésére, a bűnös vágyakra ösztökélőre, azokat megölték a kígyók. Mert azt, aki hallgat a Sátánra, a Sátán megöli. Nagyon sokan, miután mindent megkaptak Jézustól, visszautasítják a Bárányt, a Kígyó kedvéért, és utána rettegve nézik a kígyót, amint feléjük kúszik, hogy megölje őket, megfélemlítve arról, hogy felemeljék tekintetüket a Keresztre, amelyen az Üdvözítő van.

Végül a zsidók gonosz dolgot tettek az Úr elleni zúgolódásukkal, aki egy kis áldozat fejében nekik akarta adni a tejjel és mézzel folyó földet.

Tízszer kísértették az Urat, tízszer lázadtak fel és zúgolódtak, ezért megérdemelték a halált, lesújtva a pusztában Isten által, aki méltatlankodott nyakas, lázadó lelkületük miatt. Nagy ostobaság meghalni a pusztában, lesújtva Istentől, amikor van, aki biztosítja őket, hogy boldogok lesznek a megígért földön, és biztonságban birtokolják, amit csak akarnak az emberek, akiket Isten minden módon segít, s azért nem kell félniük a Gonosz cseleitől, mint legyőzhetetlen dologtól.

Mégis ez történik állandóan. Nem gátolják meg ezek a tények az emberek nagy ostobaságát, amellyel elvesztik az Eget mindörökké, a röpke világért. Ezek a tények jelképei az eseményeknek, amelyekkel lélekben találkozhatunk, amikor elérkeztetek a szigorúság korszakának végére, vagyis az irgalmasság idejéhez, amely megelőzi az Öröm örök idejét.

Nagy figyelmeztetést ad Pál: „Aki azt hiszi, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!”

Tartsátok mindig szemetek előtt, hogyan vétkeztek a régi kor emberei, annak ellenére, hogy rettegtek Istentől. Ne mondjátok: „Nem haladtak előre annyira, mint mi”. Igaz, részesültetek a tökéletesített törvényben és a Szentségek felmérhetetlen segítségével, amelyek a Kegyelem csatornáit, Krisztus érdemei révén. De talán jobbaktok? Előre haladtatok az emberi ismeretekben, de annak kilenczted része károtokra van. Előre haladtatok a tudásban. De lelkileg nem. A gonoszság vezet titeket, a kevélység uralkodik rajtatok. A hármasság bűnös vágy tönkretesz titeket. Az egyének és a közösség önzése elárasztja a világot könnyekkel és vérrel, szórványos és többszörös kiáradással, vagy a gyilkos vér és könny igazi özöneivel, amelyek kiterjednek az egész világra.

Nem haladtatok előre! Sőt, azok között, akik rablók, bálványimádók, erőszakosak és vérfertőzők voltak a régi világban, mert nem ismerték pontosan az erkölcsi és vallásos törvényeket – mert még vademberek voltak – ti, akik kifejlődtetek és megismertétek Jézus Krisztus törvényét, még bűnösebbek vagytok, mert tudatosan teszitek ezt. Ezért ne dicsekedjék az, aki a jelenlegi pillanatig, amelyben él, nem vétkezett súlyosan. A következő pillanatban vétkezhet, mert meglazulnak a gyepők, amelyek megfékezik az ember énjét. Kiteszi magát a bukásnak, mert eltávolodik Istentől.

Pál azt mondja: „Mindeddig csak emberi kísértések értek titeket.” Nem mondja, hogy nem kell félni ezektől a kísértésektől, vagy hogy nyugodtan lehet élni, kijelentve: „Én olyan erős vagyok, hogy hasztalanul kísértenek. Mindig én győzök!” Aki így beszélne, azonnal elesne egy lelki kísértéstől: a kevélységtől, amely megnyitja az utat a másik hat főbűn előtt. És a kevélység meggátolná Isten segítségének kiáradását, mert Isten nem közli magát a kevélyekkel, és mert a kevélyek nem futnak Istenhez. De amikor az ember alázas, és szereti Urát, akkor nem csatlakozik Istenben, mert Isten hűséges, mind szeretetében, mind ígéretének megtartásában.

Jézus nem ejtett ki felesleges szót, amelynek nem lett volna gyümölcse. Ő azt mondta: „Amikor imádkoztok, így imádkozzatok: „Miatyánk... ne vígy minket kísértésbe, hanem szabadíts meg a Gonosztól.” Azért mondta nektek, mert tudja, hogy az Atya meg akarja azt

tenni, és azért nem fogja megengedni, hogy az embernek, gyermekének ereje alul maradjon a kísértés hevességének...

Fontold meg jól! Nem azt mondom: „És az Úr megengedi hűséges gyermekeinek a kis kísértéseket, míg hitetlen gyermekeinek igen nagyokat ad.” Hanem azt mondom: „Nem engedi meg, hogy gyermekeinek ereje alul maradjon a kísértés erejének.”

Ő azt akarja, hogy küzdjétek, hogy legyőzzétek. Az érdemnek, a tetteknek kell lennie. A dicsőségnek arányosnak kell lennie az érdemhez és a kiállott küzdelemhez. Mint a lovagi tornák küzdőinek jó ura, új fegyvereket ad nekik, hogy mindig ellen tudjanak állni a megisméltató kísértéseknek, és felajánlja kegyelmének erősítő kelyhét, hogy megeddze fiának erejét, aki harcol, és kész a küzdelem végén szívére szorítani őt, hogy megkoronázza a békével, a paradicsomi öröm dicsőségével abban a pillanatban, amikor visszatér Istenhez.

Megerősíti Pált, akit a sötét angyal irigysége háromszor pofozott meg, hogy ne féljen. És én, vele együtt megerősítelek téged. És mindenkit megerősítek a liturgia szavaival: „Isten parancsai igazak, ítéletei méznél édesebbek”. Legyetek azért hűségesek hozzájuk, növekedve a kegyelemben és bölcsességben Isten és az emberek előtt.

És még a Szent Mester szavát mondom nektek: „Vegyétek magatokra Krisztus igáját! Az édes és könnyű.” Vegyétek magatokra szent bátorsággal és hősiességgel! Vegyétek magatokra teljes bizalommal az Atyában, Fiúban és a Szentlélekben, akik a Szeretet. És a Szeretet: erő. Dicsőség nekik mindörökké!

(A 230-237)

A türelem jutalma (1Kor 1,4-8)

Biztos a türelem jutalma, mert a türelmes ember utánozza Mennyei Atyját, aki nagyon türelmes a bűnös emberek megtérésére várakozva, de akinek szeretetteljes türelme kárpótlást talál az örömben megváltottai felett. Isten utánzása, mivel ez tevékeny szeretet, mindig elnyeri a kárpótlást Istentől. Ameddig ez a földi napotok tart, a kárpótlás a lélek mélyes békéjében nyilvánul meg, a békében, amelyet nem ismernek azok, akik nem tudják szolgálni az Urat. A kis földi nap után a kárpótlás az örök és boldog dicsőség. Egy másik kárpótlás azok számára, akik értenek ahhoz, hogy türelmesek legyenek, a kegyelemkérés meghallgatása, ami késbet, de ami előbb vagy utóbb teljesül, és mindig abban a pillanatban, amikor jó annak megadása.

Hagyatkozz azért teljes bizalommal az Irgalmasságra, aki szeret téged és irányít, és irányítja legkedvesebb tevékenységeidet, és nagyon fogsz tetszeni Istennek, és mindaz, ami nyomasztólag hat rád, jól fog sikerülni, mert Isten maga veszi kezeibe és teszi magáévá dolgaiddat, megvédi és véghezviszi azokat.

Értetni kellene ehhez minden embernek, és hagyniuk kellene, hogy a Bölcs Irgalmasság úgy mozgassa őket, mint a szél a finom kelmét, amely meghajlik fuvllatára, akkor is, ha enyhe szellőként jön, mint amiben a próféta megérezte Istent. Úgy találnák, hogy az égbe vitte őket anélkül, hogy tudnák, hogyan jutottak oda, úgy, amint a kisdéd, aki képtelen járni, megérinthei egy hegy csúcsát és örülhet a napsugárnak, a kékségnek, a határtalan térségnek, a virágoknak, mert felvitte oda az anyja, karjainak kedves menedékében.

És elmélkedjünk Pálról! Az, hogy Krisztus tanúbizonyysága megerősödött a hívek között, nem azt akarja mondani, hogy a hívek már részesültek a keresztségben és a többi Szentségben. Hanem azt akarja mondani, hogy cselekedeteik tanúskodnak arról, hogy Krisztus követői. A vallásgyakorlatok, amelyek arra korlátozódnak, hogy szátokkal tisztelitek Istent bizonyos szertartások megtartásával – anélkül, hogy utána azok végeztével a vallásosság, engedelmeskedve a parancsolatoknak és a keresztény élet tanácsainak, folytatódna köztetek, mélyrehatóan és őszintén, minden órában és eseményben, és a nap cselekedeteiben –, nem képezi a Krisztusról tett tanúbizonyyságot bennetek, hanem egyedül csak a képmutatást, vagy, még kevesebbet, az ugyancsak gyenge keresztény életet. Ha így tennétek, hasonlók lennétek azokhoz a satnya kisdedekhez, akik az anyai tejből és gondozásból éppen csak annyi hasznot húznak, hogy ne haljanak meg, de ami elégtelen ahhoz, hogy növekedjenek, és megmaradnak sorvadtan, képtelenül a mozgásra és erőtllenül, kitéve minden betegségnek, míg egy figyelmetlenség a táplálásban vagy a test felépítését illetően, megöli őket.

Hasonlóképpen történik azokkal a lelkekkel, akik nem termelnek éltető nedvet abból, amit kapnak a Szentségeken keresztül. Arra korlátozzák magukat, hogy kapjanak, és nem erőlködnek, hogy adjanak. Élősdiek, akik lézengenek, de nem élnek; betegek Krisztus éltető testében, és arra vannak szánva, hogy meghaljanak, mert lanyhák; akaraterő hiányában szenvednek. Meddők, és nagyon könnyen áldozatul esnek minden lelki fertőzésnek; mindinkább elgyengülnek, míg végül elvesznek, mint a növények, amelyeknek gyökerei elkorhadtak.

Pál, aki nagy mester Krisztus Titokzatos Testének tanában, amely Testnek Krisztus a Feje, örvendezik a korinthusiak tanúságtételének, amit Krisztus iránt tanúsítanak, a pompásan élő és akaraterős tagoknak. Örvend, hogy már nem élősdiek, akik terhet és veszélyt jelentenek mások számára rossz példájukkal és szégyenletes életükkel, Isten megbántásával, mint a lanyhák, akiket „Ő elvet magától”, mint a Jelenések könyve mondja.

Pál örvend, hogy látja: a korinthusiak keresztény jellege megerősödött az erényekben, „meggazdagodtak minden dologban, a tanítás és a tudás minden ajándékával” Isten kegyelméből, amit Krisztus által nyertek el, és megtartottak és növeltek a jó akaratú ember érdemeivel.

Örvend ennek, és buzdítja őket, hogy mindinkább növekedjenek Krisztusban, magukba szíva és magukévé téve a kereszténység éltető nedveit. A kereszténység élet és nem külső forma; igazság és nem képmutatás; út és nem mocsár, amelyben elmerül az ember és megállapodik. Örvend annak, hogy „nem hiányzik belőlük semmiféle ajándék sem”. Már kifejtette, hogy az ajándékok igazán csak akkor élnek, ha az ember jó akaratával élteti azokat, „hogy az Úr Jézus eljövetelkor bűn nélkül legyenek”. A legnagyobb bűn nélkül: ami Isten végtelen ajándékainak megvetése, elhanyagolása annyira, hogy nem éltetik saját életüket és lelki tökéletességüket, hanem hiányzik belőlük minden erény, és nem tartanak ki a hitben, reményben, szeretetben, lelki erősségben, józanságban, igazságosságban és mérsékletességben, hanem engednek az ördög, a világ és a test csábításainak; bukott vagy teljesen halott lelkek, akikért hiábavaló vagy mértéken felül gyötrelmes volt Krisztus áldozata.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 289-291)

A Tízparancs (Róm 12,6-16)

Nagy tanítás van Szent Pál levelében. Arra tanít, hogy a Tízparancsolatot meg kell tartani minden dologban a gyermekkortól kezdve, hogy a szent dolgokban is elérhessétek az életszentséget.

Mert, lelkem, visszaélhet valaki a szent dolgokkal is. Nem azért, mert a helyes dolgok helytelenekké válhatnak önmagukban, hanem azért, mert az ember helytelenül kívánhatja és gyakorolhatja azokat. Így van a szent dolgokkal is. A lopás vagy legalábbis a természetfelettre való szertelen vágyakozás el van terjedve jobban, mint gondolnák, és oly heves és állandó lehet, ami az anyagi dolgok lopásánál és a rájuk való mértéktelen vágyakozásnál nem jelentkezik.

A vágy, hogy hasonlók legyenek Istenhez, ha az a kevélységből ered, megegyezik Lucifer vágyával. Ezek nem azért akarnak hasonlókká lenni Istenhez, mert ismerik saját sorsukat, és nem a szeretet ösztönzi őket, hogy olyan tökéletességre jussanak el, ami istenekké teszi őket. És amint a Lázadótól nyerte alakját és hevességét, tőle származik makacs kitarása is ebben a vágyban.

Szent Mesteretek mondta nektek: „Legyetek tökéletesek, mint Atyám.” Azért nem bűn, hanem engedelmesség arra a tökéletességre törekedni, amely Atyátokhoz hasonlókká tesz titeket. De a tökéletesség magával hozza az életszentséget. És az életszentségben csak szeretet található. Az életszentségben és a szeretetben mindig megtalálható az alázatosság és a bölcsesség. És az alázatosságban és bölcsességben a vágy, hogy hasonlókká legyetek Istenhez, nem egyesül a kevélységgel és a tudatlansággal, amely az akar lenni hatalmában is, és végtelen fokban, hogy olyan dolgokat művelhessen, mint amilyeneket Ő tesz, sőt még többet is, felülmúlva, uralkodva felette, letaszítva Őt a trónról, kijelentve: „Én vagyok”, amint Lucifer megkísérelte ezt tenni, és amint Lucifer kijelentette.

Az életszentség tiszta marad, szeretet marad, semmi más, mint szeretet. A szeretet, amely az Atya és az isteni Testvér utánzására ösztönzi a gyermekeket, hogy tökéletesek legyenek a jóságban és a szeretetben. Ezekben. Nem arra szomjazik, hogy bámulatos dolgokat cselekedjék, amelyeket a Teremtő Isten, az Ég és a Föld Ura tesz.

Mégis, a hitetlenek mellett, akik káromolják Istent, tagadva létezését, és az észimádók mellett, akik káromolják őt lekicsinyelve; a sok tévhitű mellett, akik káromolják, megcsónkítva az Ő tanítását, a közömbösek mellett, akik káromolják Őt, megfélemlítve Róla, – ezek az olyan emberek csoportjai, akiket a katolikusok szigorúan elítélnék – vannak más bűnösök is, és főleg a szertelen lelki vágyakozással vétkezők. A katolikusok magukat tökéleteseknek tartják, pedig először ki kellene venniük a gerendát saját szemükből, hogy lássanak. Mégha nem mestergerenda is az, hanem csak szálka, már az is elégséges ahhoz, hogy elhomályosítsa látásukat. Szigorú ítéletükkel rossz példát adnak másoknak. Főleg a magukat buzgóknak gondoló katolikusok seregében vannak ezek. A maguk módján valóban buzgók. Azok. De buzgóságuk helytelen, tisztátalan, nem rendezett szeretet. Urunk Jézus idejében ezek a farizeusok seregében voltak. Ma azok seregében vannak, akiknek vallásossága szertelen.

És sokan vannak. Egy nap sem mulasztják el a templomba járást. Mindenáron megtartják a hústól való megtartóztatást és a böjtöt. Még akkor is, ha emiatt elhanyagolják férjüket vagy feleségüket, vagy gyermekeiket. A jó katolikusnak nem lenne szabad vétenie a szeretet ellen egy beteg iránt. Ők megfélemlítkeznek a beteg megsegítéséről. Elfelejtik, hogy az irgalmasság gyakorlása Isten iránti tiszteletük és szeretetük jele, mert Isten rejtőzik a betegben. Ők azonban szertelenek vallásosságukban, mert azt csak *saját lelkük érdekében* gyakorolják. Szertelenek, mert önzők. Szertelenek, mert szomjazzák az emberek dicséretét, akik látják az ő (külsőséges) buzgóságukat, mindennapos (külsőséges) imájukat.

Isten azonban látja bensőjüket is, szívüket, és belát ezekbe a dolgokba. Látja, mi indítja őket *igazán* a sok vallásgyakorlatban. És látja ezeknek a teljesen külsőséges gyakorlatoknak a következményeit.

És nem helyesli ezeket. Mert Isten a Szeretetnek és a Rendnek az Istene, és minden dologban rendet és szeretetet akar.

Amikor az Isteni Mestert megkérdezte egy írástudó, hogy mi a legnagyobb parancs, azt válaszolta: „Szeresd Istent teljes erődből, lelkedből, szívedből és értelmedből, és szeresd a felebarátot, mint önmagadat”! És a tanítványokat tanítva azt mondta, hogy amikor az Utolsó Ítéleten megkérdezik majd tőle, mikor látták Őt éhezni, szomjazni, utasként, ruhátlanul, betegen vagy bebörtönözve, Ő azt válaszolja: „Amit ezek közül egynek tettetek, nekem tettétek.”

A Bölcsesség szeretetet akar minden dologban és minden vallásgyakorlatban. Nem a külsőséges cselekedet, hanem a cselekedet lelke érdekli. Nem istentisztelet az, amikor valaki a templombajárás miatt elhanyagolja a férj vagy a feleség, az apa vagy az anya, a gyermek vagy testvér iránti kötelességét, és káromkodást vagy haragot vált ki férjéből vagy feleségéből, fiát vagy testvérét kicsapongásba, leányát szabados szeretkezésekbe és káros kapcsolatokba viszi bele ezáltal. Amikor valaki jól tudja használni az időt, az elég mindenre. De a szeretetnek és az áldozatnak igazi szellemével kell azt összekötni. Isten igazságos, és tiszteletét illetőleg igazságos kötelezettségeket állított fel, éppen azért, hogy mérsékelje az embereknek és a lelkeknek szükségleteit és ösztönzéseit. Az Egyház ugyanezt igazságos mértékben írta elő. Minden egyéb ráadás, amelyet akkor és úgy kell használni, amint a körülmények megengedik. El kell kerülni, hogy saját érdemük kárt okozzon egy léleknek. Ha ez történne, érdemüket megsemmisítené az, hogy felelősek mások haragjáért, vagy bűnéért, ami azok szívében támadt.

Szeressétek az igazságot, katolikusok, ha tökéletesek akartok lenni! Szeressétek az igazságot, ha igazán Istené akartok lenni! Tökéletesen szeressetek! Szeressétek Atyátokat, szeretettel tiszteljétek, nem haszonlesésből, ami abból rátok származhat.

Egyébként, ha hasznot akarnátok hajtani abból, hogy megtisztelitek, hasonlóknak lennétek a pogányokhoz és a bűnösökhöz. Ha csak azért lennétek buzgók, hogy halálotok után azonnal jutalomban részesüljétek, én mondom nektek, hogy hosszú ideig fogtok engesztelni önzétekért a tisztítóhelyen.

Nos, amint a szertelenség zavart szül, úgy azok között a katolikusok között, akik, hogy úgy mondjam, emberi szintre süllyeszti le a vallásnak nevezett lelki istentiszteletet, ami a szeretet, és eltérnek annak helyességétől és megváltoztatják természetét és szépségét, nagyon sokan szertelenül kívánják a lelki dolgokat, amint kezdetben mondtam. Ezek nélkülözik az igazság szeretetét, az alázatosságot és az igazi szeretetet. Vétkeznek a tízparancsolat ellen, vétkeznek a kevélységgel, a fősvénységgel és az irigységgel. Felébred bennük ezeknek a főbűnöknek a szokása, mert nem tépik ki azonnal a szertelen lelki vágy rossz növényét, amely a rendetlen szeretetből ered bennük.

Az Apostol különösen ezek felé fordul, akik betegek, és akiket figyelmeztetni kell betegségükre, és meg kell gyógyítani őket, feltárva a sebet. De azok felé is fordul, akik még nem betegek, de betegekké válhatnak, vagy akik nagyon egészségesek, sőt, már fel vannak ruházva Isten üdvös gazdagságával, de beleeshetnek a fősvénység és a kevélység bűnébe, és azért megbetegedhetnek és meghalhatnak.

„Különféle ajándékaink vannak, a kegyelem szerint, amely nekünk azokat adta...” Íme. Mindenki *tegye azt*, amit Isten adott neki, hogy megtegye, és tegye azt lelki „vidámsággal” és nagy szeretettel! Mert ha szeretni fog, akkor szíve is vidám lesz. Egyedül a gyűlölet szomorítja el a lelket, mert bűnt szül és elválaszt Istentől.

Azért senki se irigyelje azokat, akik rendelkeznek a jövődőlés adományával, és ne vágyakozzék arra!

(A 394-398)

A tökéletes ima

A te szíved beszél az Úristenhez, és nem földi szükségletekért, testi enyhülésekért imádkozol, nem azokért a nagyon földi dolgokért, amelyeket az emberek rendszerint kérnek a Magasságbelítől. Nem bűn azokat kérni. Jézus Krisztus Urunk tanította az embereket arra, hogy kérjék a mindennapi kenyeret. De ha az ember tudna elmélkedni, ezt a kérést, ami teljesen emberi szükségre vonatkozik, a három fenséges kérés után tenné, előbb kérve, hogy Isten Szent Neve részesüljön a neki kijáró dicséretben, hogy eljöjjön Országá, és hogy akaratát úgy teljesítsék a földön, amint az égben teszik. A tökéletes ima, amire az Ige tanított olyan, mint egy fénybe szerelmes fecske, amelyik miután felszállt a magasba, egy hirtelen szárnycsapással leszáll, hogy kérje: „add meg nekünk mindennapi kenyerünket”; de íme, azonnal újra felszáll az étel állati szükségletétől a lélek szellemi szükségleteihez, és repül, ismét könnyeddé válva, és kéri a bocsánatot: „amint mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, és azzal fejezi be, hogy ismét annak lábai elé helyezi magát, akit „Atyának” nevezett a kezdetben, és kéri azt, amit egy szerető Atya meg tud tenni, hogy védje meg gyermekeit a kísértésektől.

Ez az ima, hiány és hiba nélkül, megtanítja az embert, hogy *miként; miért, és milyen dolgokért* kell imádkoznia. De általában az ember csak a súlyos anyagi szükségletekért imádkozik. És ha az csak a kenyérre szorulás lenne! De mennyi, mennyi ostoba, sőt sértő kérés van az ember gondterhelt imájában!

Az, aki csak lelki dolgokért, Isten dicsőségéért és testvérei javáért imádkozik, olyan, mint egy kigyulladt csillag az emberiség egyöntetű, szürke egén. Így látja az ég ezeket a magános imádkozókat, és az ő kérésük aranyszavakkal csillog az emberek 90 %-ának egyhangú, zavaros, rekedt kérései között.

Valóban, ha a Tökéletes egy pillanatra teljesítené a tökéletlen kéréseket, azaz azokat, amelyeket a tökéletlenséget szándékosan szerető emberiség kér, meglátnák teljesedni a bűnös dolgokat – mert ritkán tartózkodik az ember attól, hogy ösztöneinek teljesítését kérje, hogy kielégítse bűnös vágyait – vagy ha nem is mennének el a bűn elkövetéséig, mindig lefokoznák az embert, aki megfeledkezve arról, hogy lelke van, csak a test örömeivel törődik.

De boldogok azok, akik tudnak a lélekért és lelki dolgokért imádkozni. Még boldogabbak, akik értenek ahhoz, hogy még szent dolgokat se kérjenek, hanem azt mondják: „Te tudod, mi a legjobb számomra, add nekem a legjobbat!” A legboldogabbak azok, akik eljutnak odáig, hogy megfeledkeznek magukról, és arról, hogy a legjobbat kérjék Istentől, és csak azt mondják: „Kérem, teljesedjék az, ami a te dicsőségedre válik, és ami testvéreim szentté tételét mozdíthatja elő.”

Akkor az imádkozó eljut a tökéletes imára, arra, amelyik elfeledkezik *saját* szenvedéseiről, és csak másokért könyörög. Jézus imája a kereszten magasztosabb, mint engedelmessége a Getszemániban. Magasztosabb, mert tökéletes szeretet.

Amikor azt mondod: „Atyám, nem magamért imádkozom, hanem oly sok testvérem javáért, hogy részesüljenek benne, és az növelje a te dicsőségedet”, akkor eljutottál a tökéletes imára. Arra, amikor az ember úgy tapad Istenhez, hogy egygyé forr vele, és ugyanarra vágyakozik: az emberek javára, megszentelődésére, megdicsőülésére, hogy azzal megdicsőítse az Urat. A te imád ilyen. Így beszél szíved Istenhez, és ezért szeret téged annyira Isten, mint kedves leányát.

Sose kövesd azokat, akik miután Istent keresték a szükség idején, többé nem keresik, miután részesültek kegyelmében. És még kevésbé kövesd azokat, akik, mivel nem kapták meg a kegyelmet, többé nem keresik Istent, mintha Ő gyűlöletes ellenséggé vált volna szemükben.

Nem. A szerető lélek életének olyannak kell lennie a földön, mint amilyen az égben lesz: állandó Istenre nézés, hogy imádja, tisztelje, szeresse Őt, örömét lelje abban, hogy megértse az Ő fénylő szavait, úgy, amint mi, angyalok tesszük. Szükséget szenvedtek? Emeljétek fel lelki szemeteket Istenre! Megelégedettek vagytok az elért kegyelem miatt? Emeljétek fel lelki szemeteket Istenre!

Örültök? Emeljétek fel lelki szemeteket Istenre! Szenvedtek? Emeljétek fel lelki szemeteket Istenre! Elhagyatottak vagytok? Emeljétek fel lelki szemeteket Istenre! Hogy segítséget kapjatok, hálát adjatok, részletessétek örömeitekben, részvétet kapjatok szenvedéseitekben, hogy ne legyetek egyedül.

Ó, milyen öröm, ha magatokra tudjátok vonni Isten tekintetét! Mária, ez az ég boldogsága. Látod. Ahhoz, hogy a Megváltó beteljesítse rettenetes szenvedésének utolsó részét, az Istenség elrejtőzött lelke elől. És akkor az Önként, a Hősiesen, a Csendben Szenvedő felkiáltott teljes fájdalomában: „Atyám, miért hagytál el engem?”

Ó, ha felfoghatnátok a végtelen fájdalom mélységét, a szenvedés teljességét, amelyet ez a kiáltás kifejezett! Az ég beleremegett, az Istenségnek kényszerítenie kellett magát, hogy ellenálljon vágyának, és ne legyen irgalmas, hogy *mindent* kiengeszteljen, *mindent* beteljesítsen annak kiengesztelésére, hogy az emberiség *elhagyta Istent, követve a Kísértőt*. Az angyalok remegtek az Istenség ismeretlen arcának megpillantásakor. Az Istenség elsősíben volt könyörtelen. Az angyalok sírtak, elmélkedve azon, és teljesen felfogva, mily mélységbe zuhant Lucifer a többi lázadóval, létrehozva a Rosszat, és kihívva az azt követő szenvedéseket, amelyek a Nagy Áldozatban érték el csúcspontjukat. Az angyalok teljes erejükből imádták az engedelmes és szelíd Igét, összevetve mindazzal, ami már létezett, ami van, és ami még teremtvé lesz. Ez a kiáltás megremegtette a Sötétség birodalmát, és kioltotta az utolsó halovány reményt is, hogy egy napon bocsánatban részesülhetnek.

Nem! A Föld kifordult sarkaiból, a Templom függőnye kettéhasadt, a sírok megnyíltak a Vértanú nagy kiáltására, amikor kiadta lelkét. De a végbevitt rettenetes istengyilkosság, a hitetleneknek és gyűlölködőknek adott jel, a várakozó igazak örömujjongása volt az, ami megreszkettette a Földet, széthasította a Függőnyt, és ami az igazakat sírjaik elhagyására készítette. Eközben a tökéletes elhagyatottság felkiáltása megrázta a lelkeket, *minden* lelket, és oly aggodalommal töltötte el őket, amilyen még sose volt, és sose lesz. Mert az Istentől való elhagyatottság, a képtelenség, hogy Istenre tekinthessenek, a legnagyobb megpróbáltatás az élők számára, és a legnagyobb büntetés a bűnösök részére. És itt nem egy teremtmény, nemcsak az Ember érezte magát elválasztva Istentől, hanem az Ige nem volt többé kapcsolatban a Gondolattal, a Fiú volt elválasztva az Atyától, Isten Fia a tökéletes szeretettől, aki nem érezte többé az Atyaisten tökéletes szeretetét, és ezért vigasztalanul, egyedül szeretett.

(A 136-143)

Az igazak imája (Fil 3,17-21; 4,1-3)

A népek bűnei oly súlyosak és oly számosak, hogy ha Isten jósága és isteni türelme nem lenne végtelen, a világ egy ideje már elpusztult volna, mint a világegyetem borzalma, borzalom, amit el kell távolítani, mert a tökéletes teremtésben nem szabad gyalázatos dolgoknak fennmaradniuk.

De a világban, amely már igazán a pokol előcsarnoka és a Sátán birtoka, mindig vannak igazak. Ritkák, mint a viharos égen a csillagok, mint a pálmák a sivatagok hatalmas száraz térségében. És amint már tudjuk Ábrahám esetéből, Isten kész az irgalmasságra a bűnösök iránt is, és kész megmenteni őket a büntetéstől, ha vannak köztük igazak, akik imádkoznak. Kész megmenteni őket az anyagi és erkölcsi szerencsétlenségektől, addig, amíg napjuk tart, időt hagyva nekik, amíg elérkezik estéjük, amikor visszatérnek az Úrhoz. De nem menti meg őket az életen túl, ha megérdemelték a büntetést, mert Isten Napjában nem használ többé az igazak közbenjárása, hogy visszaadja az üdvösséget a kegyelem számára halottaknak. Az Igazságszolgáltatás érvényesülni akar. És akkor is, ha haragosan és lázadóva azt kiáltják az Örök Bírónak:

„Te gyűlölsz, és megfosztasz a minket megillető jótól!”, Ő igazságosan azt válaszolja: „Nem! Megadtam nektek, ami *titeket* megilletett. Élvezni akartatok. Élvezni a vagyont, hatalmat, bujálkodást, dorbézolást, amit bármiféle módon elérhettetek. Részetek volt benne. Hagytam, hogy élvezzétek, amint akartátok. Ti választottatok. Én tiszteletben tartom választástokat, és meghagyom azt nektek mindörökre. Az én Országomba azok lépnek be, akik tisztán, mérsékletesen, igazak módjára, irgalmasságot gyakorolva éltek, azok, akik szenvedtek és sírtak miattatok is, és akik szerették Istent, a felebarátot, és még titeket is, akik őket gyötörtétek. Menjete! Talán nem azt mondtátok, hogy ostobaság a jövőre halasztani az örömeiket, és hogy bölcs dolog a biztos jelennek örvendeni? Így engedek nektek. Örvendtetek a kis jelenben, most szenvedjétek az örök jelenben.”

Az igazak imádkoznak a bűnösökért. Jaj lenne, ha nem így volna! Az Isteni Vér mindennapos és állandó fürdőjébe belevegyülnek az igazak imái és könnyei. És a szeretetnek ez a harmata letörli a világról azt a bőséges szennyet, amit a Végtelen Irgalmasság nem tudna elviselni. Így a világ tovább tud létezni, jóllehet Isten szeme oly szigorúan néz rá, hogy az mély benyomást tesz az angyalokra. Ha véletlenül egyetlen nap is eltelne anélkül, hogy az igazságosságnak egyetlen cselekedete sem lenne végrehajtva az egész világon, ha véletlenül jönne egy nap, amelyen az igazak bűnösökké válnának, nem térne vissza a világosság, hogy megvilágítsa a földet, mert az nem létezne többé. Éjjel az Igazságosság eltörölné a teremtés művei közül.

Amit mondok, az megmutatja nektek annak mértékét, hogy milyen értékes az emberek igaz életvitele Isten színe előtt. Az igaz életvitelnek egyik kiváltó oka: önmagatoknak és Isten bennetek való működésének őszinte és alázatos ismerete. Ez az egyik legnehezebben fellelhető bölcsesség még a jobb keresztényekben is. Az erénynek téves értékelése okozza, hogy az alázatosság hazugsággá válik, és néha még képmutatássá is, anélkül, hogy gondolnának arra, hogy ezáltal hálátlanokká is válnak.

Sokan, akik jók és sajátos ajándékokban részesültek, és tudják, hogy jók és hogy különös jótéteményekkel áldotta meg őket az Úr, igazágtalan alázatosság révén magukat gonoszoknak, vagy minden ajándékot nélkülözőknek mondják, amikről mások tudják, hogy megvan bennük.

Ezekben a dolgokban is kívánatos az igazságosság, okosság, alázatosság és a legnagyobb őszinteség. Az okosság titokban tartja az ingyen kapott ajándékokat, hogy azok ismerete az emberekben ne fajuljon fanatizmussá, zavart keltve abban, aki a jótéteményben részesült;

továbbá, hogy ne fajuljon időpocsékolássá – idő, amit, méltóképpen lehetne használni az Úr szolgálatában – és ne csapjon át kevélység keltette kísértésbe, és néha a kevélység bűnébe. Az ember kötelessége, hogy ne *okozzon magának* kísértést. Annak az embernek, akit Isten nagy jótéteményekben részesített, mindig emlékeznie kell arra, hogy ember, és azért ne áltassa magát azzal, hogy tökéletes, ne áltassa magát vakmerően, hogy az Úr jóváteszi bármilyen oktalanságát, amit művel, mert Ő szereti kedves gyermekét. Azt mondani az Atyának, hogy ne vigyen titeket a kísértésbe, jó dolog. De kötelesek vagytok úgy viselkedni, hogy óvakodjatok attól, amivel magatoknak kísértést okoznátok.

Az ördög nagy csábító. De sokszor az ember rágalmazza az ördögöt, mert őt okolja minden bukásáért. Sokszor az ember keresi a csúszós talajt, nem az ördög ösztönzi őt. Ha egy ember a tető szélén járna, vádolhatná-e a ház urát azért, hogy leesett és megsérült? Nem vádolhatná. Ugyanígy, ha az ember egyik vagy másik értelemben, önként és oktalantul kiteszi magát a bűnveszélynek, nem vádolhatja sem Istent, sem az ördögöt saját bűnéért, mert sem Isten, sem az ördög nem vitte őt a kísértésbe, hanem egyedül saját akarata volt a bűnös, kitevé magát a bűnveszélynek...

Soha semmi sem veszett el a szeretet műveiből. Bennetek van a Szeretet, és azért minden tevékeny. Igen. Sokan vannak, túl sokan, akik Krisztus keresztiének ellenségeiként élnek. Végük a pusztulás. Istenük a has, azzal dicsekszenek, ami gyalázatukra válik, s eszüket földi dolgokon járatták. Ez igaz.

De sokszor csak vad lelkek, vagy elvadultak sok ok együttes hatására. *Nem tudnak semmit. Nem ismernek semmit.* Azért nem szeretnek, és nem tesznek különbséget. A templomok hasztalanok számukra. Mik számukra a templomok? A papokra nincs szükségük. Mik számukra a papok? A Szentségek hasztalanok számukra. Mik számukra a Szentségek?

A vadember tudja-e talán mi a hajó, amelyet lát elhaladni partja előtt, vagy a repülőgép, amely átszeli az eget? Titokzatos, mágikus és félelmetes alakoknak tartja, amelyek képesek ártani neki, és ha teheti, harcol ellenük. Tudja-e talán az emberevő, hogy ki az az ember, aki a Kereszt vagy a tudomány nevében veszélynek teszi ki magát, hogy elvigye hozzá a hitet, vagy tanulmányozza és meggyógyítsa a betegségeket? Az emberevő számára csak zsákmány, akit meg kell ölni, hogy megegye, vagy legalábbis megöli, mint bajt okozó varázslót. Tudja-e talán a vadember, vagy az együgyű vagy tudatlan ember, mi az az anyag, amivel az orvos be akarja őt oltani, hogy megmentse egy ragályos betegségtől? Számára az méreg, amellyel a fehér ember bosszút áll az alacsonyabb fajokon, és a művelt vidéken élő fehérek között, az eszköz a kormány kezében, hogy elnyomja a legszegényebbeket. Mily sok orvos meghalt, mert dühükben kivégezték őket a tőlük féltő vademberek és a tudatlanok!

Ne csodálkozzatok azért, ha a köztetek élő vad lelkek félnek és gyűlölnék titeket, elmenekülnek tőletek vagy rávetik magukat arra, ami a lélekhez vagy az Egyházhoz tartozik, és vad tudatlanságban élnek. Szerencsétlenek. Nem mennek a lelki folyamokhoz. Látják azokat, mert szembeötlők, és menekülnek tőlük. De ki mulasztja el, hogy igyon egy friss forrásból, ami a hegy oldalából fakad? Olyan egyszerűnek látszik, annyira nélkülözi a csodatevő erőt! Nem gyanakodnak rá, és nincsenek előítéllettel iránta. És isznak friss vízből. És a kegyelem így észrevétlenül bejut oda, ahová semmi más módon sem jutna be.

Sokan, akik a kereszt ellenségei voltak, és hasuknak és a földi dolgoknak éltek, megszűnnek azok lenni, a művelt világ titkos misszionáriusainak titkos működése révén.

Ti vagytok ezek a misszionáriusok, Isten eszközei.

Titeket is sokan gyűlölnék: azok, akikben a Sátán uralkodik, és ezért gyűlölnék titeket. De ne törődjetez ezzel, ne féljetez tőlük! Mondjátok nekik: „Mi az ég polgárai vagyunk, ahonnan ide jött Krisztus, aki átalakítja a mi megalázott testünket fénné, amely nem alszik ki.” És tartsatok ki szilárdan munkátokban! Gondoljátok arra, hogy nevetek be van írva az élet könyvébe, mert Isten dicsőségéért és az Evangélium megismertetéséért éltek, dolgoztok, szenvedtek és áldoztátok fel életeteket.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 321-323 327-328)

Ne aggódjatok!

Ne aggódjatok semmi miatt sem, visszaemlékezve Krisztus szavaira: „Atyátok tudja, mire van szükségetek. Minden napnak megvan a maga baja”. Miért szomorkodnátok és unnátok meg életeteket a jövőbeli dolgok miatt és azok miatt, amiket talán csak az ördög sugallata és működése miatt láttok, aki néha meg akar félemlíteni titeket, és azt akarja, hogy kételkedjete a Gondviselésben? A holnap miatti aggodás olyan, mint az Istenbe vetett remény szép tüzére öntött víz, és mint a ti mindennapos, Istenbe vetett bizalmatok zsenge palántájára dobott homok, hogy tönkretegyje azt.

Jézus, amikor megtanított titeket az Úr Imájára, azt mondta nektek, hogy mondjátok: „Add meg nekünk ma”, és nem „Add meg nekünk az egész évben vagy egész életünkben”. Mivel van Atya, szükség van mindennap a szeretet, hit, remény és a bocsánatot kérő bánat felindítására. Sose gondoltatok arra, hogy a Miatyánkban a hit, remény, szeretet és bánat négy felindítása van?

Ezt az Egyház annak az imának részei közé helyezi, amelyet egy jó kereszténynek naponta el kell mondania. Így segíti magát ezeknek az erényeknek elérésére, hogy növelje azokat saját lelkében, és hősiiesen megvallja az emberi tekintet és a világ gúnyolódása ellenére. A bűnbánat felindítása hasznos engesztelés és eszköz a nagyobb erényekhez a következő napokon. Feltételezi, hogy az, aki imádkozik, figyel arra, amit mond. Különben az nem lenne ima, hanem értéktelen hangok dadogása. Ezért a bűnbánat felindításával fejezze be a mindennapos és nagyon hasznos lelkiismeretvizsgálatot. Ebben az ember alázatosan elismeri bűneit és mulasztásait, amiket napközben elkövetett, és őszinte bánattal vádolja magát, hogy megbántotta Istent.

Elmélkedjete rajta és lássátok meg, hogy a Miatyánkba be van iktatva ennek a négy érzelemnek a felindítása. Ezek kötelességek Isten iránt, és szükségesek ahhoz, hogy növekedjete a bölcsességben és a kegyelemben. Tehát ne aggódjatok a holnapért, nehogy erőt vegyen rajtatok a szomorúság és a félelem. A hiábavaló aggodalmak eltávolítanak Istentől. Olyanok, mint átlátszatlan és sötét ernyőké, amelyeket közétek és örök Napotok közé tettek. Olyanok, mint a láncok, amelyek fogságban tartanak titeket itt lent, míg azok nélkül és az Istenbe vetett szép bizalommal lélekben Istenhez repülnétek. Nyílások, amelyeken Lucifer beléphet, hogy megsebezzen és megmérgezzen titeket.

Ne aggódjatok, hanem minden dologban forduljate Istenhez imával és könyörgésekkel, amelyek egyesülve vannak a kegyelem visszaadásával. És maradjate meg a békében! A szeretet, hit, remény, alázatosság, Istenbe vetett bizalom, engedelmesség az Ő akaratának, megadják ezt a békét, amely felülmúl minden értelmet. Legyen az bennetek! És azzal szívetekben előre megízlelitek a Mennyet, mert aki birtokában van a békének, birtokában van Jézus Krisztusnak és megszilárdult benne.

Dicsőség az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 360-361)

Isten atlétái (1Kor 9,24-27; 10,1-5)

Jó hasonlattal az Apostol azt mondja, hogy a keresztény élete az atléta lelki élete a föld nagy arénáján. A többé-kevésbé hosszú emberi élet játéka alatt el kell nyerni a jutalmat, ami a győztesekre vár. És mindig nagyon helyesen, megjegyzi, hogy a versenypályán futók alávetik magukat mindenféle lemondásnak, egy bizonytalan jutalomért, – mert csak egy győz a futók közül, és romlandó jutalomért, mert bármily értékes lehet is az, aránylag csak rövid ideig tart. Azok viszont, akik azért küzdenek, hogy elnyerjék az örök jutalmat, mindnyájan biztosak annak elérésében, mert Isten jó, és megjutalmazza azt is, aki nem az első atléta, de *egész* erejéből és kitaró akarattal megteszi, amire képes, hogy engedelmességgel Istennek. Ez a jutalom nem szűnik meg egy idő után. Az Úr jutalma tart az örökkévalóságon keresztül.

Ezeknek a megfontolásoknak ösztönözniük kell a keresztényeket a versenypálya atlétáinak követésére, hogy a lélek erejét és tevékenységét fenntartsák, hogy növeljék erejét, fürgeségét és ellenállását az ellenfél cseleivel szemben, hogy elnyerjék az égi dicsőség romolhatatlan koronáját.

Nem minden keresztény lehet birtokában ugyanannak az erőnek a küzdelemben, és nem csak egyetlen módja van annak, hogy eljussanak a győzelemre, ami a cél. Van, aki szigorú életet él, olyan teljes szigorúsággal, hogy a kis lelkek félnek tőle. Van, aki olyan természetfeletti módon emberies – engedd ezt a szót használnom – kedves példát adva nektek az erényre, amelyet minden más ember, még a természetfeletti hősiesség terén leggyengébb is, tud követni. A kisgyermek kedves erénye, amely azonban állhatatossága és tökéletessége miatt nem kevésbé feszíti keresztre a test akarát, mint a nagy életszentség, amely tele van a vezeklés cselekedeteivel és a lelki óriások rendkívüli szigorúságával.

És látjátok? Az anyai és bölcs Szent Egyház hősiesnek mondja a hatalmas cselekedetek aszkétáit, akik megrémítik a kis lelkeket, és hősiesnek mondja a kicsinyt, aki a kis dolgokat jól, tökéletesen viszi végbe.

Valóban, nincs különbség az égben azok között, akik hallatlan vezekléssel gyötörték magukat, és azok között, akiknek vezeklő öve csak a szeretetteljes, alázatos, állandó ragaszkodás volt ahhoz, ami Isten akarát képviselte számukra. Vagy ami az Úr és a Szent Egyház, vagy az előljárók és a családtagok parancsa volt, vagy ami a mindennapos tények megnyugvással való elfogadásában állt, amiket szeretettel fogadtak, szeretettel hajtottak végre, szeretettel teljesítettek, mert mindenben felismerték Isten akarát a lélek megszentelésére.

A szeretetteljes engedelmisség zajtalan és állandó reszelője nem kisebb gyötorem az ostorozásoknál. A saját akaratról való lemondás nem csekélyebb természetfeletti érték, mint a vagyronról való lemondás a szerzetesi életre vállalkozóknál. Az életről való lemondás, csendesen és önként felajánlva Isten céljaira és a bűnösök megtéréséért nem alábbvaló az anyagi szabadságról való lemondásnál, amikor valaki belép egy kolostorba.

Hogy egyenlőkké tegye a földi élet versenypályáján sokféle gyakorlatot végző atlétákat, elegendő eszköz és cél: a szeretet, hogy elnyerjék a Szeretetet, a küzdők és a lelki győztesek jutalmát és örök koronáját.

„Én is így futok, de nem céltalanul, az ökölvívásban nem a levegőt csapdosom, hanem megzabolázom, és rabságba vetem testemet, hogy míg másokat tanítok, magam méltatlanná ne váljak.”

Ezekben a szavakban benne van a jó küzdőnek és a küzdelem jó mesterének minden szabálya. Nem céltalanul futni.

Mily sok lélek, jó ösztönzésekkel de megfontolatlanul, rendetlenül fut, azaz addig, míg kimerül ereje egy ötletszerű erőlködésben, hogy utána erőtlenül feküdjön, hagyva, hogy felülmúlják azok, akik állhatatosan edzik magukat, rendszeresen felkészülnek, és mindent

állhatatosan és rendszeresen tesznek, megerősítve így magukat a nagy próbára, amelyet szerencsésen kiállnak, mert az állandó gyakorlattal felkészültek rá.

Tehát nem céltalanul futni, hanem biztos útmutatást követve. Nem a levegőt csapdosva, hogy ne fáradjon ki, csak hasztalan mozdulatokat végezve, fitogtatva, hogy felfigyeljenek rá és megdicsérik. A bolondok is tudnak izgatottan küzdeni lázámaik rémképeivel. De senki sem mondhatja, hogy a bolond jutalmat érdemlő atléta. A némajátékosok is tettetik a mozdulatokat feltételezett ellenfeleik ellen. De senki sem tudná megkoronázni őket másként, csak mint némajátékosokat, azaz mint olyanokat, akik képesek az igazi utánzására. Az égbe nem lépnek be sem az utánzók, sem az őrzöngők, azért, mert ilyenek. Beléphet a némajátékos, ha a színpadon kívül igazán szent életet él, és beléphet az elmebeteg, ha mielőtt megzavarodott, igaz ember volt. A betegség és a szenvedés ugyanis nem bűn. De az égbe csak igazi érdemei révén lép be valaki, nem a pusztá színjátszásért.

Igazán küzdeni azért az ellenfelekkel, csendben, az *én* titkos küzdőterén, ott, ahol a lélek küzd a test, az ördög és a világ ellen, a hármás bűnös vágy ellen, a csábítások, kísértések, erőszakosságok, az erőszakosság által kiváltott visszahatás ellen. Ez állandó és kitartó küzdelem, egy közelharc a különféle ellenség ellen, amely mindig felébred bennetek és körülöttetek. Egy küzdelem, amelyben nemcsak a lélek küzd. De magának a testnek is küzdenie kell önmaga ellen, megtartva a lélek parancsait. A testnek meg kell büntetnie önmagát, meg kell tagadnia magától a kielégüléseket, amelyeket követel, amire éhes. A testnek láncokba kell vernie önmagát, hogy megfékezze a vadcsikó oktalanságait, vagy a dühöngő vadállatét, vagy a csúszó kígyóét, vagy a tisztátalan állatét, amely veszélyekbe szeretne rohanni, meg akarna támadni, sziszegni vagy a sárban henteregni. Ezek a test oktalanságai, vadságai, hazugságai, fajtalanságai. Ezek ellen kell küzdenie. És az anyagtalan, de nem kevésbé erőszakos ellenségek ellen, amelyek az *én* értelméből jönnek, a sóvárgás, a keveltség, a jóra való restség ellen.

Íme, így kényszerül az anyagból és gondolatból álló ember szolgálni a léleknek, amely az ember választott része. Így kell tehát tennie az embernek, hogy „miután másoknak prédikált”, mások mesterévé vált, „maga méltatlanná ne váljon,” oly rossz példát adva, amilyent nem adnak azok, akik nyíltan megmutatják, hogy nincs hitük. Mert a világ szeme azokra irányul, akik mesterekként állnak előtte, és ha a világ olyan életszabályt lát bennük, ami ellenkezik a tökéletességgel, amit tanítanak, akkor fejét csóválva, így következtet: „Nem lehet igaz az, amit tanítanak, nem létezhet Isten, sem a jutalom, sem a büntetés, sem a másvilág, sem az ítélet, különben ők másképpen tennének, mint ahogy tesznek.” És íme, a hamis mester nagyobb pusztulást okoz, mint egy őszinte hitetlen. És nemcsak hogy nem téríti meg a bűnösöket, hanem megdermeszt minden lanyhát, lanyhává teszi a buzgókat, rossz példát ad az igazaknak, akik, legalábbis bensőjükben, nem tudnak mást tenni, mint hogy szigorúan elítélik ezeket a bálvány-mestereket.

„Atyáink mind ott voltak a felhő alatt, mind átkeltek a tengeren, s mindnyájan ugyanazt a lelki ételt ették és ugyanazt a lelki italt itták... de legtöbbjükben nem telt kedve Istennek.”

Egy másik nagy lecke. Nem elég a keresztség és a többi isteni segítség az üdvösséghez és a megdicsőüléshez, hanem a jó akarat is szükséges. Mert az örök Ország birtoklása ingyenes ajándék, de állandó egyéni küzdelemmel kell elnyerni. Isten segít. Az *Ő* segítsége nélkül az ember nem jutna el oda, mert kegyetlen ellenségei vannak, akikkel meg kell küzdenie az égbe vezető úton: a bűn és az arra való hajlandóság, a test, a világ és az Átkozott, aki nem tart fegyverszünetet. De az ember az, *akinek akarnia kell* az eget. A szabad akaratot nem az ember pusztulására hagyta meg Isten.

Ha így lenne, akkor csak ez által Isten egy nem jó ajándékot adott volna az embernek, holott Isten nem tesz semmit, ami nem jó. De meghagyta azért is, és főleg azért, hogy *az akarat által* érje el az eget, azaz Istent.

Tegyétek meg tehát, hogy a felhő védelmében, a mély tengeren átmelve, a nektek adott ételekkel és italokkal: Isten védelmével, az eredeti bűn veszélyes akadályának leküzdésével, annak minden következményével együtt, amelyek megsebeztek az embert, a kegyelemmel és a szentségekkel: a felmérhetetlen erejű ételekkel és italokkal, ti mindnyájan meg tudjátok magatokat tartani olyanoknak, akikben Isten kedvét találja.

Istennek ez a kedvtelése az emberben az Ő segítségét jelenti a szükség és a megpróbáltatás idején. Ez az isteni kedvtelés jelenti még az Atya megemlékezését az Ő szegény, türelmes és hűséges fiáról. Az Isten ezen öröme erő, ami szemben áll a gonoszok túlsúlyával a hűséges gyermekek ellen, akik értenek ahhoz, még ha akaratlanul gyengék is, hogy ne veszítsék el bizalmukat, alázatosságukat és szeretetüket, és felkiáltanak: „Mélységemből kiáltok hozzád... Ha a bűnöket tekinted, ki tud megállni előtted? De nálad irgalom van, és törvényed miatt bízom benned”, és miután küzdöttek és sóhajtoztak, mindig hűségesen és szeretetteljesen, békében alhatnak el, e szavakkal: „Most bocsásd el szolgálodat, békében”, mert „megharcoltam a jó harcot, eljutottam pályám végére, megőriztem a hitet, és nincs más hátra számomra, csak az, hogy megkapjam az igazságosan megillető koronát”, amit a te irgalmasságod, ami sokkal nagyobb szigorúságodnál, fenntartott azok számára, akik teljes erejükkel szerettek és szolgáltak téged.

Dicsérjük az Urat! Dicsérjük Őt, hálát adva neki mindenért, és énekeljük az egész Paradicsommal és a föld igazaival: Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 403-408)

Az okosság erénye (Ef 5,15-21)

A keresztény élete állandó háborúság, és hősie hadakozás, mert állandóan küzdenie kell ugyanazon dolgok ellen, amelyek ellen Jézus Krisztus harcolt 33 éves földi élete alatt, hogy megőrizze magát szeplőtelen Báránként.

Okosságnak kell társulnia a cselekedetekhez, hogy ne veszítsék el az időt, amit azután többé nem tudtok visszaszerezni. Gondoljatok mindig a sok órára, amiről még a jobbaknak is számot kell majd adniuk. A lanyhaságban töltött órákra, a felesleges fecsegésre, a lusta aluszékonyagra és a bűnökre is. Használjatok ki azért minden percet arra, hogy jóvátegyétek azt, ami rosszat tettetek vagy pótoljátok a jót, amit elmulasztottatok. A holnap sose biztos. Használni kell azért a jelent, ami mindig Isten ajándéka, hogy alkalmat adjon nektek az érdemszerzésre az Ő szemében.

Az okosság megköveteli, hogy fontolóra vegyétek, mielőtt tesztek valamit, amire benső ösztönzést éreztek, s ami jónak látszik előttetek. Néha az ördög kelt fel egy ösztönzést, ami látszólag jó, de ami utána tévedésbe visz. Néha még egy igazán isteni sugallat vagy ajándék is arra szolgál az ördögnek, hogy rosszra ösztönözzön, vagy megvetve, vagy eltúlozva, vagy folytatva azt, még mindig létezőnek tüntetve fel, amikor már elmúlt. Ez az oka sok lélek elbukásának, akiket Isten nagyon szeretett, és akik nem tudtak okosak lenni, és annál inkább örködni, minél inkább magasztosak voltak az ajándékok vagy a sugallatok. Okosság a gondolatban, a cselekedetben, az ajándék használatában, a sugallat kivitelezésében. Hogy ne keljen fel abból a kevélység füstje vagy a túlzás esztelensége, ami mindent tönkretenne.

Tudni hallgatni, és tudni csendben figyelni a lelkiismeret szavára a hangokat illetőleg, amit hall.

Emlékezni arra, hogy ami a magasból jön, az mindig békét és lelkierőt ad, ellentétben az érzékek hangjával és az irigy Ellenségétől jövő csalárd hangokkal, amelyek mindig zavart okoznak, és kedveznek az énnak, ami az alsóbb részt félrevezeti az érzékiséggel vagy a kevély, hazug gondolattal. Meg kell tanulnia Isten akaratának felismerését. Aki összeszedett életet él, eléri ezt. Akinek gondolatai szétszóródnak, az nem.

Pál azt mondja: „Ne részegeskedjete, mert a bor léhaságra vezet, inkább teljete el a Szentlélekkel!” Ő, nemcsak a szőlőtő borától kell félni, hanem még inkább a kevélység borától, amely jobban lerészegít, mint a szőlőtő nedve. A kevélység nem emberfölkötti emberré, hanem törpévé változtatja az embert, állattá, csupán csak egy eszes állattá – és esze is kicsi, mert a kevélység elködösíti az értelmet – egy állat, és többé nem egy isteni lény. Nélkülözi a Szentleket, Aki menekül a kevélyektől és a tisztátalanoktól. Egyébként, a kevélység a lélek tisztátalansága. Isten Lelkének jelenléte megisteníti az embert, a kevélység megfosztja ettől a Lélektől, és az ember lesüllyed.

Okosság a beszédben. Milyen sokat vétkeznek a beszéddel! Szabados szavak, zúgolódó szavak, haragos szavak, öntelt szavak. Tudjatok örködni a nyelven, Isten dicséretének szervévé téve, hogy a testvérek épülésére szolgáljon, ne pedig megbántására vagy zajongásra.

Okosság a magának vagy másnak tett kijelentésben: „Én több vagyok, és parancsolok”. Azok, akik igazán többek másoknál, legyenek alázatosak nagyságukban, idősebb testvérek és nem pedig a kisebbek kényurái. A kisebbek legyenek alázatosak és segítsék, alázatos engedelmességükkel, a nagyobbakat, küldetésük betöltésében. És minden történjék Jézus szeretetében, aki alázatosabb volt mindenkinél, és Isten dicsőségére.

A régi zsidók Babilónia folyóinak partján ülve és sírva vissza tudtak emlékezni az Úrra, akinek neheztelését magukra vonták. Ők még nélkülözték a Krisztussal való testvéri viszonyt.

De a keresztényeknek, akkor is ha vétkeztek, tovább kell haladniuk, fel kell kelniük a bukás után, meg kell tisztítaniuk magukat a Bárány vérében, táplálkozniuk kell az erősek

Kenyerével, és bizalommal kell tovább menniük. Ők tudják, hogy ügyük védelmére és az Atya kiengesztelésére ott van a tiszta és szeplőtelen Áldozat, akinek Jézus a neve.

Isten megígérte, Igéjének szája által, hogy aki benne remél, nem fog csalatkozni. Ezek a szavak megerősítik a jókat, megvigasztalják a gyengéket, alázatos bűnbánatra ösztönzik a bűnösöket, és minden keresztény számára világosságot és szeretetteljes örömet adnak a továbbhaladásra Isten Országa felé.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 305-308)

Az engedelmesség gyümölcsei (Ef 4,1-6)

A kis és nagy dolgokban mindig utánozd az Atya irgalmasságát, csak az engedelmisséget követelve meg magadtól. Mert az engedelmisség következménye a szándékos bűn nélküli élet, és az Úr törvénye és akarata szerinti eljárás. Isten csak jót akarhat gyermekeinek, azért aki engedelmeskedik akaratának, jót tesz, amennyire csak képes erre, és Isten nagyon megelégszik ezzel, mert ez minden, amit a teremtmény meg tud neki adni.

Az engedelmisségnek van egy másik gyümölcse is: az, hogy szorosban egyesít Istennel. Boldogok azok, akik elmondhatják azt, amit Jézus Krisztus válaszolt annak, aki megfeddte Őt: „Én mindig azt tettem és teszem, amit a Magasságbeli akar”. Az engedelmisség, mivel szorosban egyesít Istennel, mintegy összeolvaszt Istennel az akarat egyöntetűsége által, eléri – Isten az ember javát akarja, ő ugyanazt a jót akarja, amit Isten akar számára –, hogy Isten leszálljon szeretetével, hogy abban lakozzék, aki szereti Őt. Ugyanis az engedelmisség azonos a szeretettel.

És akkor, mivel mindig az erősebb akarata érvényesül – és ki erősebb Istennél! – eléri azt is, hogy Isten az, aki működik, teljesen birtokolva a hűséges lelket, és az ember többé nem saját cselekedeteit hajtja végre, hanem az isteni cselekedeteket, annyira elvész az isteniben, és az annyira uralkodik benne. És az isteni cselekedetek csak szent cselekedetek lehetnek, mentesen az ördögi fertőzéstől.

Ez a teljes egység, a léleknek ez a teljes Istennek való önátadása, ez az önmagának megsemmisítése Istenben, önmaga megfosztása énjétől, hogy felemésztődjék Istenben – lévén az én anyagias és azzal nem lehet belépni az Úrba, aki tiszta Lélek, – előkészít arra az egységre, önátadásra, alázatosságra, szeretetre, türelemre és szelídségre, amelyről Pál beszél. Azt mondja, hogy lényeges ahhoz, hogy valaki igazi keresztény lehessen, egyesülve Krisztussal, egyesülve Istennel, egyesülve a Lélekkel, a béke kötelékével a testvérek között, és a szeretettel annak két ágában, amelyek kiterjednek, az egyik az égbe, hogy átkarolja Isten trónját, a másik a földön, hogy megsimogassa a felebarátot. Akkor valóban egyetlen testet és egyetlen lelket alkottok, mindnyájan egyesülve az Úrral, egyetlen hittel, egy keresztséggel, egyetlen Atyával, aki mindenki felett és mindenben van, és főleg Krisztus testének tagjaiban, akiket valóban éltetnek a beléjük árasztott élő kegyelmek.

Az, hogy valaki meg van keresztelve, bérnálva, fel van oldozva, áldozott, *csekélység, ha az ajándékok télenek. De mindent jelentenek, ha az ember jó akarata tevékenyvé teszi a Szentségek által kapott ajándékokat*, és örök valósággá alakítja a remény, amely örvendetessé teszi a számkivetést azoknak, akiket Isten meghívott Krisztus nagy népébe.

A jó akarat! Milyen hatalmas fegyver a győzelemhez! Az Úr nézi az égből és megvizsgálja gyermekeit, és látja, hogy a jó akarat élteti őket szolgálatában, akkor is, ha képtelenek tökéletesen tenni azt. Nos, akkor elcsügged talán az Isten arra való képtelenségetek miatt, hogy tökéletesen tegyétek azt?

Azt mondja talán: „Azzal, amit ezek tesznek, nem tudnak belépni ide, az én Országomba, ahová csak tökéletes dolgok és tökéletes teremtmények lépnek be, mert ők tökéletlenek, és cselekedeteik is tökéletlenek?”

Ó nem! Az az Isten, aki egy szavával teremtette az egeket, – összegyűjtve a gáz molekuláit, és így megteremtette a csillagokat és a földet, összegyűjtve a világegyetemben szétszórta különböző részeket, hogy szilárd tömeget alkosson belőlük, ami a ti világotok: égöket, amilyenek a csillagok; folyékonyakat, amilyenek a tengerek s mindazt, ami attól kezdve létezik: a világegyetemet: – nem tudna talán alaktalan és tökéletlen cselekedeteitekből, amelyeket jó akarattal vittetek végbe, tökéletes cselekedeteket alkotni?

Hagyjátok megtenni, hittel, reménnyel és élő szeretettel, és Ő meg fogja tenni! Az életszentség Isten gyermekeinek hősies jó akaratából és Isten hatalmából jön létre, ami

beteljesíti, és tökéletessé teszi gyermekeinek hősiességét. És emberek! oly szép, hogy Isten, a ti Atyátok az, Aki fogja, amit az Ő kicsinyei művelnek, és hasonlónak teszi az általa alkotott dologhoz, kiegészítve saját jóságával. Nekünk nincs részünk ebben. És ez igazságos. Mindig igazságos. De milyen szép, mennyire szükséges, hogy örömteli hála töltse el benneteket, azt gondolva, hogy Ő az embereknek és nem az angyaloknak tartotta fenn, hogy Őt szolgálják és segítsék a megváltásban és az apostolkodásban, és hogy azért, hogy az embereket megistenítse, gyermekeivé tegye, ő igénybe veszi hatalmát, egész szeretetét.

Mindent megtehettek, csak éljétek gyermekeként, Atyátok alatt, aki a Magasságbeli Isten; még azt is, hogy mint atyai barátokhoz beszéljétek hozzá, azt is, hogy kérjétek a már készen álló büntetés elhárítását a hűtlenekekről, akik megbántják Őt, azt is, hogy elérjétek a vakmerő vágyak teljesítését, amelyek feltámadnak a szeretet hevében felgyulladt szívetekben.

A vágyak! A szent vágyak! Tudod, mik azok, Mária? Azok magának Istennek a vágyai. Ő sugallja azokat gyermekei szívében, és főleg az Őt inkább szeretőkében. Annál merészebbek a vágyak, minél inkább szereti Istent az Isten gyermeke.

A szerető ember összegyűjti az Isten által sugallt vágyakat, és azokat fellövi arany nyilakként Isten lábai elé. És a lélek száll az értékes nyíl után, hogy kérje azokat a dolgokat, amelyek az emberiségnek oktalanságoknak látszanak, a szeretet cselekedeteit – hogy véghezvihesse ezeket a cselekedeteket az Ő dicsőségére.

Ó, ti szeretők, akik magatokévá teszitek Isten vágyait, ti vagytok a legmagasztosabb örültek, követve az Isteni Jézust, a szeretet Bolondját, egészen a kereszthalálig. Ti vagytok a szeretet és az áldozat magasztos örültségének bolondjai. Vessétek bele magatokat! Ne féljétek! A világnak szüksége van rátok, szent bolondokra, hogy még elnyerje az irgalmasságot. És szükségük van rátok a lelkeknek, hogy még üdvözüljenek. Leginkább azoknak, akik már nem tudják üdvözíteni magukat. Le vannak törve szárnyaik, ki vannak tépve, meg vannak pörköltve. A földön csúsznak, megalázottan. A ti áldozatotok, a ti örült szeretetetek visszaadja nekik a szárnyakat és a szemeket, és feltámasztja a magasba törő vágyat, és ők feltámadnak, keresik Istent, kitérítik szárnyukat...

A ti szeretetszomjatok, a ti kimeríthetetlen vágyatok arra, amit Isten akar, és teljesíteni azt, amit Isten kíván, az, ami őket magával ragadja az égig. A test, a világ, az ördög a kötelek, amelyek őket visszatartják. Ti elégetitek ezt a súlyos köteleket, a szeretet aranyfonalát teszitek nyakukba, és magatokkal vonjátok őket a magasba, a magasba, az égbe, Istenhez.

Dicséret a Szeretetnek, aki azt sugallja! Dicséret a szeretetnek, amely véghezviszi! Dicséret az üdvözítő szeretetnek! Dicséret a szentek cselekedeteit sugalló Istennek! Dicséret a szenteknek, akik együtt működnek Krisztussal! Dicséret a Szeretetnek, a Szeretetnek, a Szeretetnek!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 285-288)

Nagylelkűség (Jak 1,22-27)

Te azoknak a lelkeknek egyike vagy, akiket az Úr megváltott népéből. Krisztus azért testesült meg, élt, tanított, szenvedett és halt meg, hogy megváltsa az egész emberiséget. Különösen is tette ezt azokért, akik Izraelből valók voltak, és még inkább azokért Izraelben, akik hallgattak a Mesterre. De ezek közül és ezek leszármazottjai, azaz a katolikusok közül nem mind van egyformán megváltva, mert nem mindnyájan válaszolnak azonos nagylelkűséggel a Nagy Üdvözítő Áldozat nagylelkűségére. A lelkek milliói és milliói hordozzák a katolikus keresztény nevet, de ezeknek a lelkeknek (akikre leszállt a kegyelem, hogy ismét Isten gyermekeivé tegye őket) nem mindegyike értett ahhoz, hogy halála után mindörökké megváltott legyen, mert a jó akarat többé-kevésbé fogyatékos volt bennük.

A nagylelkűségre nagylelkűséggel kell válaszolni. Mi, szellemek, akik az ég magasságából látjuk az embereket, és őket a minket vezető isteni fénnel követjük, látjuk a csodálatos remekműveket, amelyeket a nagylelkűségnek ez a versengése hoz létre a lélek és Isten között. A lélek odaajándékozta magát Annak, aki nekiajándékozta magát. És látjuk Istent, aki még inkább odaajándékozta magát, hogy kárpótolja a nagylelkűt, aki nekiadja magát. És igazán azt mondhatjuk, válaszul arra, hogy miért szállnak fel vagy süllyednek le sokan a lelkek közül (ami emberileg megmagyarázhatatlan), hogy a felemelkedés vagy lesüllyedés kapcsolatban van a nagylelkűség fokával, amellyel valaki Istenhez ragaszkodik, és következik annak fokából. A műveltség, a világban elfoglalt helyzete csak viszonylagosan esik latba. Az, ami számít: a nagylelkűség. Mert a nagylelkűség már szeretet is. Azért aki nagylelkűbb, az szeretetteljesebb. Minél nagyobb a szeretet mértéke, annál nagyobb az Istennel való egység.

És ahol Isten oly nagy fokon egyesül egy lélekkel, ez a lélek, minden más külső behatástól függetlenül, egy mindennapi lélekből átváltozik választott lélekké, aki képes arra, amire magától nem lenne képes, mert az Isten van az egyesülésben, aki cselekszik tökéletességeivel és céljai szerint.

Azért, amikor egy teremtmény különös magasságba ragadtatva találja magát, alázatosan kell énekelnie, hogy dicsérje Azt, aki megérdemli: „Az Úr megváltotta szolgáját, Jákobot.”

Jaj, jaj azoknak, akit azt mondják: „Azért lettem ilyenné, mert akartam. Az enyém az érdem!” Az embernek nincs más érdeme, mint csak a jó akaraté, amelynek tevékenynek és alázatosnak kell lennie egészen az ember haláláig. De az érdem Istené, aki segít titeket, hogy az emberekből istenekké változzatok. A kevélység, amellyel kiválasztottságtok *egyetlen* szerzőjének mondjátok magatokat, elégséges ahhoz, hogy egy kiválasztottat kárhozottá tegyen, mert Isten gyűlöli a kevélységet, és visszavonul ajándékaival, míg a kevély, ahelyett, hogy lehajtaná fejét, és azt mondaná: „vétkeztem”, kitart abban, hogy annak akar látszani, ami többé már nem, és kitart kevélységében, hazugságba és szentségtörésbe esve így, és azzal végzi, hogy abból, ami volt, egy jövőendő kárhozottá válik.

A Kegyelemmel Teljes előtt beszélek (a Szűzanya is jelen van ez alkalommal), az Eredeti-bűn- Nélküli előtt, aki megérdemelte, hogy Isten Anyjává legyen. Milyen dicsőség nagyobb ennél? Milyen biztonság nagyobb a dicsőségénél? Íme, ő tudja. Ha, tételezzük fel, életének valamelyik pillanatában (élete tele volt olyan eseményekkel, amelyekben minden emberben felébredhetett volna a kevélység), öbenne meglett volna a kevélységnek egy mozzanata, hiába lett volna Szeplőtelen, Kegyelemmel teljes és Isten Anyja. Nem lett volna sem több, sem kevesebb minden embernél, hanem elvesztette volna ragyogó természetét. Mert a kevélység *mindent* tönkretesz.

És hiába kérné valaki az Urat, hogy adjon jó sugallatokat, hogy azokat megvalósítsa, ha előbb nem tisztítaná meg szívének talaját a kevélység minden növényétől.

Ahol nincs alázatosság, ott nem képesek a jó sugallatok jó cselekedetökké változni, mert a jó cselekedetek mindig az alázatosság alapjára támaszkodnak, az tartja fenn őket.

Jakab apostol írja: „A tanítást váltsátok tettekre, ne csak hallgassátok, mert különben magatokat csapjátok be.”

De hogyan válthatjátok tettekre, ha először nem tesztek le mindörökre énetek gögjéről? Az engedelmisség azt jelenti, hogy más ítéletét saját ítéletünk elé helyezzük, az engedelmisséggel megvallva, hogy az ő ítélete a miénk felett áll. Azért az első tettünk az alázatosság: annak elismerése, hogy másoknak több képességük van az irányításra és az ítéletre, mint nekünk.

A kevélység és az önzés olyan, mint két hegyes szarv, amely mindig újra kinő, és igyekszik tönkretenni ezt az alázatosságot. De az embernek állandóan törekednie kell arra, hogy az alázatosság újjászülessen, ha képes akar lenni Isten tanításainak, parancsainak, tanácsainak és sugallatainak megvalósítására.

Az Úr tanítása elnyomja mindazt, ami alacsonyrendű az emberben, hogy erőteljesen megnövelje mindazt, ami magas, lelkileg magas benne. De nem tud gyümölcsöt hozni, ha nem tud gyökeret verni abban a szívben, amely az önzés vagy a kevélység gránitjából van kifaragva, vagy pedig halott a restség miatt. Gyümölcsöt hoz, ha behatol, meggyökerezik, szárba szökken, meglombosodik, kivirágzik, gyümölcsöt érlel, azaz, ha a tanítást magáévá teszi, ha szeretettel és állhatatosan gondolja, ha minden erejével segíti növekvését, és feldíszíti minden erénnyel, amely egyesül a tanító Szóval együttműködő akarattal.

Jakab azt mondja: „Magatokat csapjátok be.”

Hányan becsapják magukat ilyen módon! Azt hiszik, hogy minden rendben van, mert mennek, hogy meghallgassák Isten tanítását. De a meghallgatás, ha nem váltják tettekre, ha azt gondolják, hogy üdvözülnek, mert elmentek meghallgatni, önbecsapás.

A tanítást magunkévá kell tenni, azonosítani kell énünkkel, úgy, amint a táplálék nedvei egyesülnek a vérrel, amelybe beleömlenek.

Ha valaki olyan beteg lenne, hogy nem tudná felhasználni az ételeket, akkor is meghalna a sorvadástól, ha naponta egy bárányt enne meg. Ugyanez a helyzet azoknál, akik hallgatják, hallgatják, hallgatják az isteni tanítást, de utána nem alakítják át tápláló nedvvé lelkük számára. Jól táplálnak képzelik magukat, pedig egyszerűen haszontalan súlyként terheli őket a holt anyag.

Jakab azt mondja: „Aki így tesz, olyan, mint aki miután megnézte arcát egy tükörben, elmegy, és elfelejti.”

Én többet mondanék: Azt mondanám: olyan, mint aki tükör elé áll, de mivel nem akarja kinyitni szemét, vagy a sötétben akarja azt kinyitni, *nem látja* részletesen azt, ami előtte van, és azért nem képes emlékezni rá.

A szent Törvényt, amely Krisztus evangéliumában nagyon kedvessé vált, meg kell ismerni, hogy visszaemlékezzenek rá, vagy valóra váltsák, teljes világosságban és teljes akarattal. Hiába mondja valaki magát vallásosnak és Isten szolgájának, ha megszegi Isten törvényét a lustaság, ostobaság vagy a szeretet gyűlölete által.

Melyik tehát az igazi vallásosság, a Tanítássá átváltozott Szó igazi gyakorlása? Az, amelyik átváltozik jó cselekedetökké. És Jakab nem említi a tevékenységek gyakoriságát, a külsőséges szertartásokat és hasonló dolgokat. Hanem az okosság erényére és a szeretetre korlátozza magát.

Ó, hányan tapossák lábbal az egyiket vagy a másikat! Hányan indítják sírásra saját testvéreiket azzal, hogy nem tudják megfékezni nyelvüket, és rosszat mondanak róluk! Hányan nem értenek a titoktartáshoz, s a titok nyilvánosságra hozatalával kis földi dicsőkört akarnak varázsolni *saját* szegény fejük köré, és mennek keresni a szalmaszálakat, ahelyett, hogy igazi égi pálmaágakat keresnének. Ezzel azonban megsérthetik Isten jogát, az Istennek tartozó engedelmisséget és testvéreik békéjét!

Az okosság a sarkalatos erények egyike. De nagyon kevesen gyakorolják azt hősies fokban.

A könnyek, amelyeket oktalanságukkal okoznak, annál bűnösebbek, amikor olyanok váltják ki azokat, akiknek küldetése, hogy elöljárók legyenek és segítsenek, irányítsanak, megfédkezzenek, és enyhítsenek testvéreik szenvedésein. Ezek számtalanok. És nagy károkat okoznak. Károkat, nem egy emberi dologban, hanem magasabb dolgokban, amelyeket okatlanul kezelnek, és azért lépik azt a szent és kedves fátylat, amellyel Isten körülveszi fényeit, amelyek túlságosan szentek ahhoz, hogy meztelenül feltárják azokat a halandók táplálására.

Emlékezzenek ezek a nagy Mózesre, aki annyira tartózkodott attól, hogy megmutassa az isteni visszfényt, amely arcáról áradt, hogy kendővel takarta el azt, mert nem az egész Izrael volt méltó Isten visszfényének megismerésére.

A tiszta és szeplőtelen vallásosság másik két megnyilvánulása, Jakab szerint és minden igazán szent szerint, a szeretet a felebarát iránt, amire Jakab a két legirgalmasabb esetet idézi: az árvák és az özvegyek meglátogatását megpróbáltatásukban, hogy ne érezzék magukat elhagyatottaknak, és ne söpörje el őket a világ, amely nem ismeri a felebaráti szeretetet.

De nemcsak azok özvegyek és árvák, akik elvesztették jegyesüket vagy szüleiket. Még inkább gyászolnak, egyedül, elhagyatottnak érzik magukat azok, akik számára megszűnt az érzélem vagy védelem egy ember és egy szív részéről. És ezek Istenhez kiáltanak annak kiáltásával, aki nyög egy pusztában, és akit csak az Ég Csillaga vezet útján.

Ó, papok, mi a ti szolgálatotok, ha nem az, hogy mindenkinek mindene legyetek, és főleg ezeknek, akik Isten akaratának vértanúi? Nem vagytok többé azoknak a papoknak, diakónusoknak, püspököknek és főpapoknak leszármazottai, akik az üldöztetés idején szálltak a börtönökbe, elmentek a katakombákba, behatoltak az arénákba, készen a halálra, ha felfedezik őket szeretetteljes tettükben, hogy testvéri és lelki segítséget vigyenek Krisztus nevében a vértanúknak? A ti veszélyeitek szalmaszálakhoz hasonlítanak az ő mérhetetlen veszélyeik mellett!

Mégis, őket semmi sem tartotta vissza attól, hogy szembeszálljanak velük, mert a papság katonáélet, és a katonának értenie kell ahhoz, hogy harcoljon a polgárok oldalán, védelmül kell szolgálnia Isten eszközeinek, hogy főangyal legyen ezen eszközök számára, és menekülésre készítse az Ellenséget annak különböző megjelenési alakjában. Készen kell lennie arra, hogy meghaljon egy csendes élet nyugalmában, készen arra, hogy elhagyja azt, pillanatnyilag lekicsinyelve, és miben? A nyomorúságos emberi felfogásban, de ragyogó dicsfény koszorújával körülvéve a hősies életszentség miatt, mert a keresztre feszített eszközök atyja, cireneusa volt...

(A 128-133)

Kisdedek (1Pt 2,2)

Egyesüljünk a nagy Apostol, Péter örvendetes gondolatával, a kisedről, aki ma fog újjászületni a szent keresztségben (egy aznapra tervezett keresztségre céloz), és megszűnve pusztán egy ember gyermeke lenni, akinek testecskeje a neki adott tejből táplálkozik, elérkezik a tökéletesebb táplálékhoz: a lélekéhez, és Krisztus kimeríthetetlen érdemeinek emlőiből szívja első táplálékát, amely újjászüli benne a lélek Életét a szentségből beléje ömlő Kegyelem által.

Első tápláléka! Ami ártatlanságában elég számára ahhoz, hogy Istenből táplálkozzék, és Istenévé tegye őt. Később, értelme használatával, amit korán ki fogunk esdeni számára az. égből, hogy hamarosan képes legyen megízlelni a három isteni erényt, és birtokolja azt, és eljusson Krisztusban a tökéletes életkorra, csodálatos gondossággal, hogy mindinkább kívánja a lelki tejet, és általa növekedjék (lelki) egészsége.

De nemcsak azok „gyermek”, aki nemrég születtek egy asszony méhéből. Hanem azok is gyermekek, akik nemrég születtek meg a Kegyelem életére, akiket el kell vinni az isteni kebelhez, hogy gondosan növekedjenek Krisztusban azon idő folyamán, ami még hátra van számukra a földi életben.

Ezért hozzájuk lehet intézni ennek a misének a bevonulási énekét, hogy belőle ismét megízleljék a természetfeletti bölcsesség egy kortyát, amely mindig végtelen értékű ajándék, a halált nem ismerő Életet adva...

Hogyan kell fogadni a lelki tejet, hogy hasznos legyen a lélek számára? Az Apostol megmondja: „Mint most született gyermekek.” Azaz: *minden rosszindulat nélkül. Megalkuvás nélkül Magasztos és az Alacsonyrendű között, a lélek és a test között, a megengedett és a tilos között, rossz gondolatok, cselekedetek, vágyak, remények nélkül.*

Menteseknek kell lennetek mindenféle számítgatástól. Vágyakoznotok kell erre az egyetlen táplálékra. Ne telítsétek előzőleg a lelket mindenféle nehéz és ártalmas táplálékkal! És ha lelketek már telítve van azokkal, ürítsétek ki, utasítsátok el az ínnyeket csiklandozó táplálékokat, a nehéz, savanyú táplálékokat, az érzékiségnek és az önzésnek minden fajtáját, amelyek ezernyi arcullal jelentkeznek. Vágyakozzatok erre a táplálékra, mert hiszitek, hogy az éltet, bensőtökben működve. Ne azért járuljatok a Szentségekhez, hogy lássanak titeket. Ne mondjátok: „Ha így teszek, boldog lesz halálom.”

Nem az imádság helyeinek látogatása teszi szentté az embert! *Az egész élet teszi azzá. Helytelenül nevezitek vallásgyakorlatnak az ima helyeinek „látogatását”. Látogat az, aki gyakran megy egy helyre. Gyakorol valamit az, aki átviszi a gyakorlatba azt, amire azon a helyen tanítják, vagy amiben ott részesítik.* De az angyalok mily sok írástudót és farizeust látnak az oltárnál azok között, akik naponta egyszer vagy többször is elmennek az ima helyére! Mily sokat!

Át kell vinni a gyakorlatba a tanításokat, gyümölcsöztetni kell ezeket és a Szentségeket, nem arra számítva, hogy dicséretet kapnak a földön és jó helyet az égből, hanem nagyon lelkes vágyal kell tisztelni az Urat, és nem szabad tökéletlenül örülni a tápláléknak, amit Ő nyújt lelketek számára. Akkor igazán, őszintén, alázatosan és szeretetteljes szándékkal, a lelki tej, amely őszinte, működni tud bennetek, és növelni tudja bennetek a lelki egészséget.

Valaki fejét rázva mondja: „Aki állandóan gyakorolja a vallást, nem vétkezhet.”

Ó! *A hamis vallásosság bűne gyakoribb, mint hinnék! Sok lélek, hasonlóan a sok parázna házastárshoz, kettős életet él, és az egyik megszűnik a templom küszöbénél. Amint kimennek a templomból, mennek házasságtörő szeretőikhez, és vétkeznek a testtel, az önzéssel, a bűnös vágyakkal. Miután a Szelíd táplálta őket, kegyetlenek a testvérekhez; miután megtisztultak a*

mindenkire ráhintett szeretetteljes Vértől, vad önzésükben szeretetlenek; miután az Ige oktatta őket, annak tanításával ellenkező cselekedeteket visznek végbe. Nemde házasságtörőknek mondhatók ezek? Nemde hazugoknak nevezhetők? Vagy legalább: csapongó vagy tétlen pillangók és zajos legyek, elfecsérelve az időt a terméketlen kíváncsisággal, lelkileg érzékies bolyongással, míg a lelki tej igazi kedvelőjét ez a táplálék egyesíti, és nem keresi azokat a dolgokat, amelyek eltérítik őt, hanem ezt keresi, és mint a szorgos méh, édes nedűt hoz létre belőle.

És ti, az Úr igazi gyermekei, „énekeljétek örömmel Istennek, védelmezőtöknek, kiáltatok fel örvendezve Jákob Istenéhez”, Istenetekhez, aki önmagával táplál titeket. Alleluja! És Őt kérjétek, hogy „a húsvéti ünnepek gyümölcsöző tevékenységét kegyelmével őrizze meg életetekben.” Ha nem őriznétek meg azt, hasztalan lenne, hogy a lelki tejjel táplálkozzatok, amely nem változna át tápláló folyadékká, hanem ártalmassá válna, mint Isten minden ajándéka, amelyet nem tudnak gyümölcsöztetni. Kérjétek az Urat, mert a világon egy ember sem érezheti magát lélekben oly erősnek, hogy azt mondhatná: „Magamtól meg tudom tenni.” Ha ezt mondaná, ugyancsak gyenge lenne. Mert az átkozott kevélység férgé lenne benne, hogy a lelket bensőleg tönkretegyje, és a fa, amelynek belseje szétmállott a szútól, mégha megmaradna is az ég felé emelkedve, készen arra, hogy oda átültessék, összeroskadna, elpusztulva az érzékiség sarában. Az embernek utolsó leheletéig szüksége van Istenre és a szentekre, hogy kitarson a Fény és az Életszentség útján.

(A 80-84)

Példaadás (1Kor 12,2-11)

Ne felejtsetek el Krisztus utolsó kívánságát, amit nagycsütörtöki imájában fejezett ki, Atyjához intézve szavait: „Kérlek mindazokért, akik hinni fognak bennem papjaim szavaira, hogy egyek legyenek, amint te énbennem és én tebenned.” Ezt megelőzően is kifejezte ezt a Jó Pásztorról szóló beszédében: „Más juhaim is vannak, akik nem ebben az akolban élnek. Azokat is össze kell gyűjtenem. És hallgatni fognak szavamra, és egy akol lesz és egy pásztor. Ezért szeret engem az Atya, mert életemet adom juhaimért.” És megismételte mindkettőt Szívében, amikor a haláltusa már lezárta ajkait három és hat óra között.

Dolgozzatok azon, hogy megvalósítsátok Üdvözítőtek kívánságát. Ne legyetek kevélyek, mint a régi farizeusok, akik azt képzelték, hogy egyedül csak őket választotta ki az Isten. Ne gondoljátok, hogy a bálványimádók között és köztetek, a szakadárok között és köztetek áthághatatlan mélység tátong, és jó, hogy ez így van, mert ti „tiszták” vagytok, ők pedig tisztátalanok.

Pál azt mondja: „Tudjátok, hogy amikor pogányok voltatok, a néma bálványokhoz mentetek, amint hajtottak titeket. De bűnösebbek voltak-e azok a pogányok, akik hagyták, hogy a bálványokhoz hajszolják őket, azoknál, akik a pogány papok öltözetében istenekként mutatták be nekik a bálványokat, vagy ti vagytok-e bűnösebbek, akik megismertétek az igaz Istent, akik már újjászülettetek a Kegyelemben, s akik oly gyakran követitek a bálványokat, amelyeket a hármás bűnös vágy és a Sátán mutat nektek?

Igazában, ti bűnösebbek vagytok, mert miután megismertétek az Igazságot, hitvány és bűnös dolgokat részesíttek előnyben.

Azok a pogányok, akárcsak a maiak is, a mai bálványimádók, amint egyszer megismerték az Igazságot, követték azt, még életük árán is, hősiesen elutasítva múltjukat, hogy átvegyék a Hitet, amely örök Jelenné lett számukra.

Ne vessétek meg tehát azokat, akik még nem ismerik az igaz Istent, és ne méltatlankodjatok emiatt, hanem legyetek rajta, hogy megszűnjék tudatlanságuk azáltal, hogy bölcsökké válnak. Főleg pedig törekedjetez arra, hogy ne adjatok rossz példát azoknak, akik bálványimádók vagy tévhitűek, akik hitetlenek vagy szakadárok módjára élnek köztetek. Legyetek rajta, hogy ne mondhassák rólatok: „ezek nem hisznek abban, amit mondanak, mert különben másként élnének”. Cselekedeteitekkel váljatok misszionáriusokká a pogányok között, akik különböző elnevezésekkel élnek városokban, sőt néha családokban. Jaj annak, aki Isten nevében prédikál és emeli fel hangját, és utána olyasmit tesz, amiért felebarátja elítéli! Megmutatja akkor, hogy Istennek hamis gyermeke, és képmutató.

Adja mindenki azt, amit Isten megenged neki, hogy épülésére legyen felebarátjának, és adja azt szentül, hogy nyilvánosságra jussanak Isten irgalmas cselekedetei. Mert ha valaki rosszul használja fel Isten adományait, és tetteteli, hogy birtokában van annak, amije pedig nincs, vagy annak, amit elvettek tőle büntetésként, mert rosszul használta azt, az képmutató, és gyűlöletes Isten előtt. Hazug és bálványimádó, mert önmagát imádja, és ezt követeli meg másoktól is. Hazudik, és ezért az ördög van benne.

„Senki, aki Isten Lelke által beszél, nem átkozza Jézust”. Átkozza Jézust az, aki nem az Ő tanítása szerint él.

„És senki sem mondja: Jézus az Úr, ha nem a Szentlélek által beszél.” Valóban, csak az ismeri el Jézust, aki a benne lévő kegyelem által el tudja Őt ismerni, azaz annak tudja ismerni Jézust, aki Ő valójában. Jézus a Megváltó, a Bölcsesség, a Szó, akit követni kell, akire hittel, szeretettel és reménnyel hallgatni kell, irigység nélkül. Akik irigyek, azok letagadják egy felebarátjuk ajándékait azért, mert ők nem rendelkeznek azokkal. Követni kell Jézust fősvény önzés nélkül, megosztva azt, amit az isteni Lélek, különböző alakban és mértékben, adott nekik hogy magához, az egyetlen Forráshoz, az Egyetlen Lélekhez vonzza őket.

Elégedjete meg mindnyájan lelki sorsotokkal: akinek van, azért kapta, hogy adhasson. Akinek nincs, azért nélkülözi, hogy kaphasson. Mert akár adtok, akár kaptok, mindent egyetlen Egytől, Istentől kaptok, aki tökéletes bölcsességgel osztja szét adományait, tudva, kinek válnak azok javára és kinek nem, s aki egyedül a ti javatokra akar adni valamit nektek. Azért nem követelhetitek azt, amit ingyen kaptok, és nem kell visszautasítanotok azt, amit Isten ad nektek. Lássátok Istent minden dologban! Ő azt kívánja, hogy minden ember szeresse Őt. És örvendeztetek azért, hogy adhattok mindenkinek abból, amitek van. Sokat, vagy keveset, nem számít. Elég, hogy van, amit adhattok.

Isten tudja. Isten látja. Isten megítéli. A jó embernek minden cselekedetét igazolja Isten, akkor is, ha az kicsinység. Isten az embernek minden cselekedetét igazságos szemmel nézi.

Szeressetek tehát, és mindent jól fogtok tenni. Szeressétek Istent, az Egyházat, a felebarátot, aki közelebb áll hozzátok, ha az igazi és egyetlen Egyház tagja; azt, aki távolabb van, mert az Aklon kívül áll; azt, aki bűnös, hogy visszahozzátok őt az üdvösségre. A Szeretet győzze le a Gyűlöletet. Az egyesekben és az egész emberiségben.

Legyetek biztosak abban, hogy Isten veletek van. Legyetek biztosak abban, hogy Isten nem engedi meg, hogy szolgálói megszegyenüljenek, amikor ezzel vagy azzal az adományukkal szolgálják az Urat. Haladjatok mindig tovább, míg célba nem értek, mindenért hálát adva az Úrnak!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 248-251)

Az igazi keresztények (Ef 4,23-28)

Mennyit gyötri magát az ember saját egészségét és jólétét illetően! Ha figyelmesen megfontoljuk, ez az állandó gond úgy gyötri és leköti az embert, mintha padjához láncolt gályarab lenne. Ez a megszállottság elveszi tőle még azt a kis érzékelhető boldogságot is, amit a jó egészség vagy a jó üzletek megadhatnak neki. A holnaptól való félelem! A betegségektől való rettegés! A nyomasztó gond, hogy elvesztheti pénzét, munkáját, vállalatát. A földművesek rettegnek a természeti csapásoktól, az állattenyésztők a dögvésztől, az iparosok a munkásforradalomtól, a nép többsége a nemzetek közötti háborúktól.

És az ember, aki semmit sem tehet ezek ellen, mert nem tudja elhárítani a baktériumokat, rablókat, az elbocsátást, a villámokat, a jégesőt, szélvihart, földrengést, járványt, forradalmat, félelmében úgy él, mint akinek már nyakában van az akasztófakötél. Ez a békét nélkülöző élet a következménye annak, hogy valaki az anyagimádást teszi meg az élet törvényének. Ha az ember lelki lenne, érzelmeiben és gondolataiban, nem remegne így. Elsősorban azért, mert tekintetét Istenre emelné, imádkozva; másodsor azért, mert azt mondaná: „Ez az út, a cél az ég. Az út fájdalmas lesz, de a cél örvendetes. Csak attól félünk, hogy elveszítjük a célt, attól azonban nem, hogy az úton elvesztünk valamit, amit úgysem vihetnénk oda magunkkal, a célba. Csak arra törekedünk, állhatatosan és hittel, szeretettel és reménnyel és más erényekkel, hogy olyan kincseket szerezzünk, amelyeket magunkkal vihetünk a célba! És reméljük az Úrban, aki azt mondja: „Én vagyok a nép üdvössége, és meghallgatom őket, bármilyen szükségben, amikor hozzám kiáltanak.”

De hogyan egyeztethetjük ezt össze azzal az imával, amellyel az áldozati lelkek felajánlják magukat? Rólad beszélek, mert te az vagy, amint azok mind a kis hangok, és rajtad keresztül beszélek a többi áldozati lélekhez is. Hogyan imádkozhattok ti, ha felajánlottátok magatokat áldozatként, és ha Isten elfogadta felajánlástokat? Visszafelé haladnátok az úton, eltávolodva szenvedéstelek helyétől? Kéritek talán az Atyát, hogy adja vissza nektek egészségeteket, jóléteket, érzelmeiteket, mindazt, amit feláldoztatok azért, hogy áldozati lelkek legyetek? Vagy nem imádkozhattok ezért? Imádkoztok majd. De oly magasra emeljétek fel lelketeket, hogy a tökéleteset kérjétek, azaz azt, hogy Isten távolítsa el tőletek minden *lelki* bajt, hogy szabadok legyetek lélekben (a kísértésektől és a zaklatástól), és testileg (a holnaptól való félelemtől és a test természetes vágyaitól, amelyeket nem bűn érezni, de érdem, ha nem egyeztek bele), hogy így szabadon szolgálhassátok Istent. Így tökéletessé válik az ima, egészen természetfelettivé, angyalivá, annyira fölötte áll az emberek közönséges imáinak, amelyekben az esetek 98 %-ában anyagi dolgokat kérnek.

És elmélkedjünk Pállal, aki folytatja annak felsorolását, hogy mi a feltétele annak, hogy valaki *igazán* keresztény legyen. Megújulva lélekben, gondolkodásában. Azaz gondolataiban úgy szemlélje és ítélje meg az eseményeket, hogy cselekedeteiben természetfölötti szempontok vezessék.

Az ember, a katolikus is, nem törekszik arra, hogy a keresztény erkölcsök szerint éljen és cselekedjék. Állandóan megalkuszik a kereszténység és a test, a kereszténység és a világ, a kereszténység és a Sátán között, megfelelkezve egy nagy igazságról: „Nem lehet egyszerre két úrnak szolgálni”. Ehelyett az ember több úrnak szolgál: önmagának, a világnak és a Sátánnak. De akkor valaha is Istené lehet-e, ha már három követelődző és vad ura van?

Hogyan válik az ember ezeknek az uraknak a rabszolgájává? Azáltal, hogy már gyermekkorától a test, a világ és a Sátán gondolatait teszi magáévá. Magába szívja ezeket anélkül, hogy észrevenné, mert lelke hajlik annak követésére, ami körülveszi őt, és ami csak kivételesen tökéletes még a családban is. De amikor felnő, képessé válik arra, hogy különbséget tegyen a jó és a rossz között, a világ szelleme és a természetfeletti felfogás között, látva, hogy mi a keresztény élet és mi nem az.

Ha igazán keresztény akar lenni, akkor köteles *megújulni lélekben és gondolkozásmódjában, fel kell öltenie az új embert*. Jézus Krisztus Urunk áldozatának következménye ez az újjászületés. Az új embert Isten *újjáteremti igazságban és igazi életszentségben*. És milyen ez az új ember? Őszinte, mint Jézus Krisztus volt, még a halálveszélyben is az igazságot mondva. Mert az őszinteség Jézus Krisztus egyik fő jellegzetessége, és Ő, követői részére is, az egyik fő jellegzetességként kívánta meg: „Beszédek legyen igen, igen; nem, nem!”

És ésszerű, hogy így legyen. Jézus Krisztus a Sátán Ellenfele. A Sátán a Hazugság. Jézus Krisztus az Igazság. Lehetséges-e valaha, hogy valaki Krisztusénak mondja magát, de a Sátán jellegzetességét vegye fel? Azért az ember hősiességgel megújul gondolkozásában, és őszintévé válik. Őszinte lesz mindenkivel és minden esetben, anélkül, hogy gondolna a hazugságból származó előnyökre és az őszinteséggel járható bajokra. A hazugság olyan, mint a lepra, és mindinkább súlyossá válik az első tünet után. Senki sem szeretne leprássá válni. Senki sem akar hazug lenni. A hazugság azon kívül, hogy az illető árt vele önmagának, saját lelkének, kárt okoz a felebarátban is. Akár azért hazudtok, hogy becsapjatok másokat, vagy azért, hogy hamisan tanúskodjatok, rágalmazzatok, akár azért, hogy ne tegyetek valakit ellenségettké, nem mondva neki: „Te tévedsz ebben és ebben. Neked ez és ez a hibád”, ti megkárosítjátok testvéreiteket, akik veletek együtt „tagok”, és azért szolgálniuk kell, hogy a többi tagok az ő szolgálatukra lehessenek, amint ez testetekkel történik, amikor a szervek és a tagok kölcsönösen segítik egymást.

Ha haragudtok, őrizkedjétek a büntől! Nagyon nehéz az együttélés egy olyan társadalomban, amelyben az erény a kivétel és a bűn a szabály. Ha az erény volna a szabály, kellemes lenne számotokra az együttélés. De uralkodik a sokféle bűn, a hétszeres főbűn, uralkodik az önzés, és az élet kemény és nehéz. A felebarát állandóan sok okot ad a nyugtalanságra.

Figyeljétek azonban meg az Apostol kiegyensúlyozottságát!

Nem kíván meg valami emberfeletti, lehetetlen erényt, ami felételezné, hogy semmiféle okból se nyugtalankodjék valaki. Akkor is, ha a nyugtalanság nem vesz erőt valakin, és nem nyilvánul meg sértésben, engedetlenségben, csalásban, – elkerülhetetlen, hogy meg ne zavarja a szív békéjét, felizgatva, felkavarva azt. Emberi dolog, hogy méltatlankodik a bűnös iránt, aki megbántotta, engedetlen volt, elárulta.

De az igazi keresztény erősebb lélekben, mint testben. Amint lecsillapodik az emberi felindulás, megnyugszik, és erősen ellenáll annak a váagnak, hogy bosszút álljon. Megbocsát annak, aki ebben a keserű tapasztalatban részesítette őt. Amint Pál mondja: „Ha haragudtok, *nem szabad* vétkeznetek. Erre képesek vagytok.” Nem tudja valaki megakadályozni azt, hogy ne szenvedjen a megbántás miatt, amiben részesült, de ez nem bűn. Bűn az, amikor visszafizeti a sértést, és vét a szeretet ellen.

A nap ne nyugodjék le haragotok fölött! Gondolj vissza az evangélium szavaira: „Ha miközben az oltárhoz mész, hogy ott áldozatot mutass be, eszedbe jut, hogy testvéred haragszik rád, tedd le áldozatodat az oltár lábához, és menj előbb kibékülni testvéreddel!” Méltatlankodástok feláldozása, ha titeket bántottak meg, kevélységetek feláldozása, ha ti bántottatok meg mást, sokkal többet ér az anyagi áldozatnál és a gépies imánál.

Semmit sem ér az áldozatbemutatás vagy az ima, és még a Szentség sem, ha nem előzi meg a szeretet, a megbocsátás és az alázatosság. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött. Igen. Hogyan ajánlhatjátok magatokat Istennek az esti imában, – abban a szent imában, amely alkalmas arra, hogy eltávolítsa az éjszaka rémképeit és a sátáni sugallatokat, amelyek annyira élesek azokban az órákban, – ha bennetek van a Sátán, mert haragudtok arra, aki megbántott vagy megkárosított titeket? „Amint mi megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek” – mondjátok. De ha nem bocsátotok meg, akkor semmit sem engedtek el. Bocsássatok meg

mindennap azért, amiben napközben részesültetek! Ne készítsetek helyet az ördögnek! Igen, aki nem bocsát meg, az nem szeret, aki nem szeret, az elúzi Istent, és befogadja a Sátánt.

Ez olyan igazság, amin keveset elmélkednek, de ami nagyon igaz.

Aki lopott, többé ne lopjon! Urunk Jézus már megmondta, hogy mennyi módon lehet lopni. Sokan fellázadnának, ha azt mondanánk nekik: „Tolvajok vagytok!” Valóban, nem loptak el egy fillért sem vagy egy szőlőszemet sem. De a tolvajok sokkal számosabbak, mint hinné valaki. A lopás nemcsak a pénz vagy az élelmiszer, vagy a drágakövek ellopását jelenti. Számptalan az erkölcs-tolvaj, a lelki tolvaj, aki valakinek lelki javait lopja el. Valóban sokan nem emlékeznek arra, és nem elmélkednek rajta, hogy a tizedik parancs megtiltja mások dolgainak megkívánását. Nos, ha már a megkívánás is bűn, nemde bűn lesz elvenni azt, ami másé, legyen az emberi érzelem (más feleségét, más leányát elcsábítani, és megfosztani gyermeki kötelességétől), legyen az akár valami foglalkozás vagy Istennek egy ajándéka? Az ilyen saját magát akarja azokba felöltöztetni, mintha saját dicsősége lenne, befeketítve azt, aki abban Istentől részesült. És meggyőzni igyekszik másokat arról, hogy az illető nem részesülhetett az ajándékban, gyötörve őt, kételyeket keltve benne értelmét és lelkét, az ajándék eredetét stb. illetőleg, hogy utána úgy örvendjen a lopott dolognak, mintha az sajátja lenne. Igen. Ez lopás, amit súlyosbít a hazugság és az előre kitervezés! És jaj annak, aki véghezviszi! Csak bűnének őszinte meggyónása, az elvett vagy lekicsinyelt dolog helyreállítása által nyerhető el a bocsánat.

„De végezzen valami tisztességes munkát, hogy segítse a rászorulókat” – tanácsolja az Apostol. Becsületes munka! Mily sokat mondhatnék! De te megérted, és én hallgatok, és mindketten megbocsátunk, mert szeretjük a felebaráti szeretetet, és hogy én felemelhessem lelkemet és te a tiédet, mint az esti áldozatot, és kellemes illatot árásszunk Isten lábainál. A tiszta lelkekét, akiket még a legkisebb felhő sem árnyékol be a szeretet ellen elkövetett bűnökkel, illatozva a türelemtől, szelídségtől, megfűszerezve a bocsánattal, mindig, mindig.

Mindig így, lelkem! És akkor, jóllehet tovább is megpróbáltatások között viszd utad, engesztelő lélek, aki már évek óta mégy felfelé kálváriádon, és annál meredekebb ösvényen, minél közelebb vagy a csúcshoz és a beteljesítéshez, – Isten veled lesz és megerősít téged, oltalmazótag kiterjesztve kezét gyötörőd vagy ellenfeleid ellen, hogy azok ne lépják át a határokat. Azokat a határokat, amelyeket Isten ismer, és amelyeket az Ő bölcsessége tiszteletben tartatni kíván. Mert lelked erőinek megkísértése lenne, ha megengedné, hogy ezen felül megsebesítsenek és hadakozzanak ellened, és ezt Isten bölcsessége nem engedi meg.

Isten megengedi a próbatételeket azért, hogy a boldogságnak nagyobb fokát adja, de nem engedi meg az igazságtalan szeszélyeket és kívánságokat, mert a lelkek üdvösségét és nem halálát akarja, és főleg azokét, akik nagylelkűen átadták magukat az Ő dicsőségére.

A szertartásos jókívánsággal fejezem be: „Magatartásod mindvégig kövesse Isten szent akaratát!”

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 294-299)

Utolsó dolgok

Te légy bírám, Istenem! (Zsolt 43,1-2)

„Te légy bírám, Istenem!”

Csak a szívükben igazak mondhatják ezt, lelkiismeretük mélyén. Mert ha könnyű becsapni az embereket, Istent híva tanúul ezzel a kijelentéssel, ami szentségtörő bizonyos ajkakon, nem könnyű, nem lehetséges megtenni ezt, amikor lelke mélyén beszél valaki, és csak őrangyala a tanúja. Mi, angyalok, nem fogjuk fel, hogyan teheti ezt valaki anélkül, hogy ne remegne a félelemtől. Azaz csak akkor értjük meg, hogy mily mélyre zuhant az ember, Isten teremtménye, a Sátán által, aki erőt ad neki arra, hogy félelem nélkül tanúnak hívhassa Istent gonosz cselekedetei fölött.

Ő, nem meri a bűnös és megátalkodott ember tanúul hívni Istent, amikor nem ad neki erőt a hozzá hasonlók jelenléte. Amikor egyedül van a legromlottabb bűnöző, hazug, szentségtörő, aki ha az Úr Jézus visszatérne a földre, képes lenne újból keresztre szegezni Őt, mert a Sátán Krisztust egyszerű emberként mutatná neki, és csekélységnek mutatná számára egy ember megölését, amikor egy ilyen ember egyedül van, saját lelkiismerete és Isten végtelen Titka előtt, nem meri szemtelenül azt mondani: „Te légy Bírám, Istenem!”

A bűnösök, Ádámtól és Évától kezdve, nem tudnak mást tenni, mint menekülni, vagy megkísérelni a menekülést Isten színe előtt.

Azok is, akik tagadják Isten létezését, és ha egy váratlan ráeszméléssel villámként éri őket a felismerés, hogy *lehetséges Isten létezése*, nem tudnak mást tenni, mint menekülni... hogy elfelejtsék ezt a Létezőt. És így tesz a gyilkos, a rabló, mások megrontója, minden bűnös, és annál inkább tesz ezt, minél nagyobb a bűnük, minél gyakrabban megismétlődik az. Sőt újabb bűnök elkövetésére jutnak el, hogy elkábítsák magukat a hamis biztonsággal, hogy Isten nem létezik, mert megengedi, hogy ők ezt tegyék. Az, hogy gyilkolhatnak, kegyetlenkedhetnek, rabolhatnak, zsarolhatnak, számukra annak a bizonyítéka, hogy ők „felsőbbrendű emberek”, „istenek”, és senki sincs fölöttük. Ezzel az érveléssel azt *akarják mondani*, hogy ők az „istenek”, és hogy Isten nem létezik, és nincs másvilág, ítélet, büntetés, hogy mindenki szabadon teheti azt, ami számára hasznos, bármibe kerüljön is és bármiféle eszközzel. Ez a nagy bűnösök magyarázata megismételt és mindig nagyobb bűneikre.

De amikor egyedül vannak az Egyedülvaló előtt, nem tudnak megállni előtte, és menekülnek. A bűnösök a Bíró előtt nem tudnak emelt fővel állni, és nem tudják azt kiáltani: „Te légy a Bírám, Isten!” Bármennyire tagadják és kigúnyolják Őt, ösztönszerűen félnek tőle, akárcsak a vadállat az embertől, amikor az bátran jön feléje, merészen és készen a védekezésre. A vadállat ösztönszerű, veszett félelme ez az idomítótól, akinek büntetésétől fél, és akinek erejét érzi. Ezek a nagy bűnösök alattomosan körüljárva igyekeznek tönkretenni Isten eszményét, de nem tudják, nem képesek szemtől szembe támadni. Túl magas az eszmény, túl hatalmas ez az Isten!... Porrá égeti őket, összelapítja őket, mint a törpéket a rájuk eső hatalmas márvány, mint a férgek egy óriás lába. És menekülnek.

De a becsületesek, igen, a becsületesek felkiálthatnak: „Légy Bírám, Isten!” A becsületességnek sokféle arca van. Nemcsak az anyagilag kimutatható becsületesség, amelynek neve: pénz, súlymérték, leszedett gyümölcs, termés a mások javait illetően; nemcsak az erkölcsi becsületesség, a megnevezhető erkölcsi dolgokat: a jó hírnevet, őszinteséget, barátságot, nők tiszteletét, mások állását illetően; hanem van lelki becsületesség is, azaz valóban annak feltűnni, ami az ember lelkileg, és egy parányival sem többnek.

A te esetekben, a ti esetekben, kik rendkívüli eszközök vagytok, *éppen ez, és főleg ez a becsületesség.*

Lelkileg becstelének azok is, akik csak látszólag katolikus keresztények, de ha vissza tudnának menni az időben húsz évszázaddal, a farizeusok tökéletes példaképei lennének. Csak látszatra tisztelik Istent és az Ő Törvényét, és a Római Katolikus Anyaszentegyház törvényét, de a valóságban, amikor visszatérnek a közéletből házuk belsejébe, üzletükbe vagy hivatalukba, elfoglaltságukhoz, akkor igazán maguk az antikrisztusok, akik lábbal tapossák a kereszténység minden hittételét és parancsát, kezdve az Isten szeretetétől, a velük kapcsolatban levők, a tőlük függők, felebarátjuk szeretetéig. És becsteléneknek lesznek ítélve és megkapják a fizetést hazug cselekedeteik szerint a Bírótól, aki irgalmas az akaratlan hibák iránt, de *aki könyörtelen a megátalkodottak kiszámított képmutatása iránt.*

(A 47-49)

Engesztelés (Róm 6,19-23)

Olvassuk most Pált, Szent Pált, aki egy másik szempontot ad a szenvedés hasznosságára.

Igaz, hogy az életszentségre való eljutás szenvedést jelent, míg a kísértésnek való engedés tapintható örömet jelent. Mert az életszentség útja be van hintve lemondásokkal, küzdelmekkel, szenvedéssel. A kísértés útja pedig be van szórva kielégüléssel, látszólagos nyugalommal, ami cselvetés, elrejtve a jövőbeli és örök reménytelenség igazságát.

És az is igaz, hogy nincs olyan ember, aki sose engedett volna a kísértésnek, odaajándékozva önmagát, saját végtagjait – de nemcsak ezeket, hanem értelmét, amely beleegyezett, és lelkét is, ami nem tiltakozott, a különféle tisztátalanságoknak, amelyeket „bűnöknek” neveznek, és amelyek mind engedetlenségnek számítanak Isten parancsolatai és szent előírásai iránt.

Ezért a bűnbe való beleegyezésért az ember megérdemli a büntetést, amely annál súlyosabb, minél súlyosabbak és számosabbak a bűnök. A bűnbánat szentsége nem semmisíti meg teljesen a tartozást Isten iránt. Eltörli a bűnt, de megköveteli még annak kiengesztelését. Az Atya jósága megadja az embernek az engesztelés lehetőségét a földön, hogy szolgálja az örök Jó elnyerését ugyanazokkal a dolgokkal: a végtagokkal, az értelemmel és a lélekkel, amelyek ostoba módon beleegyeztek a rosszba. Amint az Apostol ajánlja, az ember azzal, amivel a bűnt szolgálta, szolgálja az igaz életet, és hozza helyre a múltat, elnyerve az életszentséget.

Kellemes rabszolgaság az igazság követése és szolgálata. Szent rabszolgaság, hogy elnyerje a végnélküli szabadságot. Azok, akik a világot szolgálják, kinevetik ezt, és ostobákként kinevetik azokat, akik ebbe a bölcs rabszolgaságba helyezik magukat, visszautasítva a világ és a test hamis szabadságát, amelyért örök, rettenetes rabszolgasággal fizetnek a másik életben.

De mit szóltok ehhez, ti, igaz lelkek, akik előnyben részesítitek az önmegtagadást, és barátként ölelitek át a szenvedést, amely által biztosabban eljuttok Istenhez? Ez biztosabban átalakítja a testi embert lelki emberré, és utána királyi lélekké az égi Országban, Isten gyermekévé, Isten Hazájában. Mit szóltok hozzá, azt az időt tekintve, amikor még nem szolgáltátok így a Jót? Talán *igazi* szabadság volt az akkori? Talán igazán javatokra vált? Nem. Az önmegtagadás néha fájdalmas szorongatása közben talán nem éreztétek-e magatokat gazdagoknak és boldogoknak a királyi ajándékok miatt, amelyek nem múlnak el, hanem inkább beteljesülnek, tökéletesekké válnak, boldogokká tesznek, növekszenek, amikor majd örvendhetek nekik az égben olyan lelkekként, akik képesek teljesen élvezni azt, amit ember nem képes megízlelni erőitek korlátozottsága miatt?

Biztos, hogy a szegyenletes dolgok vége a halál, mondja Pál. Míg az érzékek és a bűn rabszolgaságából való felszabadítással és Isten hűséges szolgálatával elért vég a béke, a dicsőség, az Élet és Isten birtoklása.

Szeressétek azért elsőnek a szenvedést és az önmegtagadást, mint a kiengesztelés eszközt, és azt követően a szentség útját, és dicsérjétek az Urat, aki megadta nektek, hogy állandó áldozatot mutathattok be, ami sokkal többet ér, mint az anyagi áldozatok, a pénz vagy a hasonló ajándékok felajánlása, mint az Ószövetség kecske- és borjúáldozatai. A ti akaratotok áldozata, a ti szenvedésetek, a ti egész énetek odaszentelése Isten atyai gondviselésének, hogy vezessen titeket, amint vezette Fiát, akár a kereszthalál, hogy saját magatok megváltásán kívül még testvéreitek megváltói is legyetek.

Igen, Mária. Ajánld fel testvéreidért és rendi testvéreidért áldozatodat! Mondd Jézusodnak: „Zavar támadt lelkemben!” Nem vagy több Jézusnál. Ő megtapasztalta a szenvedéstől és haláltól való irtózást. Te is megtapasztalhatod, és alázatosan megvallhatod.

De folytasd: „És mit mondjak? Atyám, ments meg ettől az órától? De én éppen ezért az óráért jöttem,” azaz azért, hogy a teljes áldozattal növekedjék Isten dicsősége azáltal, hogy sok lelket megnyerjek Istennek.

És kérd, biztos lévén, hogy meghallgattatást nyersz, hogy ahová te mész, ők is ott legyenek, azaz Istenben. A feláldozás elnyer mindent, amit kérnek érte. És nincs nagyszerűbb dolog, mint megmutatni testvéreidnek és szerzetes testvéreidnek szeretetedet, áldozatodnak ezzel a beteljesítésével, kérve számukra a Világosságot és a Szeretetet az eljövendő üdvösség és dicsőség által.

(A 220-222)

A világvége (Róm 8,18-23)

Hallgass Istenre és az Ő hangjára, és ne remegi szívedben! Csak imádkozzál! Imádkozzál az Úrhoz, hogy a világ folyása nyugodtan történjék, az Ő parancsai szerint, és hogy az Egyház nyugodt áhítatnak örvendjen. És értsd meg, mit jelent ez.

A világ nem nyugodt, az általános gondolkozás szerint. Szerencsétlenségek, mindenfajta csapások érik és gyötrik. De mindaz, ami történik, még az emberek akaratából származik. A világ önmagában, a Föld, a bolygó, nyugodtan halad pályáján, a Teremtő akaratára szerint, aki azt elrendezte. Mint egy csillag, amely befutja útját az égen, a bolygó, amit Földnek neveztek, évmilliók óta követi pályáját, amely megteremtésével kezdődött, és aminek véget kell majd érnie, amikor a kijelölt időben részeire fog bomlani, és elérkezik a vége.

De amint gyermekkorában fenyegette a megsemmisülés, mert az emberek romlottsága miatt a Teremtő megbánta, hogy megteremtette, úgy ebben a te korodban is, a romlottság felülmúl minden mértéket, és megtalálható a királyi palotákban és a kunyhókban egyaránt, és a szent hely sem kivétel a romlottak szennyétől. A szeretet meghalt, hogy helyet adjon a gyűlöletnek, amely többé már nemcsak nemzeti alapon viszonzza gyűlölettel a gyűlöletet, hanem az egész emberiséget gyűlöli, és azért önmagát is, és az emberek ugyanakkor öngyilkosok, gyilkosok és istengyilkosok. Felemelik karjukat, haragjukban, gonoszságukban és sátáni leplezetlenséggel a teremtményekben lévő Isten ellen, Isten Személye ellen, és önmaguk és minden ellen.

A szeretet ellen elkövetett folytonos bűnök és ez a sátáni forrongás sok, nagyon sok kevély emberben folytatódhat-e anélkül, hogy ki ne hívna egy isteni „Legyen!”-t, amely félbeszakítja a világ pályafutását, és kiváltja a világ széthullását, rettenetes rázkódtatások között?

Megtörténhet, hogy az emberek idő előtt mennek a halálba, és a rettenetes ítélet elé, miközben örült rémülettel telnek el a háborúk, éhínségek, ragályos betegségek, pusztító állatok elszaporodása és gyilkos gépek és fegyverek teremtése láttán, melyek a világ végén, jellegzetes módon fogják követni egymást, büntetésként, miközben megvakulnak a sötétség által, és szívük megdermed a félelemtől és az istentelenség hatására.

Emlékezzetek mindnyájan arra, hogy ha az igazak és a Kegyelemmel Teljes imái siettették Krisztus eljövételét, ami nagy kegyelem volt, a világ vége idejének ez a siettetése a számtalan bűn által, a legnagyobb szerencsétlenség lesz, amit az embernek el kell majd viselnie, mert az Úr haragja sújt le rá.

Imádkozzatok azért ti, jó emberek, hogy a világ akkor haljon meg, amikor ki van jelölve halálának ideje. Imádkozzatok, hogy Isten ne küldje el hóhérait lesújtástokra, amint tette Luciferrel és Ádámmal. Mert Isten határozatai örökkévalók, igen. De megváltozhatnak, amikor az Ő Igazságossága és Méltósága rákényszeríti a Szeretetet arra, hogy emlékeztesse a teremtményeket: csak Egy Isten van, és senki sem nagyobb nála. Ezt mondom a világ számára.

Mondd lelkem, melyek „a nyugodt áhítat örömei” az Egyház számára? Az, ami a pontos ismeretből, annak helyes alkalmazásából, a szent akaratból, a hitből, az evangéliumból és a szeretetből származik.

A hitnek pontos ismerete és az evangélium helyes alkalmazása, amelyben tökéletesen megvalósul a régi vallás, egybeolvadva a keresztény vallással. Ez meggátolja a tévtanok keletkezését, a szektákat, a szándékos szertelen lelkesedést vagy a hidegséget, és a szent akarat, amely tüzével tönkreteszi a tévtanok és a szekták mérges növényeit.

Mindig a szeretet az, ami megment és megőriz, nem a fanatikus lelkesedés, sem a jeges szigorúság. A keresztény élet úgy, amint Krisztus akarta. És az Egyházban, minden vezetőjében és a hívekben, minden körülményeik között.

Akkor egy küzdő Egyházból, amely igazán keresztény minden tagjában, Krisztustól táplálva, mint ahogy a növény táplálkozik annak lágy részéből, és leveleket hajt egészen a legmagasabb ágig, – jönni fog a nyugodt áhítat öröme, amely nélkülözi a terméketlen miszticizmus minden lázát és homályát, amely által a sötétség felemelkedik, hogy beburkolja a Világosságot, káros ütéseket mérve a lelkekre, akik nem mind felnőttek, sőt, akiknek nagyobb része lelkiileg gyenge kisdéd, akiknek szükségük van az örömről ahhoz; hogy növekedjenek az Úrban, az állhatatos hitben, a meleg szeretetben, amely összeköti és megerősíti őket, hogy megmentse az Ellenség, a világ és a test cselvetéseitől.

Imádkozzál, mindig imádkozzál, te, az Egyház gyermeke, ezen Anyád által! Imádkozzál a testvérekért, akik az Egyház gyermekei, akárcsak te, – talán tékozlók, néha elszakadtak, máskor eltévedtek, – hogy az Anyával legyenek, és az Anyának ne legyen más érzelme irántuk, csak Krisztus szeretete a hűséges nyájért és az elveszett bárányért, és visszahívja, buzdítsa, megerősítse, fenntartsa őket, anyailag, anyailag, anyailag, szentül, tökéletesen, mint Feje: Urunk Jézus.

És most olvassuk Pált! Íme megvigasztal téged szavaival. Fogadd el azokat, mert az igazságot mondják. Pál a Földön mondta azokat. De most az Égből száll alá, megerősítve Annak jóváhagyásától, Aki mindenkinél inkább szenvedett, és Aki istenileg dicsőségesen nyilvánul meg saját testében, amely szenvedett, és azért dicsőséges mint Ember, azonfelül, hogy dicsőséges Isten. „Biztosra veszem, hogy a jelen idők szenvedéseit össze sem lehet hasonlítani a jövő dicsóséggel, amely megnyilvánul majd bennünk.”

Ez az. Sokat szenvednek az igaz Isten igazi gyermekei. De mérhetetlenül felülmúlja azt az a dicsőség, amelyben részük lesz az égből.

Az Ige Isten volt. Azért végtelen volt az Ő isteni dicsősége. De Ő maga volt Önmagának a dicsősége. Emberré lett és szenvedett földi életében, kegyetlenül, teljesen. Utána felszállt az égbe, és saját végtelen dicsőségével egyesítette az összes üdvözítettnek a dicsőségét. És minden szent azt a dicsőséget növeli, amelyet az Ige nyert el földi életének szenvedésével. Mi lett volna az Ég az Ő szenvedése nélkül? Isten állandó dicsősége betöltötte volna, ez igaz. De nem ismerte volna meg az ezernyi és tízezer szentnek, a minden törzsből származó száznegyvennégyezernek a hozsannáját. Nem ismerte volna meg az új éneket, amely csatlakozik odafent a nagy vizek zúgásához hasonló hanghoz és a mennydörgés robajához, a hárfások zenekarának dallamához, amelyet eszközeik hoznak létre, a Bárányt mindenhová követő szüzek új énekéhez, akik homlokukon viselik az Ő nevét és az Atyáét, azok énekéhez, amelyet csak azok tudnak énekelni, akiket megváltottak a Földről, mint a Báránynak és Istennek a zsengeit.

Mindez a dicsőség, amely növekszik az Ige dicsősége körül minden szent által, Krisztushoz jön, mert Ő földi életében szenvedett, és ami Benne megvolt, tündöklött szenvedéseiben és tündöklök örökké benne és megdicsőült testében éppúgy, mint isteni Lelkében.

„Valóban, a teremtett világ sóvárogva várja Isten gyermekeinek megnyilvánulását.”

Figyeld meg jól, lelkem! Mit akar mondani ez a kifejezés? Milyen megnyilvánulásról beszél? Egyszer beszélt neked az emberiség két ágáról. A szabad asszony gyermekeinek ágáról és a rabszolganő gyermekeiéről. Íme, ez a magyarázat segít téged ennek a kifejezésnek a megértésében.

A teremtett világ várja Isten gyermekeinek megismerését, hogy meg tudja különböztetni őket a bűn gyermekeitől. Mikor fogja megismerni? Akkor, amikor vége lesz az időnek, minden ember megjelenik a nagy szemlén, és el lesznek választva, igazságosan, Isten gyermekei a bűn gyermekeitől.

Jelenleg állandó, szüntelen a munka, hogy eljussatok ehhez a megnyilvánuláshoz. Minden embernek véghez kell vinnie ezt önmagában, és minden ember egysége és mindenki munkájának ismerete kinyilvánítja majd Isten gyermekeit, hogy megkülönböztessék őket azoktól, akik nem akartak azokká lenni.

Minden egyes embernek az élete hasonló egy mozaik kockájához. És ahhoz mindenki hozzá tudja adni szabadon, azt a színt, amit akar. Amikor minden élet ismét együtt lesz a végső feltámadásban, kialakul az emberiség történetének nagyszerű képe, a teremtésnek erről az oldaláról, ami a legnagyobb, és – mivel a legkiválóbb – azért volt leginkább veszélyben az Ellenségtől, aki az ősszülőkben alávetette az egész emberiséget a hiúságnak. Isten megengedte ezt, hogy próbára tegye gyermekeit, és megjutalmazhassa sokszoros érdemekkel életszentségüket, amelyet saját erőfeszítésükből is, és nemcsak Isten ingyenes ajándékával értek el.

Milyen gyászos kevélységre jutott volna el az ember, ha létezésének hajnalán egy bűn által, amely kétféleképpen is boldog és szerencsés volt, nem ismerte volna meg a megaláztatást! Boldog az a bűn, amely elnyerte Krisztust! Boldog, mert megalázta az embert, mielőtt a bűntől való mentesség századai alatt oly kevélyé vált volna, mint Lucifer, aki azért, mert bűn nélkül volt, Istenhez hasonlónak képzelte magát.

Gondviselészerű az emberiségnek ez az elbukása, a sárba harapása azért is, hogy visszaemlékezék arra, miszerint Isten által életre hívott sár, de önmagában csak sár. Isten akaratóból: lélek a sárban, hogy megszentelje azt, hogy beléje nyomja az Ismeretlennek, a Tökéletesnek, a Léleknek, az Örökkévalónak a képét. Gondviselészerű ez a bukás élete napjainak kezdetén, hogy hosszasan engeszteljen, és ismét fel tudjon jutni az útra. Hogy visszakerüljön a mélységből az Égbe, vissza tudjon térni oda a jó akarattal, az Üdvözítő segítségével, a Kísértő elleni harccal, az erővel, amely szétöri az érzékiség láncait; a hittel, reménnyel, szeretettel, szent alázatossággal és szent engedelmességgel, hogy eljusson oda, hogy érdemszerűen megdicsőüljön, és szabaddá legyen Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságával.

Túl gyakran az ember feleslegesen átkozódik az első bűn miatt és káromolja Istent, mint egy oktalan Urat, aki erejét felülmúló kísértésnek tette ki az embert. De mi lett volna az emberrel, ha (ahelyett, hogy engedett a Kísértőnek, aki rávette őt, hogy azt higgye: ha eszik a tiltott gyümölcsből, Istenhez hasonlóvá válik) az ember minden kísértő nélkül is eljutott volna arra, hogy Istennek képzelje magát, mert büntelen, mert nem szenved, és mert nem hal meg?

Akkor nem lett volna többé Megváltás, mert az ember új Luciferré vált volna. Sőt számtalan luciferek légiójává, mert az idők folyamán az emberiség gyarapodott volna gyermekei által, és nemcsak egy férfi és egy nő, hanem mindnyájan vétkeztek volna ezzel a szentségtörő tévtannal, és az egész emberi nem elveszett volna a pokoli büntetésben.

A Teremtő szerette a teremtett világ legszebb teremtményét. Azt, akinek lelke égi fényben tündökölt. És azt akarta, hogy még megváltható állapotban legyen. És hogyan? Kétkedhet-e az ember abban, hogy Isten nem tudta volna meggátolni a Sátánt, hogy bejusson az Éden-kertbe? Nem. Ne gondoljátok ezt! De higgyetek abban, hogy Isten cselekedete jó volt, amint minden jó, amit Ő, tesz, és (az eredeti bűn) végtelenül jó cselekedet oka lett, az Ige megtestesüléséé, az ember üdvözítésére.

„Tudjuk, hogy az egész természet sóhajtozik és vajúdik mindmáig.”

Valóban, mindenkinek meg kell szülnie saját magát, örök-önmagát, azt, aki megszületik az Ég vagy a pokol számára abban a pillanatban, amikor az első halál elválasztja a lelket és a leheletet, és megtörténik az első hívás Az elé, Akit nem lehet becsapni. Az anyagból, mint gyümölcs a virágból, egy egész élet fájdalmaival, az egész életen keresztül tartó kihordással, íme, megszületik Isten gyermeke, Krisztus testvére, aki isteni ígélet révén, vele együtt részt vesz az istenségben. Az anyagból, melyet a szentségek segítenek abban, hogy az életszentség

elérésének eszközévé váljon, alávetve magát a léleknek, egy igaz, engedelmes és alázatos léleknek, Isten és az Ő Törvénye iránt.

„Istenek vagytok”, mondja a Szentírás és Pál levele. Jézus sem tagadta, hogy az ember, aki állandó erőfeszítéssel törekszik a tökéletességre, szentté teszi magát, és hasonlónak válik az Atyaistenhez, annak arányában, ahogy a gyermek viszonyul az Atyához és a teremtett lélek a Teremtetlen Szentlélekhez.

De ahhoz, hogy eljusson ehhez a megdicsőüléshez, türelmesen és reményteljesen kell sóhajtoznia és szenvednie, hittel és szeretettel, épp úgy, mint egy anyának, aki hosszú hónapokon keresztül szenved és remél; és szívesen vállalja a szenvedést azért, hogy világra hozza gyermekét.

Látjátok, milyen jó az Isten? Az anyagnak megengedi a teremtésben való részvételt, azt, hogy mintegy kis teremtő legyen. De minden léleknek megadja, hogy újjáteremtse önmagát, mert a lélek, amit Isten adott, újjá tudja teremteni magát, vagyis a bűnbánattal ismételt visszatér a megszentelő kegyelem állapotába, ismét és ismét, elérkezve az Isten gyermekeinek magasztos méltóságára, részesedve az Atya örök dicsőségében.

„De nemcsak az, hanem, mi magunk is, akik bensőnkben hordozzuk a Lélek csírát, sóhajtozunk és várjuk a fogadott fiúságot, testünk megváltását, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban.”

A rendkívüli adományok birtoklása nem törli el a kötelességet, hogy valaki újjáteremtse magát az Ég számára. Sőt, az Égből jövő örömmel arányosan tudnotok kell szenvedni azért, hogy a lelki tökéletességnek mind magasabb fokára jussatok el. És az „Isten szavának” birtoklása nemde a Lélek zsengeinek birtoklása, lelkem? Azért ezzel a kegyelemmel arányos legyen a te erőlködésed! Menj biztos menedékedbe, Atyád karjába, aki megvigasztal megpróbáltatásaidban, és megvigasztal, hogy kárpótoljon azért, amit az emberek megtagadnak tőled. Tartózkodjál a Világosságban, hogy az megvilágítsa szemeidet, és hogy ne aludj el soha a lélek halálában, és az ellenség sose mondhassa: „Legyőztem!” Gondolj arra, hogy ébernek, szentnek, ragyogónak, bölcsnek kell lenned, mind lelked, mind pedig Isten Művének érdekében, amit egyetlen csekély hibád is leértékelne.

Légy szent, hogy megörvendeztessed Istent, békét élvezzen lelked, és örökké élj, és hogy ne csökkentesd le Isten ajándékát! Gondolj arra, milyen örömet okoznál ezzel ellenségeidnek! Viselj töviskoronát homlokodon, légy erős az ostorozás alatt, menj a kereszt alatt! De tudd, hogy azoknak, akik téged kínoznak, egy napon ugyanazt kelljen mondaniuk, amit Jézus keresztre feszítői mondtak: „Egy igaz lélek volt”, és mellüket verve mondják: „A szenvedések, amelyeket neki okoztunk, lelkiismeretünkre nehezednek, és Istenhez kiáltanak, mert rátapostunk egy ártatlanra, aki Istent szolgálta. Azért Isten ellen harcoltunk.”

Jöjj, jöjj, lelkem, mindinkább szeretett lélek! Jöjj, nyugodjál meg annak a keblén, aki nem árulja el gyermekeit. Nyugodjál azon, akit atyául kaptál.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek!

(A 199-207)

Ugyanebben az évben mondta az Órangyal:

Az, aki látta az eget és az utolsó időket, mondta: „Íme, jön egy nagy vörös sárkány... és farkával lesöpri a csillagok harmadrészét, és azok lezuhannak.” (Jel 12 Dán 8)

Imádkozzatok, keresztények, imádkozzatok, hogy ne több mint harmadrészüket söpörje el a Sátán... ördögi munkájával. Imádkozzatok, imádkozzatok, hogy a hívők szervezete, a küzdő Egyház a „Szikla” maradjon, és ne váljék mocsárrá, habarccsá vagy téglává. Emeljétek fel körülötte imáitok bástyáját, mert a mai idők igazán rettenetesek. Rettenetesebbek a sötétség idejénél, amelyben Krisztust feláldozták. Akkor a Sától megszállt világ haragjával szemben Krisztus állt, akinek mérhetetlen hatalmával szemben aránylag keveset tudtak tenni.

Azonban ebben a hosszú és mindinkább elsötétülő órában a Sátántól megszállt világ veletek, keresztényekkel, az Egyházzal száll szembe, és Isten segítsége nélkül nem tudjátok legyőzni.

(A 269)